

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

şahidin korkusu

SANDRA BROWN

Roman Dünyası

Only

ALTIN KİTAPLAR

Sandra Brown

SANDRA BROWN

SAHIDIN KORKUSU

(The Witness)

Tarama ve Düzenleme: Only

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Giris

Bebek annesinin memesini emiyordu.

"Gerçekten mutlu bir bebek gibi görünüyor," dedi hemşire. "Bir bebeğin mutlu olup olmadığını bir görüşte anlayabilirim."

Kendall hafifçe gülümseyebilmişti ancak. Konuşulanlarla ilgilenmek bir yana, doğru dürüst düşünemiyordu bile. Kendisinin ve çocuğunun kazadan kurtulabilmiş olduklarına inanmaya çalışıyordu hâlâ.

Acil servisin muayene odasındaki ince, sarı perde hastaları koridordan ayırıp, onlara biraz olsun gizlilik sağlıyordu. İçine bandajların, sargı bezlerinin ve pamukların konduğu beyaz kabinlerin yanında paslahmaz çelikten bir lavabo vardı. Kendall kollarının arasına aldığı bebeğiyle odanın ortasında bir muayene masasında oturuyordu.

"Kaç aylık?" diye sordu hemşire.

"Üç."

"Daha üç aylık mı? Nasıl da iri bir bebek!"

"Çok sağlıklı."

"Adı ne demiştin?"

"Kevin."

Hemşire onlara gülümseyerek baktı, sonra başını inanmazlıkla salladı.

"Kazadan sağ çıkmış olmanız bir mucize. Senin için çok korkunç olmuştur herhalde, tatlım."

Kaza, Kendall'ın korku bile hissedemeyeceği kadar ani olmuştu. Ön koltukta oturan kadın, 'Dikkat!' diye bağırmış, sürücü hemen direksiyonu kırıp frene basmıştı, ama artık çok geçti. Islak zeminde kayan araba hızla yoldan çıkmıştı.

Kendall araba ağaçla kaplı çukura düşerken duyduğu sesleri tekrar hatırladı. Ağaç dalları boyayı kazımış, tamponu koparıp atmıştı. Camlar paramparçaydı. Kayalar ve kütükler arabanın şasisini neredeyse tamamen dağıtmıştı.

Kaza anında arabadaki hiç kimseden ses çıkmaması garipti. Araba birden önüne çıkan, yere devrilmiş bir çam ağacına korkunç bir sesle çarpmış, tekerlekleri yerden kesilmişti. Arka koltukta, emniyet kemeri takılı halde oturan Kendall nasılsa hayatta kalabilmişti. Araba dik bir bayırın üzerinde tehlikeli bir şekilde dururken, Kendall kollarında bebeğiyle arabadan çıkmayı başarmıştı.

"Orası çok engebeli bir arazi," dedi hemşire. "Nasıl çıkabil- din o çukurdan?"

Kolay olmamıştı. Yola ulaşabilmenin çok zor olduğunu aslında biliyordu, ama harcayacağı gücün ne kadar fazla olacağını hesaplamamıştı. Bir yandan Kevin'i korumaya çalışmak işi iki kat daha zorlaştırmıştı. Sert bir rüzgâr esiyor, yağmur yolu görmesini engelliyordu. Çamurla kaplı yolun daha yarısına gelme- don iliklerine kadar ıslanmış, kolları, bacakları, sırtı yorgunluktan ve zorlanmadan sızlamaya başlamıştı. Çıplak derisi soyulmuş, çizilmiş, yara bere içinde kalmıştı. Birçok kez çabasının boşuna olduğunu düşünüp teslim olmaya ve oracıkta yatıp uyumaya niyetlenmişti. Ama kurtulma içgüdüsü ağır bastığından ilerlemeye devam etti. Köklere ve kayalara tutunarak yola ulaşınca dek tırmandı ve vardığında yardım bulmaya çalıştı. Yağmurun arasında bir çift far ışığı gördüğünde neredeyse aklını kaçıracaktı. Arabaya doğru koşmak yerine yolun ortasına diz çökerek arabanın ona ulaşmasını bekledi.

Kurtarıcısı, Çarşamba Gecesi Dua Toplantısına gitmekte olan geveze bir kadındı. Kendall'ı çevredeki en yakın eve götürdü ve ilgili yerlere kazayı haber verdi. Sonradan, yalnızca bir mil yürüdüğünü öğrendiğinde Kendall çok şaşırdı. Çok daha fazla olduğunu sanmıştı.

Ambulans bebeğiyle onu, birçok muayeneden geçtikleri hastaneye götürmüştü. Kevin'da yara yoktu; araba tepeden aşağıya kaydığında o meme emiyordu. Kendall içgüdüsel bir hareketle onu göğsüne bastırıp öne doğru eğilmiş, böylece vücuduyla onu korumuştur.

Vücudundaki sayısız kesik ve sıyrık Kendall'ın canını acıtırıyordu, ama hiçbirini derin değildi. Kollarındaki cam parçalarının temizlenmesi uzun ve rahatsız ediciydi, ancak çektiği sıkıntıyla kıyaslanırsa hiçbir önemi yoktu.

Artık kurtulmuş olduğuna ve tedavi edildiğine göre nasıl kaçacağını düşünmesi gerekiyordu. Bu uyusuklukla doğru dürüst düşünmesi zordu. Kaçışını planlayabilmesi için zihnini toparlamalıydı.

"Şerifi artık içeri alabilir miyiz?"

"Şerif mi?"

Hemşirenin sorusu Kendall'ı daldığı düşünceden çekip almıştı.

"Sizinle konuşabilmek için buraya getirildiğinizden beri bekliyor. Bilirsiniz, o saçma sapan resmi işlemler için."

"Ah, tabii. İçeri gelmesini söyleyin."

Karnını doyuran Kevin huzur içinde uyuyordu. Kendall kirli giysilerini çıkarıp sıcak bir duş aldıktan sonra üzerine giydiği hastane geceliğini düzeltti. Hemşirenin işaretiyle şerif perdeyi geçerek içeri girdi.

"Nasılsınız, bayan? İyi misiniz?"

Şapkasını nazikçe çıkarıp merakla kadına baktı.

"İyiiz sanırım." Sesine biraz daha inandırıcılık katmak için boğazını temizledi. "İyiiz."

"Yaşadığınız ve ciddi bir yara almadığınız için şükretmelisiniz, bayan."

"Haklısınız."

"Yolun üzerindeki o ağaç, kazanın nasıl olduğunu açıklıyor. Fırtınada kırıldığı için yolun üzerinde yatıyordu. Günlerdir sürüyor fırtına. Yağmur hiç durmayacak gibi. Bütün bölge sular altında. Bingham Koyu'ndaki suların arabanızı yutmasına şaşmamak gerek."

Arabanın düştüğü çukurun derinliği beş metre kadardı. Kaza yerinden çıktığında Kendall aşağıya hayret ve korkuyla ba- kakalmıştı. Araba bir ağaca takılarak durabilmişti, ama çok geçmeden azgın suların arasına gömülmüştü.

"Araba yuvarlanmadan tam vaktinde çıkmanız ve boğulmaktan kurtulmanız bir mucize," dedi şerif.

Kendall zayıf bir sesle düzeltti.

"Hepimiz çıkamadık. Ön koltukta biri daha vardı. Arabayla birlikte sulara gömüldü."

Böyle bir şeyi beklemeyen şerifin kaşları çatıldı ve sıradan bir sorgu şeklindeki konuşmanın havası birden değişti.

"Biri daha mı vardı?"

Kendini dışardan seyreder gibi, Kendall yüzünün buruştuğunu gördü ve ağlamaya başladı.

"Üzgünüm."

Hemşire eline bir kâğıt mendil tutuşturarak omzuna hafifçe vurdu.

"Tamam tatlım. Yaptığın o cesurca hareketten sonra istediğin kadar ağlayabilirsin."

"Arabada sizden ve sürücüden başka biri daha olduğunu bilmiyordum," dedi şerif rahatsız etmemek ister gibi usulca.

Kendall burnunu sildi.

"Ön koltuktaydı ve araba çukura düştüğünde o çoktan ölmüştü. Sanırım araba çarptığı anda hemen öldü."

Kevin'a bir şey olmadığını farkettilikten sonra arabanın ön koltuğuna doğru korkuyla yaklaşan Kendall, ne göreceğini az çok tahmin etmişti, çünkü en şiddetli darbeyi o taraf almıştı. Kapı içeri göçmüş, cam paramparça olmuştu. Kendall kadına baktığı anda ölmüş olduğunu anlamıştı. Yüz kemikleri ve etleri dağıldığı

Sahidin Korkusu

için o güzel hatlarını tanıyabilmek mümkün değildi artık. Boynu kötü bir açıyla arkaya doğru sarkmıştı. Kendall kadının üzerindeki kana aldırmadan ön koltuğa doğru eğilmiş ve eliyle şahdamarını yoklamıştı. Nabızı atmıyordu.

"Gayret edip geride kalanları kurtarmaya çalışmam gerektiğini düşündüm," diye açıkladı şerife. "Keşke onu da çıkarabilseydim arabadan, ama zaten ölmüş olduğunu görünce..."

"O şartlar altında yapmanız gerekeni yapmışsınız küçük hanım, canlı olanı kurtardınız. Yaptığınız tercihten dolayı kimse sizi suçlayamaz. Peki ya sürücüyü çıkarmayı nasıl başardınız?"

Kadının öldüğünü anladıktan sonra Kendall bebeğini yere yatırarak yüzünü battaniyesinin ucuyla örtmüştü. Rahatsız olacaktı belki ama o anda güvende olması yeterliydi. Sonra arabanın öbür tarafına dolanmış ve sürücünün başının direksiyonun üzerine yığıldığını görmüştü. Korkuyla yutkunup adamın omzunu sarsarak ismini seslenmişti.

Bu hafif sarsıntı adamı geriye doğru düşürdüğünde nasıl da korktuğunu anımsadı. Ağzının kenarından sızan kanı görünce geriye sıçramıştı. Sağ şakağındaki derin yara dışında yüzünde berelenme yoktu. Gözleri kapalı ve kıpırtısızdı. Ölüp ölmediğinden emin olamayan Kendall içeriye eğilip elini adamın göğsüne yerleştirdi ve kalbinin attığını farketti.

Birden arabanın engebeli yokuşta kaymaya başlamasıyla o da arabayla birlikte sürüklendi. Kolu arabanın içindeydi ve neredeyse kırılacaktı. Kayalık ve oynak bir yerde durdu araba. Ama Kendall bu duruşun, lastiklere değmeye başlayan dalgalara düşmeden bir önceki an olduğunun farkındaydı. Ne durumu değerlendirmek ya da seçenekleri düşünmek, ne de o adamdan kurtulmayı aslında nasıl da istediğini hatırlamak için vakti vardı.

O adamdan korkmak ve onu horgörmek için bir sürü nedeni olsa da, onun ölmesini istemiyordu. Hiç kimse için böyle bir şey istemezdi. Her canlının hayatı kurtarılmaya değdi.

Elleriyle arabaya yığılmış çamuru boşalttı ve kapıyı açmasını engelleyen yapışkan sarmaşık dallarını kopardı. Sonunda kapıyı açmayı başardığında adamın gövdesi kollarına yığılmış, kanlı başı omzuna düşmüştü.

Kendall gövdenin ağırlığıyla dizlerinin üzerine çöktü. Kollarını adamın göğsüne sararak, onu direksiyonun altından çekti. Zor bir mücadeleydi Kendall için. Birçok kere ayakları çamura saplanmış, arkaüstü düşmüştü. Fakat her seferinde doğrulup ayaklarını çamurdan kurtarmış ve adamı arabadan çıkarabilmek için büyük bir çaba harcamıştı. Araba durmakta olduğu eğreti yerden kurtulup aşağıya kaydığında adamın ayaklarını arabadan henüz çıkarmıştı.

Kendall olayı özel düşüncelerine hiç yer vermeden anlattı şerife. Bitirdiğinde şerif kutlayacakmış gibi görünen bir ilgiyle onu dinliyordu.

"Bir madalya alabilirsiniz, bayan."

"Pek emin değilim," diye mırıldandı Kendall.

Şerif gömleğinin cebinden küçük bir not defteriyle bir kalem çıkardı.

"Adınız?"

Kendall zaman kazanmak için anlamamış gibi davrandı.

"Efendim?"

"Adınızı sordum."

Bu küçük hastanenin personeli onu formlar ve sorularla yormadan nazikçe kabul etmişlerdi. Oysa büyük bir şehir hastanesinde böyle bir şeyi duymak olanaksızdı.

İşte şimdi formaliteler karşısındaydı ve Kendall buna hiç de hazır hissetmiyordu kendini. Henüz ne yapacağına, ne kadarını anlatacağına ve nereye gideceğine karar vermemişti. Gerçeği saklama konusunda hiçbir rahatsızlık duymuyordu. Bunu daha önce de, hatta tüm yaşamı boyunca birçok kez yapmıştı. Hiç sakınmadan. Ama polise yalan söylemek çok daha ciddi bir işti ve daha önce hiç bu kadar ileri gitmemişti.

Başını eğerek şakaklarını ovdu ve bu korkunç başağrısını gidermek için bir ağrı kesici istemesi gerektiğini düşündü.

Aklına parlak bir düşünce gelmesi için dua ederek tekrarladı.

"Benim adım mı? Yoksa ölen kadının adını mı?"

"Sizden başlayalım."

Bir an soluğunu tuttu, sonra yavaşça, "Kendall," diye mırıldandı.

"K-E-N-D-A-L-L diye mi yazılıyor?"

Kendall başıyla onayladı.

"Peki Bayan Kendall, ölen bayanın soyadı da aynı mı?"

"Hayır, onunki..."

Tam o sırada, perde demir askı üzerinde gıcırdayarak çekildi ve doktor içeri girdi. Kalbi duracak gibi olan Kendall nefes almadan sordu.

"O nasıl?"

Doktor gülümsedi.

"Sayenizdö yaşıyor."

"Bilinci yerinde mi? Konuştu mu? Ne söyledi size?"

"Kendiniz görmek ister misiniz?"

"Şey... sanırım."

"Hey, doktor, bir dakika. Sormam gereken sorular var," diye itiraz etti şerif. "Bir sürü önemli işlem var, biliyorsunuz."

"Biraz bekleyemez mi? Bayan çok üzgün ve bebek emzirdiği için yatıştırıcı bir ilaç veremiyorum."

önce bebeğe, ardından Kendall'ın göğsüne gözü kayan şerif bir anda kıpkırmızı kesildi.

"Neyse, tamam. Ama daha sonra mutlaka görüşmem gerek."

"Tabii, tabii," dedi doktor.

Hemşire uyumakta olan bebeği Kendall'ın kucğından aldı.

"Ben bu küçük meleğe bebek odasında bir yatak bulurum, merak etmeyin. Doktorla gidin siz."

Şerif sürekli ayak değıştirerek şapkasının kenarıyla oynuyordu.

"Ben burada beklerim. Hazır olduğunuzda, bayan... ee... biliyorsunuz, yani bitirmek için."

"Neden bir kahve almıyorsun kendine, çerif?" diye takıldı doktor giderken.

Kendall doktorun genç ve cüretkâr biri olduğunu düşündü. Herhalde diplomasının mürekkebi daha yeni kurumuştı, ama o yetkisini kullanmaktan şimdiden çok zevk alır gibiydi. Şerife bakmaya gerek görmeden Kendall'ı alıp koridora çıkardı.

"Bacağına basit bir kırık var," diye açıkladı doktor. "Herhangi bir cerrahi müdahaleye filan gerek yok. Bu yüzden çok şanslı. Anlattığınız gibi bir arabadan böyle çıkması..."

"Arabanın kaputu kâğıt gibi ezilmişti," dedi Kendall. "Direksiyonun göğsünü ezmemiş olması çok garip."

"Oyle. Kaburgası, iç organları ezilebilirdi, iç kanama geçirebilirdi. Ama bunların hiçbirisi yok. Yaşamsal tüm organları faal durumda. Bu iyi bir haber. Kötü haberse başına bir darbe almış olması. Röntgen kafatasında önemli bir şey olmadığını gösteriyor, ama yarayı kapatabilmek için bir düzine dikiş atmam gerekti. Pek hoş görünmüyor tabii, ama yakında saçı uzar ve görünüşü düzelir," diyerek gülümsedi kadına.

"Çok fazla kanıyordu," dedi Kendall.

"Sırf durumu garantilemek için bir ünite kan verdik. Beyin sarsıntısı geçirmiş, ama birkaç gün dinlenirse hiçbir şeyi kalmaz. Bacağı kırık olduğundan en az bir ay koltuk değneğı kullanması gerekecek. Yapacak fazla işi olmayacak, yalnızca uzanıp tembellik edecek ve iyileşmeyi bekleyecek. İşte geldik." Doktor Kendall'ı bir odanın önüne getirdi. "Bilinci daha birkaç dakika önce yerine geldi, hâlâ sersem gibi."

Doktor kadının önüsıra loş ışıklı odaya girdi. Kendall eşikte bir süre durdu ve odayı inceledi. Duvarın birinde İsa'nın göğsü yükselişini gösteren berbat bir resim vardı. Diğerindeyse AIDS'le ilgili bir afiş asılıydı. Burası iki yataklı yarı özel bir odaydı, ama odadaki tek hasta oydu.

Sahidin Korkusu

Ayaklarından birinin altına bir yastık konmuştu ve üzerinde ancak kalçasını kapatan bir hastane giysisi vardı. Bacakları beyaz örtünün üzerinde daha da güçlü ve bronz rengi görünüyordu.

Bir hemşire kan basıncını ölçüyordu. Başının etrafına sarılı gazlı bezin arasından görünen koyu renk kaşları çatılmıştı. Saçında kurumuş kan ve antiseptik solüsyon lekeleri vardı. Kollarıyla yüzü yara bere ve çürük içindeydi, ama çenesindeki çizgi ve ağzının sert hattı kaybolmamıştı.

Doktor çabucak yatağa gidip hemşirenin ayakucuna yazdığı karttan kan basıncını okudu.

"Giderek düzeliyor."

Hemşire hastanın vücut ısını gösterdiğinde daha da memnun oldu. Kendall kapının dışında beklemesine rağmen, hasta adam gözlerini ona dikmişti. Kansızlıktan ve acıdan içeri çökmüş olan gözlerindeki bakış derinlerden geliyor, sanki kadının içini okuyordu. Onun bakışlarında insanın huzurunu kaçıran, hatta korkutan garip bir sezgi gücü vardı. Bir yalancıyı ilk görüşte tanırdı ve Kendall'ı da hemen tanımıştı.

Kendall onun bu sezgi yeteneğiyle, şimdi yaralanmasından dolayı ne kadar üzgün olduğunu anlamasını isterdi. Arabayı o kullanıyordu, ama o anda çektiği acının ve sıkıntının sorumlusu Kendall'dı. Bunu hatırladıkça yüreği pişmanlıkla doluyordu.

Duraksadığını farkedenden hemşire gülümsedi ve onu içeriye çağırdı.

"Durumu uygun, içeri gelebilirsiniz."

Bunun üzerine Kendall içeriye doğru ilerledi ve hastaya hafifçe gülümsedi.

"Merhaba. Nasıl hissediyorsun kendini?"

Hasta bakışlarını uzun süre ondan ayırmadı. Sonunda doktora ve hemşireye, sonra tekrar Kendall'a baktı. Zayıf ve boğuk bir sesle sordu.

"Kimsin sen?"

Doktor hastaya doğru eğildi.

"Yarın onu tanımadın mı?"

"Hayır. Tanımam mı gerekiyordu? Nerdeyim? Kimim ben?"

Doktor hayretle hastaya baktı. Hemşire elinde kan basıncı aletiyle kalakalmıştı. Kendall duyguları karmakarışık olmasına karşın afallamış gibiydi. Zihni bu yeni durumun şokundan çıkmak için hızla çalışıyor ve bu durumu nasıl lehine çevirebileceğini düşünüyordu.

İlk kendine gelen doktor oldu. Hafif bir gülümsemeyle hastaya döndü.

"Sanırım beyin sarsıntısı geçici bir hafıza kaybına neden olmuş. Bu sık sık olur. Endişelenecek bir şey yok. Bir iki gün sonra bu olaya çok güleceksiniz."

Kendall'a döndü.

"Şimdilik bilgi edinebileceğimiz tek kaynak sizsiniz. Sanırım bize de, kendisine de kim olduğunu söylemeniz iyi olur."

Kendall'ın duraksamasıyla dakikalar uzadıkça uzadı. Doktorla hemşire merakla ona bakıyorlar, yataktaki adam da ilgiyle cevabı bekliyordu. Gözleri Kendall'a şüpheyle bakıyordu, ama Kendall onun hiçbir şey hatırlamadığından emindi. Bu bir mucizeydi, evet, adam kesinlikle hiçbir şey hatırlamıyordu.

Bu, kaderin Kendall'a cömert bir hediyesiydi. Böyle bir armağan için hazırlıksızdı, ama emin olduğu bir şey vardı; eğer aptal değilse, bu hediyeye dört elle sarılması gerekiyordu.

Sakince yanıtladı.

"O benim kocam."

Birinci Bölüm

"Tanrı'nın ve Güney Carolina'nın bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karıkoca ilan ediyorum. Matthew, gelini öpebilirsin."

Matt Burnwood, Kendall Deaton'ı kollarına aldığı anda, konuklar alkışlamaya başladılar, ama öpücük gereğinden fazla uzayınca herkes kahkahayı bastı. Damat durmaya niyetli görünmüyordu.

"Bunu daha sonraya bırakmamız gerekecek ne yazık ki," diye fısıldadı Kendall.

"Bayanlar ve baylar," diye seslendi peder. "İşte huzurunuzda Bay ve Bayan Matthew Burnwood."

Kendall ve Matt kol kola, konuklara gülümserken ön tarafta tek başına oturmakta olan Matt'in babası ayağa kalktı ve kollarını Kendall'a uzattı.

"Ailemize hoşgeldin," dedi onu kucaklayarak. "Seni bize Tanrı gönderdi. Ailemize tam da senin gibi bir kadın gerekiyordu. Eğer Laurelann sağ olsaydı, seni en az benim kadar çok severdi, Kendall."

Kendall, Gibb Burnwood'u yanağından öperek, "Teşekkürler Gibb, çok nazıksın," dedi.

Laurelann Burnwood öldüğünde Matt henüz genç bir delikanlıydı, ama Gibb'le o bu ölümden hep çok yeniymiş gibi söz ederlerdi. Yaşlı dul Gibb Burnwood özenle kesilmiş beyaz saçları ve uzun, biçimli fiziğiyle hâlâ etkileyici görünüyordu. Etraftaki birçok dul bayan ona göz koymuş, ama bir karşılık görememişlerdi. "Benim zaten bir aşkım var," diyordu yaşlı adam ve başkasını istemiyordu.

Matt bir elini babasının geniş omuzlarına, diğerini de Kendall'a dolayarak, "Şimdi artık gerçek bir aileyiz," dedi.

Kendall üzgün bir sesle, "Keşke büyükanne de burada olsaydı," diye mırıldandı.

"Tennessee'den buraya kadar gelmeyi göze alabilseydi..." dedi Matt, Kendall'a gülümseyerek.

"Onun için çok zor olurdu, ama eminim kalbi bizimledir."

"Tamam çocuklar, bu kadar duygusallık yeter," dedi Gibb. "Konuklarımız buraya yemek, içmek ve eğlenmek için geldiler. Bu sizin gününüz, keyfini çıkarın."

Gibb bu mutlu günün daha uzun yıllar hatırlanması ve konuşulması için hiçbir fedakârlıktan kaçınmamıştı. Bu aşırılık Kendall'ı çok şaşırtmıştı. Oysa o, Matt'in evlenme teklifini kabul ettiğinde, küçük bir kilisede sade ve özel bir tören düşlemişti. Ama Gibb bunu duymadı bile. Masrafin gelinin ailesine ait olması geleneğini görmezden gelmiş, evsahipliği konusunda ısrar etmişti. Kendall'ın karşı çıkmaları bir işe yaramamıştı; Gibb o kazanmaya alışkın kişiliğiyle Kendall'ın bütün itirazlarının üstesinden gelmişti.

Kendall, Gibb'in bu şaşaalı planlarından duyduğu sıkıntıyı anlattığında, Matt, "Bunda gücenecek bir şey yok," demişti. "Babamın tek istediği, Prosper'da eşi görülmemiş bir düğün partisi vermek. Ne sen, ne de büyükanne böyle bir masrafı karşılayamayacağınız için babam seve seve üstlendi bunu. Ben onun tek çocuğuyum ve bu onun hayatında yalnızca bir kez yaşayabileceği bir fırsat. Bırak canı nasıl istiyorsa öyle yapsın."

Kendall'ın da kendini bu heyecana kaptırması fazla uzun sürmedi. Gelinliğini kendi seçmişti; ama bunun dışında hor şöyle Gibb ilgilenmiş ve onun da fikrini almıştı. Sonunda o gün gelip çatığında Gibb ayrıntılara önem veren titizliğinin karşılığını gör müştü, çünkü ev de, bahçe de olağanüstü görünüyordu.

Kendall'la Matt gardenyalar, beyaz leylaklar ve beyaz gül lerle kaplı bir kemerin altında evlilik yeminlerini etmişlerdi. Ko caman bir çadırın içi özenle hazırlanmış salatalar, garnitürler ve soğuk mezelerle doluydu.

Düğün pastası kat kat görünüşüyle soluk kesiciydi. Üstündeki krema gonca güllerle süslenmişti. Buz kaplarında şişeler dolusu şampanya vardı ve konuklar bir damla bile israf etmeme konusunda anlaşmış gibiydiler.

Sahidin Korkusu

Bu gösterişli ortama rağmen, yine de sıcak bir aile havası vardı partinin. Çocuklar ağaçların altında oynuyor ve bütün konuklar gelinle damadın başlattığı dansa eşlik ediyorlardı.

Her şey bir peri masalı gibiydi. Ve masadaki korkunç dev de eksik değildi.

Kendall etrafındaki tehlikeden habersiz, bundan daha fazla mutlu olunamayacağını düşünüyordu. Matt o dayanılmaz yakışıklılığına onu sıkıca sarmış, dans pistinde döndürüyordu.

"Çok asil ve mağrur görünüyorsun," demişti Kendall bir keresinde. "Tıpkı Muhteşem Gatsby gibi."

Kendall o gün onunla saatlerce dans edebilirdi, ama gelinle dans etmek için bekleyen bir yığın konuk vardı. Bir tanesi de Yargıç H.W. Fargo'ydu. Matt onu, mahkeme salonunda olduğundan daha merhametli görünmeyen yargıcın kollarına devrettiğinde, Kendall sıkıntıyla içini çekmişti.

"Senin hakkında bazı şüphelerim var," demişti Yargıç Fargo onu müzik eşliğinde döndürürken. "Bu ilçeye kamu avukatı olarak bir kadının atandığını duyduğumda, bu işi yapabileceğin konusunda ciddi kuşkularım oldu."

"Öyle mi?" dedi Kendall sakince.

Fargo berbat bir kavalye ve içler acısı bir yargıç olmasının yanı sıra, aynı zamanda gerçek bir kadın düşmanıydı. Kendall onun mahkeme salonuna ilk adımını attığı andan beri, "kuşkusu"nu gizleme konusunda hiçbir çaba göstermemişti.

"Neden bu kadar tedirginsiniz, yargıç bey?" diye sordu Kendall gülümsemesini korumaya çalışarak.

"Prosper, tutucu bir yerdir," diye açıkladı yargıç. "Ve bununla da gurur duyar. Burada insanlar nesillerdir hep aynı şeyleri yapıyorlar. Değişmek konusunda pek gayretli sayılmazfız doğrusu, değişikliklerden hoşlanmayız. Bir bayan avukat burası için büyük bir değişiklik."

"Sizce kadınlar evlerinde oturup yemek ve temizlik işleriyle uğraşmalı ve çocuk büyüttmeli, öyle mi?"

"Ben öyle söylemek istemedim."

"Ah, tabii ki, öyle söylemek istemediniz."

Bu samimi açıklaması, ona oy kaybettirebilirdi, ama yargıç halkın önünde çok daha tedbirliydi. Doğrusu mükemmel bir politikacıydı. Bir de hakimliği konusunda böyle olsaydı!

"Benim söylemek istediğim, Prosper'ın küçük, temiz bir kasaba olduğudur. Büyük şehirlerdeki sorunların hiçbirine burada rastlayamazsınız. Biz, yani ben ve diğer kamu görevlileri, buranın standardının bozulmamasına dikkat ediyoruz."

"Peki, sizce ben buranın standardını mı bozuyorum?"

"Hiç de öyle değil."

"Benim işim, avukat tutamayacak durumda olan sanıkların yasal vekili olmak. Anayasa her Amerikan vatandaşına kendini yasal olarak temsil etme hakkını tanıır."

"Anayasanın tanıdığı hakları ben de biliyorum," dedi ynrğıç tersleyerek.

"Bazen kendime hatırlatmam gereken bir şey var. İşim n<> reği, toplumun en önemli sorunlarından biriyle iç içeyim. Keşko suç diye bir sorun olmasaydı, ama toplumda suçlular varolduk ça, mahkemelerde davalarına bakacak birilerine ihtiyaç olacak. Müvekkilim ne kadar suçlu olursa olsun, onu savunmak için elimden gelen her şeyi yaparım."

"Hiç kimsenin savunmanıza bir şey dediği yok. Tennessee' deki o iğrenç işe bulaşmış olmanıza rağmen..." Birden sustu ve yumuşayarak gülümsedi Kendall'a. "Her neyse, bundan neden bugün söz ediyoruz ki?" Neden? Kendall yargıcın bunu bilerek yaptığını biliyordu. "İşinizde çok iyisiniz, çok çok iyi," dedi yargıç tatlılıkla. "Kabul etmem gerekir ki, yasaları bir kadınla tartışmaya alıştım artık." Havlar gibi bir kakhaha attı. "Biliyor musun, seninle görüşmeden önce, bir erkek avukat tuttuğumuzu sanıyorduk."

"İsmim bazen yanıltıcı olabiliyor."

Prosper İlçe Baro Birliği yöneticileri, yoksulların savunmasını yapan üyelerine yardım amacıyla, bir "kamu savunma bürosu" kurmaya karar vermişlerdi. Bu savunmalar dönüşümlü olarak yapıldığı halde, gelir ve zaman kaybına neden oluyordu.

Baro üyeleri, takım elbiseli ve kravatlı bir avukat beklerken, yüksek ökçeli ayakkabı ve elbise giyen Kendall'la karşılaştıklarında afallamışlardı. Özgeçmiş o kadar etkileyiciydi ki, başvurusunu hemen yanıtlamışlar ve onunla çalışmaktan çok memnun olacaklarını yazmışlardı. Görüşmeyse, gereksiz bir formaliteden ibaretti.

Kendall bu işi çok istiyordu. Bunu yapabilecek nitelikteydi ve geleceği de buna bağlı olduğuna göre, önüne çıkacak engellerin üstesinden gelecekti.

Sonunda işi almıştı. Meslek yaşamındaki o tek leke, cinsiyeti kadar bile sorun edilmemişti. Belki de o hata, cinsiyetinden dolayı hoşgörölmüştü. Ne de olsa, o sadece bir kadındı ve hata yapması doğaldı.

Kendall için, onların ne düşündüğü ya da böyle bir karara nasıl vardıkları farketmiyordu. Prosper'da geçirdiği sekiz ay içinde, neler yapabileceğini kanıtlamıştı. İş arkadaşlarının ve halkın saygısını kazanabilmek için çok çalışmıştı.

Hatta daha önce gazetesinde, böyle zor bir işi bir kadının başarıp başaramayacağı konusunda yazdığı bir yazıyla onu eleştiren bir yerel gazete yayıncısının da kalbini kazanmıştı.

Şimdi o yayıncı dans ederken arkasına yaklaşıp kollarını beline sarmış ve ensesini öpmüştü. "Partinin en güzel kızı saatlerdir sizin tekelinizde yargıç bey."

Fargo kıkırdamıştı. "Tam bir damat gibi konuştun."

Matt onu yargıcın kollarından alıp dans ederek uzaklaştırdığında, Kendall, "Beni kurtardığın için sağol," diye fısıldadı. Yanağını Matt'in göğsüne dayadı ve gözlerini kapattı. "Bu kara cüppeliyle mahkemede devamlı birlikte olmak zaten yeterince kötü. Ve şimdi de düğün günümde onunla dans ediyorum."

"İyi kız ol," diyerek gülümsedi Matt.

"Öyleydim, hatta kendimi hasta edecek kadar iyiydim."

"Yargıç biraz zor biri olabilir, ama babamla çok eski arkadaşlar."

Matt haklıydı. Hem zaten Kendall, yargıça, düğün gününü mahvetme fırsatını vermeyecekti. Başını kaldırıp Matt'e gülümsedi. "Seni sevdiğimi daha önce söylemiş miydin sana?"

"Çok uzun zaman önce. En az on dakika oldu."

Tam o sırada biri arkalarından seslendi. "Hey çocuklar, çok ayıp."

Kendall arkasına döndüğünde, kasabanın eczacısıyla dans eden nedimesini, daha doğrusu en yakın arkadaşını gördü. Eczacı bu canlı ve işveli kadının kollarında dans ederken oldukça şaşkın görünüyordu.

"Merhaba Ricki Sue, iyi eğleniyor musun?"

"Hem de nasıl."

Ricki Sue Robb'un arı kovanına benzeyen saçları müzik eşliğinde lüle lüle sallanıyordu. Uçuk mavi elbisesinin açık yakası üzerinde yüzü terden pırıl pırıl parlıyordu. Soluk yüzü çillerle doluydu. Havuç rengi saçları için dikkat çekmeyen modeller yerine daha da göze çarpanları tercih ediyordu ve kuaförleri de gerçekten mimari şaheserler yaratıyorlardı. Ön dişlerindeki geniş ayrık, sürekli gülümsediği için, hep göz önündeydi. Dolgun dudaklarını boyadığı kıpkırmızı ruj, saç rengi düşünülecek olursa, oldukça kötü bir seçimdi.

Sesi bir trompet gibi çınlıyordu. "Kocanın yakışıklı bir şeytan olduğunu söylemiştin, ama günah kadar çok parası olduğundan hiç söz etmemiştin."

Kendall, Matt'in bu sözlerden hiç hoşlanmadığını farkettil. Oysa Ricki Sue hakaret etmek istememişti. Tek sorun, bu kasabada, Prosper'da, kişisel zenginlikten böyle uluorta söz etmenin görgüsüzlük sayılmasıydı.

Ricki Sue ve hâlâ kendine gelememiş olan eczacı uzaklaştığında, Kendall yavaşça fısıldadı. "Neden biraz daha kibar olup onunla dans etmiyorsun Matt?"

Sahidin Korkusu

Matt yüzünü ekşitti. "Korkarım beni ezer o."

"Matt, lütfen."

"Affedersin."

"Dün geceki prova yemeğinde ondan hoşlanmadığın o kadar belliydi ki, umarım farketmemiştir. Ama benim gözümünden kaçmadı."

"İyi de, o hiç anlattığın gibi biri değil."

"O benim en iyi arkadaşım, Matt. Sadece bu kadarı bile yeterli değil mi?"

Büyükannesi, bozulmuş olan sağlığı yüzünden düğüne katılamadığı için Ricki Sue, Kendallın tek konuğu olmuştu. Sırf bu yüzden bile Matt ona karşı daha samimi ve arkadaşça davranmaya çalışabilirdi. Ama aksi gibi Ricki Sue'nun patavatsızlığı, Matt ve Gibb'i daha da soğutmuş, onun rahat ve gürültülü kahkahası onların etrafa karşı utanmalarına sebep olmuştu. Ama bu utanç galiba biraz da Ricki Sue'nun koca kalçalarından kaynaklanıyordu.

"Tamam, Ricki Sue'nun Güneyli kibar bir hanımefendi olmadığını kabul ediyorum."

Matt bu ifadeye burun kıvrarak, "O çok bayağı, Kendall," dedi. "Çok sıradan. Ben onun senin gibi olduğunu sanıyordum, kadınsı, yumuşak ve güzel."

"Çok iyi bir insandır o, Matt."

Ricki Sue, Kendall'ın daha önce ortak olduğu Bristol ve Mathers adlı bir hukuk firmasında resepsiyonist olarak çalışıyordu. İlk tanıştıklarında Kendall onun yalnızca kırmızı saçlarını farketmişti. Ama zamanla bu cafcaflı dış görünüşünün altında çok duyarlı biri olduğunu anlamıştı. Ricki Sue, yapmacıktan uzak, gerçekçi, hoşgörülü ve özellikle de güvenilir bir insandı.

"İyi yanları olduğundan eminim," diye ekledi Matt istemeyerek. "Ve bu kadar şişman olması da onun suçu değil belki. Sadece fazla abartılı."

Şişman kelimesini kullanışı Kendall'ı rahatsız etmişti. Yine de daha aşağılayıcı olan diğer kelimelerden iyiydi.

"Eğer ona bir şans verecek olsaydın..."

Matt parmağıyla Kendall'ın dudaklarına dokundu. "Düğün günümüzde böyle önemsiz bir konu için bütün konuklarımızın önünde tartışacak mıyız?"

Arkadaşına kaba davranmasının hiç de önemsiz bir konu olmadığında ısrar edebilirdi Kendall, ama gerçekten de tartışmak için doğru bir zaman değildi. Aslında Kendall da onun birçok arkadaşından hiç hoşlanmamıştı.

"Tamam, ateşkes," diye kabul etti Kendall. "Ama eğer tartışacaksak bunun konusu bana nefretle bakan kadınlar olmalı. Eğer bakışlar öldürücü olsaydı, şimdiye dek çoktan ölmüştüm."

"Kim? Hani?" Kırık kalpli kadınları aranırmış gibi etrafa bakındı.

"Söyle bakalım," dedi Kendall, yakasını sertçe kavrayarak. "Benimle evlenerek kaç kadının kalbini kırdın?"

"Saymak çok zor."

"Ciddi ol, Matt."

"Ciddi mi?" dedi Matt şaşkınlıkla. "Ciddi olmak gerekirse, Kendall, ben Prosper'daki ergenlikle bunaklık arasında olan birkaç bekârdan biriyim. Kadınların bana ilgi göstermesi sence normal değil mi?"

Kendall gülmeye başladı. "Neyse, evlilik için ben gelinceye kadar beklemen iyi olmuş."

Bunun üzerine Matt dansı bırakarak ona yaklaştı ve dudaklarını onunkilere doğru eğerek mırıldandı. "Bence de."

Gelinlik ve duvak giymiş birisinin gözden kaçması mümkün değildi, ama Kendall yarım saat sonra bir şekilde görünmeden evin içine sızdı.

Kendall, Gibb'in evinden hiç hoşlanmamıştı, özellikle de duvarda asılı ölü hayvan başlarından. Gibb'in hayattaki en büyük zevki avcılıktı ve Prosper'ın anacaddesi üzerinde büyük bir av malzemeleri dükkânı vardı. Güney Carolina'nın bu dağlık bölgesinde oldukça kârlı bir işti ve bir sürü müşterisi binlerce mil uzaktan geliyordu. Bu sadık ve hevesli müşteriler Gibb'in av konusundaki bilgisine çok güveniyorlar, iyi bir av uğruna yaşlı adamın önerdiği bütün malzemeleri alıyorlardı.

Av dönüşünde, arkalarında sürükledikleri hayvan leşleriyle dükkâna geliyorlar ve büyük bir coşkuyla başarılarından konuşuyorlardı.

Kendall, Gibb'in barutlarının da durduğu küçük tuvalete vardığında kapının kilitli olduğunu gördü ve hafifçe tıklattı.

"Şimdi çıkıyorum."

"Ricki Sue?"

"Sen misin ufaklık?"

Ricki Sue elindeki havluyla terini silerek kapıyı açtı. "Tıpkı bir domuz gibi terliyorum. İçeri gelsene."

Kendall kuyruğunu toplayarak içeri girdi ve kapıyı kapattı. İçersi küçük olmasına rağmen, Kendall arkadaşıyla birlikte olduğu için mutluydu.

"Moteldeki odanda rahat mısın?" Prosper'da motel bulmak zordu. Kendall arkadaşı için olabilecek en iyi odayı ayırtmıştı, ama yine de pek konforlu sayılmazdı.

"Daha kötülerinde de uyudum ben. Hatta seviştim de," dedi Hicki Sue aynadan Kendall'a göz kırparak. "Konu açılmışken, şu seninki, yatakta da görüldüğü kadar iyi mi?"

"Yapma, Ricki Sue," dedi Kendall utangaç bir gülümsemeyle.

Bristol ve Mathers Şirketi'nin bütün elemanları Ricki Sue'nun her sabah kahve makinesinin başında anlattığı maceralarına alışmışlardı. Anlattıklarının birçoğu inanılır gibi değildi, ama işin ilginç yanı, hepsi de gerçektir.

"Aklım sende kalıyor, Ricki Sue. Aynı anda bu kadar çok ilişki biraz tehlikeli değil mi?"

"Ben çok dikkatliyimdir, Kendall."

"Eminim öylesindir, ama..."

"Dinle ufaklık, nutuk atmayı boşver şimdi. Ben yalnızca sahip olduğum şeylerle elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Benim gibi birisi bir erkekten alabileceği ne varsa almalıdır. Sonuçta sürekli kalp kırıklıklarıyla yaşamaktan ve yaşlanıp huysuz bir kızkurusu olmaktansa, uzun zaman önce kendimi duruma uydurmaya karar verdim. Onlara istedikleri şeyi veriyorum ve bu konuda da oldukça iyiyim doğrusu. Işıklar sönüp de yatağa yattığında, içine girecekleri sıkı ve sıcak bir yerin olduğu sürece peri kızı ya da cadı olmana aldırmaazlar bile. Yani karanlıkta her şey yolundadır, tatlım."

"Bu hem üzüntü verici, hem de bayağı bir bakış açısı."

"Benim işime yarıyor ama."

"Peki, bu günlerin birinde Bay Doğru hayatına girip aklını başından alırsa ne olacak?"

Ricki Sue'nun kahkahası sis düdüğü gibiydi.

"Piyangoda bile daha şanslıyım," derken gülümsemesi kayboldu. "Yanlış anlama, hayatımı seninkiyle hiç tereddüt etmeden değiştirebilirdim. Bir koca, bir yığın yaramaz çocuk filan isterdim ben de. Ama bu olamadığına göre, ben de işin eğlenceli kısmıyla yetinirim. İnsanların arkamdan 'kendini erkeklerle nasıl böyle kullandırabiliyor' dediklerinin farkındayım. Ama buna aldırımıyorum. Çünkü ne yazık ki..." Kendall'a imrenerek baktı.

"...Ne yazık ki, bütün kadınlar eşit yaratılmamışlar, tıpkı kızıl bir suaygırına benziyorum ben. Oysa sen..."

"Böyle söyleme, Ricki Sue. Hem ayrıca beni zekâm için sevdiğini sanıyordum," diye arkadaşına takıldı Kendall.

Sahidin Korkusu

"Çok hoşsun, Kendall." Ricki Sue gülüyordu, ama gözleri kederliydi. "Burada işler yolunda gittiği için senin adına sevindim, Kendall. Şansını denedin ve tuttu. Tabii şimdilik."

"Haklısın, ama endişelenmiyorum. Çok uzun zaman geçti. Eğer talihim ters dönecek olsaydı şimdiye kadar dönerdi."

"Bilemiyorum, Kendall. Bana göre büyük bir çılgınlıktı. Eğer başa dönecek olsak bunu yapmana yine karşı çıkardım. Matt biliyor mu?" Kendall başını iki yana salladı. "Bilmesi gerekmiyor mu sence?"

"Neden?"

"Çünkü o senin kocan."

"Evet öyle, ama bunu bilmesi bana hissettiklerini değiştirmeyeceğine göre söylememin ne anlamı var?"

Ricki Sue bir an düşündü. "Büyükanne ne düşünüyor bu konuda?"

"Senin düşündüğünü. Matt'e söylemem için ısrar etti."

Elvie Hancock, Kendall'a beş yaşından beri bakıyordu ve torununu katı ama sevgi dolu bir disiplinle büyütmişti. Kendall hatırladığı tek yakını olan büyükannesinin içgüdülerine güvenir, yılların tecrübesiyle edindiği bilgeliğine çok önem verirdi. Ama durumu Matt'e anlatma konusunda ona katılmıyordu.

"Sen ve büyükanne bu konuda bana güvenseniz iyi olur."

"Tamam, anlaştık. Ama başına gelebilecek tatsız durumlar için önceden uyardı deme."

Kendall yaklaşarak arkadaşını kucakladı. "Seni çok özliyorum, Ricki Sue. Beni sık sık ziyaret edeceğine söz ver."

Ricki Sue elindeki havluyu gereksiz bir özenle katladı, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü kocanın ve kayınpederinin benim hakkımda ne düşündükleri açıkça ortada. Ama inan bu umrumda bile değil. Yalnızca bana o dediğim dedik namus düşkününü ailemi hatırlattılar. Kahretsin Kendall, kocanı ve ailesini aşağılamak için söylemiyorum bunları, ben sadece..." Anladığından emin olmak için Kendall'a baktı. "Sorun yaratmak istemiyorum, Kendall."

Kendall arkadaşının söylemek istediği şeyi anlıyordu ve onun bu duyarlılığından çok etkilenmişti.

"Seni ve büyükanne tahmin edebileceğinden çok daha fazla özliyorum. Bir dosta çok ihtiyacım var ve siz o kadar uzaktasınız ki."

"Öyleyse sen de kendine burada bir dost bul."

"Denedim ama olmadı. Buradaki kadınlar kibar ama çok mesafeliler. Belki de böyle bir anda kasabaya daldığım ve Matt'i ellerinden aldığım için bana dış biliyorlar ya da belki de işim onları ürkütüyor. Onların hayat tarzı benimkinden çok farklı." Her neyse, hiç kimse senin yerini dolduramaz, Ricki Sue. Lütfen benden uzaklaşma."

"Senden uzaklaştığım filan yok, ama gerçekçi olmamız gerekiyor. Kendall." Arkadaşının omzunu sıktı. "Dinle, Tennessee' de benden başka son bir bağın var senin, büyükanne. O öldükten sonra yapman gereken tek şey o kente sırtını dönmen. Ben de dahil olmak üzere bütün bağlarını kopar. Şansına gölge düşürecek her şeyi unut."

Kendall başını salladı, arkadaşının verdiği öğüdün değerini biliyordu.

"Büyükanne fazla vakti kalmadı. Buraya, yanıma yerleşmesini çok istedim ama evinden ayrılmayı kabul etmedi. Bu ayrılık beni çok üzüyor. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Ve tabii ki, o da seni çok seviyor. Senin için hep en iyisini istedi. Eğer sen mutlu olursan onun da gözü arkada kalmayacak. Onun için bundan daha güzel bir şey olamaz."

Kendall arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Gözleri doldu. "Lütfen ona benim için gözkulak ol, Ricki Sue."

Sandra Brown

"Onu her gün arıyorum ve haftada en az iki kez ziyaret ediyorum. Tıpkı sana söz verdiğim gibi." Uzanıp elini dostça sıktı. "Şimdi partiye geri dönüp şampanyalarla ve yiyeceklerle ilgilensem iyi olacak. Belki o eczacıdan bir dans daha koparabilirim. Hiç de fena birine benzemiyor, değil mi?"

"Ama evli, Ricki Sue."

"Eee? Bunlar Ricki Sue'nun şefkat dolu kucağına sığınan çaresiz tiplerdir ve Ricki Sue da onları teselli etmeye bayılır."

"Ütanmalısın, Ricki Sue." ,

"Üzgünüm ama ben o kelimeyi bilmiyorum." Kıkırdayarak Kendall'ı kenara itti ve kapıyı açtı. "Ben dışardayım."

İkinci Bölüm

"Başka bir şey daha var mıydı, bayan?"

Düğün gününe dalıp gitmiş olan Kendall birden kendine geldi. O günü en ince ayrıntılarına kadar hatırlıyordu, ama sanki bunları o değil de, bir başkası yaşamış gibiydi.

"Hayır, bu kadar, teşekkürler."

Berbat havaya rağmen dükkân tıkabasa doluydu, koridorlar alışveriş arabalarını dolduran müşterilerle kaplıydı.

"Nakit mi, yoksa kartla mı ödeyeceksiniz?"

"Nakit."

Genç adam ona bakmamıştı bile; marketteki yüzlerce müşteriden biriydi o ve bu da Kendall'ın çok işine geliyordu.

Dün gece Stephensville Community Hastanesi'nde yatarken hayatı boyunca hiç bu kadar yorgun olmadığını hissetmişti. Bütün vücudu ağrıdan zonkliyordu. Çukurdan yukarı tırmanırken vücudunda oluşan kesik ve yaralar, gece ilerledikçe daha fazla acı vermeye başlamıştı. O anda istediği tek şey, zihnindekileri unutmaktı, ama bir türlü uyuyamıyordu. Yattığı yerden gözlerini tavana dikmiş, söylediği yalanın iyi olup olmadığını düşünüyordu. Geriye dönmek için artık çok geçti, ama böyle bir şansı olsaydı bile dönmezdi. Hafıza kaybı sadece geçici bir durumdu ve bu durumu en iyi şekilde değerlendirmeliydi. Yeteri kadar zaman kazanmış sayılırdı ve tek amacı Kevin'ı korumak olduğuna göre her türlü riski göze alacaktı.

Doktor hastanın dinlenmesi ve rahatlaması gerektiğini söylemişti. Kendini hatırlamak için ne kadar zorlarsa, her şey o kadar güçleşirdi. Baskı altındaki bir zihnin hastayı, aksine geri iteceğini söylemişti doktor. Kendall kucağında bebekle odaya girdiğinde, onları görmek adamın hoşuna gideceğine onu rahatsız etmiş ve zihnini daha çok bulandırmıştı. Doktor Kendall'la konuşurken öncekinden daha ikna edici davranıyordu.

"Bütün gece boyunca hiç kimse hastayı rahatsız etmeyecek, merak etmeyin. Hafıza kaybının ne yapacağı hiç belli olmaz. Yarın sabah gözünü açtığında belki de her şeyi hatırlar."

Günün ilk ışığıyla Kendall hemşirenin verdiği üniformayı giymiş, kaygıyla adamın odasına gitmişti. Neyse ki, adamın hafızası hâlâ boştu. İçeri girdiğinde adam içgüdüsel bir hareketle örtüyü üzerine çekmişti. Tam da hemşire onu temizlerken yakalandığı için utanmıştı. Hemşire banyo gereçlerini alıp dışarı çıkarak onları yalnız bırakmıştı.

"Umarım banyo iyi gelmiştir."

"Biraz. Ama pek hoşuma gitmedi."

"Genellikle erkekler kötü hastalardır." Kendall çekinerek adama biraz daha yaklaştı. "Rahat etmen için benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, ben iyiyim. Bebekle sen nasılsınız?"

"Kevin ve benim yara almadan kurtulmamız çok büyük bir şans."

"İyi, sevindim."

Kendall bu kadarcık bir konuşmanın bile adama ağır geldiğini anlamıştı. "Ben gitsem iyi olacak. Yapacağım işler var. Bir ihtiyacın olduğunda hemşireleri çağırmakta tereddüt etme, işlerini iyi yapıyorlar."

Kendall tam gitmek üzereyken birden geri dönmüş ve adamı alnından öpmüştü. "İyi dinlen. Daha sonra tekrar gelirim."

Aceleyle odadan çıkıp hemşirelerden birine yaklaşmıştı. "Dışarda bazı işlerim var, taksi çağırmam mümkün mü?"

Hemşire, gülererek, cebinden bir dizi anahtar çıkarmış, "Bu kasabada taksi çağırmayı unut, canım," demişti. "Saat üçe kadar benim arabamı kullanabilirsin, o saatte görevim bitiyor. İstersen yağmurluğumu da al."

Bu beklenmedik cömertlik karşısında Kendall çok mutlu olmuştu. Teşekkür edip gitmek üzereyken hemşire tereddütle, "Özel hayatına karıştığım için kusura bakma, ama sana ait her şey arabayla birlikte denizin dibindeyken para sorununu nasıl hallettin?" diye sordu.

"Şans eseri ceketimin cebine bir miktar para koymuştum," diye açıkladı Kendall. Miktar, bir kenara para koymaktan çok daha fazlaydı aslında. Kötü gün için biriktirmişti ve o kötü gün gelmişti işte. Bu para onu ve Kevin'ı uzun süre idare ederdi.

"Hava yağmurlu, ama sorun değil. Belki kalacak bir yer bulabilirim."

"Bu küçük kasabada işe yarar bir şeye pek rastlayamazsın. Bence paranı boşuna harcama, bir yatağa ihtiyacın varsa burada kalabilirsin. Hem eşinin hafızası yerine geldiğinde burada bulunman daha iyi olur. Bu arada bu işin üstesinden tek başına gelmek senin için yorucu olacak, Çağırabileceğin herhangi bir yakının yok mu?"

"Hiç kimse yok ne yazık ki. Aklıma gelmişken, ölen kadından eşime söz etmediğiniz için çok teşekkür ederim. Her şey yeterince karışık zaten, onu daha da üzmenin bir anlamı yok."

Bu bilgiyi, hafızasını kaybetmiş bir hastaya söylemenin gereksiz olduğu konusunda şerif de ona hak vermişti. Şerif, arabanın hâlâ bulunamadığını söylemek için hastaneye uğramış ve bir süre sohbet etmişlerdi.

"Bingham Koyu'nun birçok bölgesi vahşidir. Zemini ağır bir cismi tutmaya elverişli değil ve yağmur da işimizi çok zorlaştırıyor. Bu yüzden arabayı bulmamız uzun sürebilir."

Kimliği hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ve araba bulunana kadar da bilmeleri mümkün değildi. Adamın hafıza kaybı olduğuna göre, Kendall'ın biraz daha zamanı var demekti. Eğer sakın olur ve aklını kullanırsa buradan kolayca kaçabilirdi.

"Bayan?"

Kendall kendine geldi, "Affedersiniz."

"İyi misiniz?" Kasiyer merakla ona bakıyordu ve Kendall'ın en son isteyeceği şey adamın dikkatini çekmekti.

"Evet, sağolun."

Aceleyle paketlerini alıp dışarı çıktı. Arabasını bir benzin istasyonuna park etmişti. Gazeteyi hızla tarayıp istasyonun telefon kulübesine girdi.

"Alo? Ben gazetedeki ilanınız için arıyorum. Satılık arabanız hâlâ duruyor mu?"

"Öyleyse yaraları çok ciddi değil?"

"Kırık bir sağ bacak ve kafada bir kesik, hepsi bu."

Kendall doktoru koridorda yakalamış ve soru yağmuruna tutmuştu. Doktor görev vakti dolduğundan ve cumartesi gecesi olduğundan acele ediyordu. Ama Kendall'ın gösterdiği inat sonucunda pes etti ve sıkıntıyla içini çekti.

"Bu yaralarla sokağa çıkamaz tabii ki, ama hiçbiri ciddi değil. Eğer eşiniz iyi dinlenirse, bir ay içersinde düzelir. Başın daki yara da bir haftada kapanır. İzi bir süre kalacak, ama mo rak etmeyin, yakışıklılığın bir şey kaybetmeyecek."

Kendall bunları dinlemedi bile. "Ben daha çok hafıza kaybını merak ediyorum. Hafızanın tamamen silinmesi gibi bir ola silik var mı?"

Sahidin Korkusu

"Evet, olabilir."

O öğleden sonra Kendall hastanenin kütüphanesine giderek hafıza kaybıyla ilgili bir şeyler okumuştı ve bunlar doktorun söyledikleriyle uyuşuyordu. Ama Kendall daha farklı bir şeyin peşindeydi.

"Peki ya anterograd hafıza kaybı nasıl olur?"

"Bu çok derin bir konu, girmesek daha iyi."

"Öğrenmek istiyorum. Çünkü benim anladığım kadarıyla eşim geçmişini hatırlamayı başarsa bile, hafıza kaybı olduğu dönem boyunca yaşadıklarını anımsayamayabilir."

"Söylediğiniz şey aslında doğru, ama dediğim gibi, daha böyle bir şey olmadan şimdiden endişelenmeniz çok gereksiz. Üstelik ben böyle bir şey olacağını da hiç sanmıyorum."

"Ama olabilir."

"Evet, olabilir, yine de ben iyimser bakmayı tercih ediyorum. Hafızası yavaş yavaş, her defasında biraz daha hatırlayarak ya da belki bir anda düzelir."

"Veya sonsuza dek böyle kalır."

"Bu çok küçük bir olasılık. Eğer hatırlamak istemeyeceği ya da üstesinden gelemeyeceği bir olay varsa belki o zaman hastanın bilinçaltı devreye girip anımsamasına engel olabilir." Doktor kaşlarını kaldırıp ona kuşkulu bir bakış attı. "Yoksa hatırlamak istemeyeceği bir olay mı var?"

"Psikoloji konusunda yorum yapmaya yetkiniz var mı, doktor?" Sesine şakacı bir ton veren Kendall endişesini gizlemeye çalışarak ekledi. "Gelelim diğer soruma, sizce bir uzmana başvurmamız daha iyi olmaz mı?"

"Ben bunu hallettim."

"Öyle mi?" Bu yeni haber Kendall'ı şaşırtmıştı.

"Atlanta'daki bir hastaneyi arayıp uzman bir nörologla telefonda görüştüm ve eşinizin durumunu kendisine faksladım. O da benimle aynı fikirde, yani beyinde hasar olduğunu gösterecek hiçbir şey yok."

Bunu duymak Kendall'ı rahatlatmıştı. Hafıza kaybı işine geliyordu, ama beyinde kalıcı bir hasar olmasını istemezdi doğrusu. Hafızasının ne zaman düzeleceğine gelince, bu hâlâ kocaman bir soru işaretiydi. Her an olabileceği gibi, bir yıl sonra da olabilirdi. Kendall önünde ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu, ama bu sürenin kısıtlı olduğunun farkındaydı.

Doktora gülümsedi. "Sorularıma vakit ayırdığınız için teşekkür ederim. Umarım programınızı bozmadışımdır. Herhalde yoğun bir gece olacak."

Artık istediği şeyi öğrendiğine göre doktorun dikkatini başka yöne çekebilirdi. Bu, jürinin dikkatini, sanığı olumsuz etkileyecek bir durumdan başka bir yöne çekmek için sık sık kullandığı bir yöntemdi. -

"Elk'in Yeri'nde akşam yemeği, sonra da dans," diye yanıtladı doktor.

"Eğlenceli görünüyor. Daha fazla vaktinizi almayayım ben." Doktor iyi geceler dileyip binanın genel çıkışına doğru ilerledi. Kendall hastanın odasına girmeden önce onun gözden kaybolmasını bekledi. Yatağın üzerindeki cılız bir gece lambası odaya loş bir ışık veriyordu. Adamın gözlerinin açık olduğunu farketmediğinden, konuşması birden onu ürküttü.

"Sanırım konuşsak iyi olacak."

Üçüncü Bölüm

Kendall yatağa yaklaşırken lastik ayakkabılarının fayans zemin üzerinde çıkardığı gıcırtıyı duyuyordu. Genç adam gözlerini onun üzerine dikmiş, sessiz ve temkinli bir halde yatıyordu.

"Uyuduğunu sanıyordum. Kevin da az önce uykuya daldığı için sana bir bakmak istedim. Akşam yemeğinde iştahının iyi olduğunu söylediler. Yavaş yavaş iyileşiyorsun umarım." Kollarını kaldırıp elleriyle üzerini işaret etti. "Nasıl? Yeni giysimi beğendin mi? Çok hoş, değil mi? Şimdi bu çok moda."

Yanıt alamayınca kollarını indirdi ve yüzündeki yapmacık gülümsemeyi sildi. Adamın yerinde olsaydı, böyle aptalca şakalarla onu eğlendirmeye çalışan birine sinir olurdu herhalde. Adam acı çekiyor, böyle çaresiz ve bağımlı bir durumda olmak hiç hoşuna gitmiyordu. Üstelik büyük olasılıkla korkuyordu da, hafızasının geri gelmeyeceğinden, gelse bile öğreneceği şeylerden korkuyordu.

"Başına gelenler için çok üzgünüm. Kim olduğunu, ne yaptığını, ne düşünüp hissettiğini hatırlayamamak gerçekten korkunç olmalı." Bir an durdu. "Ama geri gelecek."

Adam elini alnına götürdü. "Hiçbir lanet şeyi hatırlayamıyorum. Hiçbir şey." Elini indirip ümitsizce Kendall'a baktı. "Tam olarak neredeyiz?"

"Georgia'dayız, Stephensville adlı bir kasabada."

Adam bir şeyler hatırlamaya çalışır gibi bu isimleri tekrarladı. "Peki, biz Georgia'da mı oturuyoruz?"

Kendall başını salladı. "Hayır, biz Güney Carolina'ya gidiyorduk."

"Arabayı ben kullanıyordum. Yola devrilmiş ağaca çarpmamak için direksiyonu kırmış olmalıyım, yol kaygandı, araba kaydı ve uçurumdan yuvarlandı. Orada bir ağaca çarpıp durdu, sonra da dalgaların arasına yuvarlandı."

Kendall'ın kalbi hızla atmaya başladı. "Bütün bunları hatırlıyor musun?"

"Hayır, bunlar sadece şerifin bana anlattıkları."

"Şerif mi?"

Kendall'ın sesindeki telaşı farkedene adam alaycı bir bakışla yanıtladı. "Evet, öyle. Bu sabah erkenden geldi ve kendini bana tanıtarak bazı sorular sordu."

"Neden?"

"Sanırım istediği cevaplar vardı."

"Ben ona istediği cevapları vermiştim."

Uzun bir sessizlikten sonra adam Kendall'a düşünceli gözlerle baktı. "Galiba senin yalan söylediğini düşünüyor."

"Yalan söylemiyorum!"

"Tanrım."

Adam acı içinde elini başına götürdü. Kendall pişman olmuştu. "Affedersin, bağırarak istememiştim. Çok ağrıyor mu? Hemşireyi çağırmanımı ister misin?"

"Hayır," dedi adam. Gözlerini sıkıca kapattı ve derin bir iç çekti. "Şimdi geçer."

Kendall düşüncesizce yaptığı hareketten dolayı üzülmüştü. Durumu düzeltmek için adamın bardağına su doldurdu ve eğilip başını eliyle yavaşça yastıktan kaldırdı, bardağı dudaklarına değdirince adam suyu uzun uzun içti.

"Biraz daha ister misin?"

Adam başını salladı. Kendall başını yastığa yerleştirip bardağı da sehpanın üzerine koydu. "Teşekkürler," dedi adam. "Çok korkunç bir başağrısı bu."

"Kısa sürede geçecek."

Sahidin Korkusu

"Tabii." Hiç inanmış gibi görünmüyordu.

"Biliyorum. Canın yanıyor, ama daha kötü bir durum olmadığı için şükretmelisin. Doktor Atlanta'da bir nörologla görüşmüş."

"Konuşmanızı duydum."

"Öyleyse hafızanın kısa sürede düzeleceğini de duymuş- sundur."

"Ya da zamanla yavaş yavaş düzelecek, değil mi? Herhalde böylesini tercih edersin sen?"

Kendall beklemediği bu yanıt karşısında afallamıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hafızamın olabildiğince geç düzelmesini istemez miydin?"

"Neden isteyeyim bunu?"

"Bilmiyorum."

Kendall bu durumda en iyisinin yanıt vermemek olduğunu düşündü. Ama adam devam etmeye kararlıydı. "Hafıza kaybı üzerine konuşuyordunuz ve sanki bütün olasılıkları ortadan kaldırmak istiyormuşsun gibi geldi bana. Sadece neden böyle yaptığını merak ettim."

"Ben neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istedim, o kadar. Normal değil mi bu?"

"Bilemiyorum. Öyle mi?"

"Bence öyle. Ben her zaman neyin içinde bulunduğumu tam olarak bilmek istemişimdir. Kendimi hep en kötü sonuca hazırlarım, böylece düşkünlüğüne uğrama olasılığım azalır. Sanırım bunun nedeni çok küçük yaşta ailemi kaybetmiş olmam. Beklenmedik şeylere olan korkumu hiç yenemedim."

Çok fazla konuştuğunu farkedip sustu, ama adam merak etmişti. "Neden sustun? İlğimi çekmeye başlamıştı."

"Böyle şeylerle kafanı bulandırmak istemem." Konuyu değiştirdi. "Bacağın ağrıyor mu?"

"Çok değil, yaralar ve çürükler daha çok acıyor."

Bitkin bir halde karnının üzerine koyduğu sağ kolu omzuna kadar çürük içindeydi.

"Kolun kötü görünüyor" dedi Kendall. Çürüklerden birini okşadı ve elini kolunun üzerine koydu. Adam Kendall'ın eline, özellikle de parmağındaki yüzüğe baktı. Aslında Kendall ona dokunmaması gerektiğini biliyordu, çünkü herhangi bir şey hatırlamasını istemiyordu. Ama yine de elini çekemedi.

Genç adam başını çevirip ona baktı. Kendall'ın yüz hatlarını incelerken odaya ağır bir sessizlik çökmüştü. Gölgeli bakışları sanki bir şey anımsamış gibi uzun süre yüzünde kaldı. Bu süre içinde Kendall soluğunu tutmuş bekliyordu.

"Hatırladığın bir şeyler mi var?"

Kadının gözlerinin içine bakıyordu. Kendall, insanların dikkatini çeken ve tanıkların yalan söylemesine fırsat vermeyen olağandışı gri renkteki gözlerini anımsayıp anımsadığını merak etti. Adamın bakışları dudaklarına kaydığında, Kendall'ın kalbi yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi hızlı hızlı atmaya başladı. Elini çekmek istedi, ama adam hemen yakalayıp sıkıca tuttu ve parmağıyla alyansına dokundu.

"Pek hoş bir nişan yüzüğü değil."

Adam haklıydı, çünkü Kendall bu yüzüğü daha o gün rast- gele bir yerden almıştı.

"Benim istediğim buydu."

"Daha iyisini alamadık mı?"

"Parayla ilgisi yok."

Adam yüzüğü Kendall'ın parmağında çeviriyordu. "Bunu parmağına taktığımı hiç hatırlamıyorum." Yüzüne baktı. "Seni hatırlamıyorum. Evli olduğumuzdan emin misin?"

Kendall adamın bu kuşkulu haline öfkelenmişti. "Evlilik ilişkisinin emin olunamayacak bir durumu yok bence."

"Evet, ama belki de yalan söylüyorsun."

Sandra Brown

Kendall'ın kalbi duracak gibiydi, hafıza kaybı olmasına rağmen sezgi gücü halen yerli yerindeydi.

"Neden bu konuda yalan söyleyeyim?"

"Bilmiyorum. Neden acaba?"

"Bu çok komik." Elini tekrar çekmek istedi, ama adam bırakmıyordu.

"Benimsemek için gerçekten çok çaba harcıyorum."

"Neyi?"

Adam giderek sinirleniyordu. "Seni, çocuğu. Her şeyi."

"Neden şüpheleniyorsun benden?"

"Çünkü seni hatırlayamıyorum."

"Sen hiçbir şey hatırlayanıyorsun ki!"

"Hiç unutulmayacak bazı anlar vardır." Gözünü hiç kırpmadan bakıyordu. "Ve eminim seninle uyumak bu anlardan biridir."

Birden yanan ışıkla gözlerini kıstılar.

"Burada bir sorun mu var?"

Adam elleriyle gözlerini kapatarak bağırdı. "Kapat şu kahrolası ışığı!"

"Işığı söndürür müsün?" dedi Kendall hemşireye. "Işığın onun gözlerini rahatsız ettiğini ve başağrısını arttırdığını görmüyor musun?"

Hemşire ışığı söndürdü. "Bu gece biraz dinlenmelisiniz. Doktor hastayı hatırlaması için zorlamamanız gerektiğini söyledi." Elinde iğnesiyle yatağa yaklaştı.

Kendall gülümseyerek adama baktı. "Ne kadar zorlarsak o kadar zor düzelir, sevgilim. İyi uykular. Sabaha görüşürüz."

Adamın omzunu okşayarak odadan ayrıldı.

Kendall harekete geçmek için üç saat bekledi. Kevin mışıl mışıl uyuyordu ve buradan kaçmanın tam vaktiydi. Saat 12'yi geçiyordu ve gün doğmadan iyice uzaklaşmış olurdu. Camdan dışarıya, çamaşırhanenin önüne park ettiği arabasına baktı. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurdan dışarıyı görmek çok zordu, ama oradaydı işte. Aynen bıraktığı gibi duruyordu. Kendall hemşirenin arabasıyla önden gitmiş, arabayı satan adam da onu takip etmişti. Satıcı adı, yaşadığı yer, ne iş yaptığı, kocasının ne işle uğraştığı gibi bir sürü soru sormuştu. Kendall'ın verdiği cevapların hiçbiri doğru değildi.

'Sen doğuştan yalancısın,' demişti Ricki Sue bir keresinde. *'İyi bir avukat olmanın nedeni de bu zaten.'*

O gün büyükannesinin mutfağında toplanmış, kurabiye yapıyorlar ve Kendall'ın yalancılığına tartışıyorlardı. Kendall, Ricki Sue'nun söylediklerini iltifat olarak kabul etmişti.

'Dikkat et, Ricki Sue,' demişti büyükanne. 'Söylediklerin onu atma konusunda daha da cesaretlendiriyor.'

'Ben atmıyorum,' diye itiraz etmişti Kendall.

'Öyle mi? Sınıf arkadaşlarına anlattığın inanılmaz öyküler yüzünden okula kaç kez çağrıldığımı hatırlıyor musun?'

O günleri hatırlayınca Kendall'ın gözleri doldu. Eğer bira/ daha düşünürse ağlamaktan yola çıkamayacaktı.

Kapıyı açıp koridora göz attı. Nöbetçi hemşirelerden biri elindeki romana iyice kaptırmıştı kendini, diğeriye hararetle bir telefon görüşmesi yapıyordu. Daha önceden çantasını arabaya koymasını iyi olmuştu, şimdi yanına alacağı tek şey Kevin'dı. Dönüp bebeği yavaşça beşiğinden aldı.

"Sen çok uslu bir bebeksin," diye fısıldadı. "Anneciğin seni çok seviyor ve yaşadığı sürece seni koruyacak, bunu biliyorsun değil mi?"

Sahidin Korkusu

Koridora çıkıp parmaklarının ucuna basarak sessizce ilerlemeye başladı. Korkudan kalbi deli gibi çarpıyordu, ama yakalanma olasılığını göz önüne alarak iyi bir yalan hazırlamıştı: Kevin'ın gaz sancısı tuttuğı için onu rahatlatmaya çalışıyordu. Ona inanacaklardı, ama sonuçta bu gece kaçamayacaktı. Yarın geceyse çok geç olabilirdi.

Attığı her adımı sayıyordu. Kapıya kaç adım kalmıştı acaba? Yapacağı tek şey köşeye varana dek hemşirelere görünmemektir. İki de onun farkına varamayacak kadar meşgul görünüyorlardı, ama Kendall nefes bile almaya korkuyor, köşeye yaklaştıkça korkusu artıyordu.

Sonunda köşeye vardı» ve hemen dönüp yan koridora geçti.

Sırtını duvara yaslayarak rahat bir nefes aldı. Hemşirelere fark- ettirmeden kaçmayı başarmıştı!

Ama farkedenden biri vardı.

Dördüncü Bölüm

Eliyle Kendall'ın ağzını kapadı. Aslında buna hiç gerek yoktu, çünkü Kendall bağıramayacak kadar şaşırmişti. Koltuk değnekleriyle buraya kadar gelip saklanmıştı demek? Yüzündeki ifadeden çok yorulduğu ve canı yandığı belli oluyordu. Ve tabii ne kadar öfkeli olduğu da.

Kendall başıyla sesini çıkarmayacağını gösteren bir işaret yapınca adam elini indirdi. Hemşire telefonda konuşmasına devam ediyordu, masa başındaki diğer hemşireyse elindeki kitaptan başını kaldırmamıştı. Hiçbiri onların odalarından çıktıklarını farketmemişti.

Kendall adama onu izlemesini işaret etti. Adam ona güvensiz bir bakış attı, ama Kendall ayaklarının ucuna basa basa yürümeye başladığında o da koltuk değneklerine dayanarak arkasından sessizce ilerledi. Değneklerin uçları lastik olduğundan fayansın üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Odaları geçerek koridorun sonundaki çıkış kapısına geldiler. Kapının üst tarafında kırmızı harflerle buranın acil durumlar için kullanıldığı ve kapı açıldığında alarmin çalışacağı yazılıydı. Kapıya vardıklarında adam ani bir hareketle değneğini uzatarak kadının önünü kesti. Kendall, "Güven bana," diye fısıldadı.

El kol işaretleriyle bir süre tartıştıktan sonra Kendall onu, kapıyı açtıklarında hiçbir şey olmayacağına ikna etti ve sonunda adam değneğini indirip geçmesine izin verdi. Kendall kapının hemen yanındaki düğmeye bastı, metalik bir klik sesinardından kapıyı açtı. Bir an durup etrafı dinledi. Duyduğu tek ses yağmurun sesiydi. Kendall adamın çıkması için kapıyı açık tuttu ve klik sesini tekrar duyana kadar kapıyı kapatmadı. Sonra fısıldayarak, "İslanacaksın," dedi.

"Erimem."

"İstersen sen burada bekle, ben de..."

"Yok canım."

"Bırakıp kaçacağımı mı sanıyorsun?"

"Boşver, hadi gidelim."

"Bu taraftan."

"Biliyorum. Çamaşırhanenin önündeki mavi araba."

Yağmura aldırmadan yola çıktı. Kendall da Kevin'ın yüzünü iyice örterek onu izledi. Arabaya vardıklarında adam ağrıdan ve soğuktan titriyordu. Kendall önce onun kapısını açtıktan sonra arka tarafı da açıp Kevin'ı bebek yatağına yerleştirdi. Bebek karnını yeni doyummuş, mışıl mışıl uyuyordu ve bir sonraki emzirme vaktine daha birkaç saat vardı.

Kendall direksiyona geçip emniyet kemerini bağladı ve motoru çalıştırdı.

"İyi bir alışveriş yapmışsın. Yanındaki yaşlı kurt kimdi? Arkadaşın mı?"

"Arabayı aldığım adamdı."

"Çıkış kapısını açarken alarımı kapatmayı nereden biliyordun?"

"Görevlilerden biri bu sabah o kapıdan çıktı, sonra ben de denedim ve oldu."

"Peki, eğer alarm kazara çalışsaydı ne yapmayı düşünüyordun?"

"Neden bu kadar çok soruyorsun?"

"Neden sormayayım? Karım değil misin? Her ne kadar kaçmaya kalksan da."

"Ben kaçmıyordum. Sen geldiğinde ben de tam senin odana..."

"Bak," dedi adam. "Sen beni aklına bile getirmeden tam tüymek üzereydin, bunu ikimiz de biliyoruz. Neyse, bunu tartışamayacak kadar ağrıyor başım."

Yaptığı uzun konuşmanın sıkıntısıyla soluğu kesilmiş, vücudu öne doğru eğilmişti. Eliyle yola çıkması için zayıf bir hareket yaptı.

Sahidin Korkusu

Stephensville ticari bir kasaba değildi. Dört yol ağzında sadece birkaç dükkân ve ilerde bir banka vardı. Şerifin bürosu dışında her yer karanlıktı. Kendall büronun önünden geçmemek için ara yollardan birine saptı.

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Neden biraz uyumuyorsun?"

"Çünkü sana güvenmiyorum. Daldığım anda eminim beni arabadan dışarı atarsın."

"Eğer ölmeni isteseydim bunu daha önce yapardım. Seni arabadan çıkarmaz, ölüme terkederdim."

Adam bir süre hiç konuşmadı. Kendall öğüdünü dinleyip sonunda uyuyacağını düşündü. Ama dönüp baktığında dikkatle onu izlediğini gördü.

"Beni arabadan sen mi çıkardın?"

"Evet."

"Neden?"

Gülümsedi. "Şey, insani bir davranış gibi geldi."

"Peki, neden önce kurtarıp sonra hiç bilmediğim bir yerde yüzüstü bırakmak istedin? Üstelik sahip olduğum her şeyi yitirmişken."

"Seni yüzüstü bırakmayacaktım."

"Yalan söyleme."

Kendall yorgun bir tavırla içini çekti. "Bu geceki konuşmamızdan sonra senin de doktora olan güvenini kaybettiğini far- kettim. O yüzden seni başka bir yere götürüp bir uzmanın fikrini almak istedim. Bana ve Kevin'a karşı çok naziktiler. Bu yüzden onları kırmak istemedim. Seni gizlice çıkaracaktım."

"Peki, ya uyku ilacımı almış olsaydım ne yapacaktın?"

"Çok daha iyi olacaktı. Şimdi tartışıyor olmayacaktık böylece." Dönüp adama baktı. "Hemşire ben odadan çıktıktan sonra -iğneni yapmadı mı?"

"Yapmak istedi, ama ben hap için ısrar ettim. Tabii yutmadım. Hazırlıklıydım yani. Sezgilerim bana senin böyle bir şey yapacağını söyledi. Bu durumda uyanık olmanı gerekiyordu."

Kendall adamın üzerine yapışmış olan ıslak giysisine baktı. "Hastaneden mi yürüttün?"

"Caddenin ortasında kırım açık yürümekten iyidir herhalde. Güney Carolina'ya mı gidiyoruz?" "Tennessee'ye."

"Neden plan değiştirdin? Ne var Tennessee'de?"

"Söylesem inanmazsın. Neden bekleyip görmüyorsun?"

"Kaçmamızın sebebi ne?"

"Nasıl yani?"

"Kaçmaya çalıştığımıza göre bir suç işlemiş olmamız gerekmiyor mu?"

"Nereden aklına geliyor bunlar?"

"Hiç inandırıcı şeyler söylemiyorsun da ondan."

"Söylediklerimin hangisine inanmadın?"

"Hiçbirine. Birincisi evli olduğumuza ve bir bebeğim olduğuna, sonra sıvışırken aslında beni de almayı düşünmüş olduğuna, bana söylediğin şeylerin hiçbir kelimesine inanmadım. Çok usta bir yalancısın."

"Saçmalama."

Adam sezgisine güvenmekte haklıydı. Büyükannesinin dışında, hiç kimse şimdiye dek dnu bu kadar iyi tanımamıştı. Başka şartlar altında böyle bir sezgiye hayran kalabilirdi, ama şimdiki durumda bu çok tehlikeliydi. Adamın şüphesini daha fazla uyandırmadan, seven eşi rolünü oynaması gerekiyordu.

İkisi de sessizliğe gömüldüler. Sadece arabanın ıslak zeminde giderken çıkardığı ses duyuluyordu. Kendall, Kevin'ın huzur dolu uykusunu kıskandı, uzanıp gözlerini kapatmak ve güzel bir uyku çekmek için her şeyini verebilirdi, ama şimdi bunu düşünmemeliydi. Kasabadan ve şeriften yeterince uzaklaşmadıkça rahat

bir nefes alamayacaktı. Azalan enerjisini toplamaya çalışarak direksiyonu sıkıca tuttu ve biraz daha hızlı gitmek için gaza bastı.

Genç adam karanlık, kör bir tünelde bir trenden kaçmaya çalışıyordu. Ama treni göremiyor, yerinden kıpırdıyamıyordu. Yapabildiği tek şey, darbeye karşı vücudunu kasmaktı. İşin en kötü yanı, kaçınılmaz olanı bilmesiydi. Tren birazdan ona çarpacak ve her şey sona erecekti.

Koltukta vücudunun her yeri ağrıyordu. Organları kasılmıştı, ama ağrı yüzünden gerinemiyordu. Hep aynı pozisyonda oturmaktan kıcı uyuşmuş, boynu, kötü bir açıyla büküldüğünden tutulmuştu. Elbiseleri ıslaktı, karnı açtı ve çışı gelmişti.

Kâbusun ortasına, şimdi bir de bebek ağlaması eklenmişti. Yavaş yavaş ayılmaya başladı ve ilk anımsadığı şey, hiçbir şey hatırlayamadığı oldu. Bu durumdan aslında kendisinin sorumlu olduğunu bilmek onu sinirlendirdi. Eğer gerçekten uğraşsındı hafızası düzelirdi. Bir ışık parçası görmeye çalışarak zihninin karanlıklarında dolaştı. Bir şey. Herhangi bir şey. Bir ipucu, bir iz, kendisine ait küçük bir bilgi. Ama hiçbir şey, hiçbir ışık yoktu. Hastanede gözlerini açmadan önceki hayatı kör bir çukur gibi boş ve karanlıktı. Bu sinir bozucu sorgulamadan uzaklaşabilmek için gözlerini açtı. Araba تنها bir park yerindeydi. Sabah olmuştu, ama hava kapalıydı. Yağmur damlaları arabanın camına çarpıp aşağı süzülüyordu. Başını serin cama dayadı. Başağrısı dünkü kadar şiddetli değildi, ama yine de hafifçe zonkluyordu.

"Günaydın."

Başını sesin geldiği yöne çevirdiğinde gördüğü sahne onu serseme çevirdi.

Besinci Bölüm

Kendall koltuğu iyice arkaya yatırmış, bebeğini emziriyordu. Saçlarını dün geceki yağmurdan beri taramadığı için karmakarışık duruyordu. Uykusuzluğa ve yorgunluğa rağmen yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Göğsünün üzerine bir örtü örtmüş olduğu için görünen bir yeri yoktu, ama yüzüne yerleşmiş o annelik ifadesi adamın içinde tanımlayamadığı duygular uyandırmıştı. Midesi bulanıyor, havasız bir yerde kalmış gibi nefesi tıkanıyordu. Garip bir şekilde, bu sahne ona hem itici, hem de büyüleyici gelmişti. Oradan olabildiğince hızlı uzaklaşmak istemesine karşın, gözlerini bir türlü onlardan alamıyordu. Genç kadını saran huzurlu hava... kendisinin asla yaşamamış olduğundan kesinlikle emin olduğu bu huzur onu mıknaş gibi kendine çekiyordu. Kadının yüzündeki o çok belirgin doyum ifadesi ona yabancıydı. Belki de bunun için ona çekici geliyordu. Yoksa emziren annelere karşı cinsel istek duyan bir sapık olabilir miydi acaba? Başını çevirip gözlerini kapadı. Belki de kazadan hiç kurtulmamış, çoktan ölmüştü ve şimdi de ölümden sonra gidilen o yere, büyük olasılıkla cehenneme doğru gidiyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Akşamdan kalmış bir adamın hissettiklerini yüzle çarp."

"Affedersin, seni uyandırmak istemezdim."

"Tuvalet var mı buralarda?"

"Az ilerde var. Ama pek temiz değil."

"Olsun." Kapı koluna uzandı. "Döndüğümde burada olacak mısın?"

Kendall bunu duymazdan geldi. "Eğer işimi bitirmemi bek lersen sana yardım edebilirim."

"Teşekkür ederim, kendim hallederim."

Tuvalet fazla uzakta sayılmazdı. İşini zar zor bitirip dışarı çıktı. Araba yerindeydi. Daha alışamadığı koltuk değnekleriyle yavaş yavaş, etrafına bakınarak yürümeye başladı. Nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordu, herhalde uzun ve yorucu bir savaştan çıkmış yaralı bir savaşçı gibi. Arabaya girdiğinde Kendall bebeği yerine yerleştirmiş, onu bekliyordu.

"Biraz ilerde bir kasaba var. Önce birer kahve içeriz, sonra da bir doktor buluruz."

Dışarda geçirdiği birkaç dakika adamı çok yormuştu, "Kahve iyi fikir," dedi sakın bir sesle. "Ama doktora görünmeye hiç niyetim yok."

"Saçmalama. İyi bir tedaviye ihtiyacın var."

"Birkaç gün dinlenince hiçbir şeyim kalmaz. Başka bir doktordan gidip aynı şeyleri dinlemenin bir anlamı yok."

"Sürekli başın ağrıyor. Hiç değilse iyi bir ağrı kesici verirdi."

"Aspirin yeterli."

"Bak, hafıza kaybının ne boyutta olduğunu bilmiyoruz. Bir uzmana görünmen gerek."

"Ben uzmanla görüşürken senin kaçman da kolaylaşmış olur, değil mi?"

"Bunu düşünmedim bile."

"Bak, kim olduğunu bilmiyorum, ama bunu öğrenene dek seni gözümün önünden ayırmaya hiç niyetim yok." Çenesiyle direksiyonu gösterdi. "Gidelim. Bir an önce kahve içmek istiyorum."

Vardıkları kasaba küçük bir tarım bölgesiydi ve etrafta çok az insan vardı. Postanenin yanındaki bir kafeyi gösterdi adam.

"Şuraya çek." Burası kasabalıların toplanıp sohbet ettikleri bir yere benziyordu.

"Acıktın mı?"

"Evet."

"Ben gidip yiyecek bir şeyler alırım, sen de Kevin'a dikkat et, yeter."

Adam dönüp bebeğe baktı. Uykusu ne kadar devam ederse o kadar iyiydi. Peki, ya uyanıp da ağlamaya başlarsa? Bunu düşünmek bile içinde nedenini bilemediği bir korku uyandırıyor. Kendall elinde paketle kafeden çıkana dek de bu duygusu geçmedi. Kadının uzattığı bardağın kapağını açınca keskin bir kahve kokusu arabayı doldurdu. En azından bunu çok sevdiğini hatırlayabiliyordu.

Bir yudum içip Kendall'a döndü. "Neden şeker koymadın?"

Kendall bir an söyleyecek bir şey bulamadı. Sonra yumuşak bir sesle yanıtladı. "Ne zamandan beri kahveni şekerli içiyorsun?"

Adam gözlerini ondan ayırmadan bir yudum daha aldı. Kahvesini şekerli sevmediğini kendisi de biliyordu, ama bunun iyi bir tuzak olabileceğini düşünmüştü.

"Çok zekisin doğrusu," dedi gülümseyerek. Kadının cevap vermesini beklemeden yiyecek pakedine uzandı. "Neler aldın?"

Sosisli sandviçlerden birini alıp ısırmak üzereyken Kendall'ın kendi sandviçindeki sosisleri ayıkladığını farketti.

"Ne o? Sosisler zehirli mi yoksa?"

"Saçmalama."

"Sorun ne peki?"

Kendall sandviçi bırakıp bisküvilerden birine uzandı. "Sadece artık domuz eti yemiyorum."

"Artık mı? Ne oldu da bıraktın?"

"Tartışacak daha ciddi bir şey yok mu?" Parmağındaki bisküvi kırıntılarını yaladı. "Bunun yerine şu doktor işini düşünüp seni götürmeme izin versen daha iyi olacak."

"Bunu tartışmak istemiyorum. Şu anda tek istediğim kuru bir giysi ve aspirin."

"Peki. Nasılsa senin başın."

"Adım ne benim?"

"Ne?" Bunu hiç beklemiyordu doğrusu.

"Hastanedeki herkes adımı söylememeye özen gösterdi. Şerif bile beni sorgularken adımı kullanmadı."

"Doktorun tavsiyesi bu. Kafanı daha da karıştırmak istemedi."

"Adım ne benim?"

"John."

"John mu?" Birkaç kez tekrarladı. Çok uygun bulmamakla birlikte, pek de garipsememişti.

"Ya seninki?"

"Kendall."

Anlaşılan isimler bir işine yaramayacaktı. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Şüpheli gözlerle kadına baktı.

"Bir şey hatırladın mı?"

"Hayır. Bu isimlerin gerçek olduğundan emin misin?"

Kendall buna cevap bile vermedi. İç çekip arabayı çalıştırdı ve başka bir kasabaya varıncaya dek bir saat boyunca hiç konuşmadan gittiler.

Kasabada açık bir dükkân aramaya başladı Kendall. Sonunda bir tane bulup önüne park etti.

"Ne istiyorsan söyle?"

Adamın söylediği banyo malzemelerini bir kâğıda yazdı.

"Ve tabii giyecek bir şeyler."

"Tercih ettiğin bir şey var mı?"

"Giysi olması yeterli. Ha, bir de gazete istiyorum."

"Gazete mi?" Bir anlık tereddütten sonra başını sallayıp yazdı. "Biraz uzun sürebilir. Benim de alacak şeylerim var."

Sahidin Korkusu

"Nasıl ödeyeceksin?"

"Nakit."

"Nereden buldun?"

"Kazandım." Kapıyı açıp dışarı çıktı.

"Bekle," diye bağırdı adam. "Ölçümü bilmiyorsun."

Kendall adamın penceresine yaklaştı ve elini içeri uzatıp dizini sıktı. "Saçmalama, tabii ki biliyorum."

Dükkânın girişine varana dek gözlerini kadından ayırmadı. *Kim bu kadın ? Ve benim neyim ?*

Kısa bir süre sonra bebek mızıklanmaya başladı. Adam önce duymazlıktan gelmeye çalıştı, ama bir süre sonra terlemeye başladı. Alnında boncuk boncuk damlalar birikmiş, üzerine sıcaklık basmıştı. Hangi cehennemdeydi bu kadın? Dayanamayacağını hissediyordu.

Kendall dükkândan çıkıp arabaya doğru yaklaşıırken bebeğin sesini duydu ve adımlarını hızlandırdı.

"Nesi var? Ne oldu?"

Elindeki paketleri adamın kucağına bırakarak bebeği kucağına aldı.

"Neden bir şey yapmadın?"

"Ne yapacağımı bilemedim. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama bilmen gerekir, öyle değil mi?" Bebeğe daha sıkıca sarıldı ve sırtına hafifçe vurarak omzuna yasladı. "Tamam be beğim, annen burada işte." Sonra bebeği göğsüne yatırıp blu zunu sıyırdı. Adam, bebek ağzına almadan önce bir an süttten şişmiş bir göğüs ve kabarmış ucunu gördü. Bakmaya devam edince, Kendall ona ters bir bakış attı.

"Bir sorun mu var?"

Evet, bir sorun vardı, ama bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Başını çevirip dışarı bakmaya başladı. Eğer bu kadın onun karısıysa neden göğsünü görmekten suçluluk duyuyordu? Bu çocuğun, yani oğlunun annesiye neden bu annelik kavramı onu böylesine tedirgin ediyordu.

Tanrım. O ne biçim bir insandı?

Can sıkıcı sorular beyinde zonklamaya neden olmuştu. Gözlerini kapattı ve yan taraftan gelen çelişkili uyarımları engellemeye çalıştı.

Altıncı Bölüm

Benzin almak için durduklarında John tuvalete girmek için arabadan indi. Sonunda bir ayna bulabilmişti, ama aynada gördüğü yüz hiç hoşuna gitmemişti. Tıpkı Cadılar Bayramı'ndaki maskelere benziyordu. Traş olmayı düşündüyse de hemen vazgeçti. Fazla bir değişiklik olacağını sanmıyordu. Hem ayrıca burada kalmayı uzatırsa Kendall'a kaçma fırsatı vermiş olurdu.

Dışarı çıktığında onun üç genç tarafından sarılmış olduğunu gördü. Elinde kola kutuları olan kadının geçmesine izin vermiyorlardı.

"Bu hiç komik değil, çocuklar," dedi Kendall sinirlenerek.

"Bence komik, " diye atıldı en uzun boylu olanı. "Öyle değil mi, Joe?"

"Evet, bence de."

Üçüncü çocuk da aptalca sırtarak katıldı. "Biz sadece arkadaş olmaya çalışıyoruz."

"Hadi bize adını söyle, bebek."

"Buralı değilsin, öyle değil mi, cici kız?"

"Hayır, değilim," diye yanıtladı Kendall buz gibi bir sesle. "Şimdi geçmeme izin verecek misiniz, yoksa..."

"Yoksa ne?" diye sordu Joe yüzünü onunkine iyice yaklaştırarak.

"Yoksa kışınıza tekme yiyeceksiniz."

Sesin geldiği yöne dönüp bakanlar arasında en çok şaşırان Kendall'dı. Çocuklar önemsemez bir tavırla John'a döndü, "Lütfen sen karışma, ben hallederim."

"Tabii," dedi çocuklardan biri. "O bizi halleder." Çenesini sıvazlayarak devam etti. "Bahse girerim bu konuda çok iyidir."

Diğer çocukların çok hoşuna gitmişti bu, kahkahayı bastılar.

"Sen ayakta bile duramıyorsun."

"Bu kız mı yaptı yoksa?"

"Gerçekten dövecek misin bizi?"

"Hangi ayağınla atacaksın tekme?"

John birden koltuk değneğini kaldırıp çocuklardan birinin omzuna indirdi. Çocuk acıyla dizlerinin üzerine çöktü. Diğer ikisinin yüzleri bembeyaz kesilmişti.

"Şimdi kenara çekilin bakalım."

Korkuyla çekildiler. Çocuk dizlerinin üzerinde acıyla kıvranıyordu. Kendall onun etrafından dolanarak hızla arabaya doğru ilerledi.

Adam çocuklara dönüp, "Biraz görgü kurallarını öğrenseniz iyi olur," dedi ve kadının arkasından gitti. Arabaya yerleştiklerinde Kendall son derece sinirli görünüyordu.

"Çok etkileyiciydi," dedi motoru çalıştırıp. "Çok teşekkür ederim. İstedğim şey tam da buydu işte, koltuk değnekli bir şövalye gelsin ve beni zararsız birkaç serseriden kurtarsın. Oysa ben bunu tek başıma halledebilirdim. Ama hayır, sen ne yaptın? Mecburmuşsun gibi hemen burnunu soktun ve onlara hiç unutamayacakları bir anı kazandırdın. Dikkat çekmemiz iyi oldu doğrusu."

"Sinirli misin sen?"

"Evet, sinirliyim. Ne diye benim işime karışıyorsun?"

"Eğer karım üç erkek tarafından taciz ediliyorsa bu benim de işimdir. Öyle değil mi?"

Kendall'ın öfkesi birden geçiverdi. Bu kadar sinirlendiği için şimdi kendine kızıyordu. "Özür dilerim, beni koruduğun için sağol. Giysiler üzerine oldu mu?"

"Oldu," dedi üzerindeki tişört ve pantolona bakarak. Gerçekten de ölçülerini biliyordu.

Sahidin Korkusu

Ormanlık bir araziden geçen dar bir asfalt yoldan gidiyorlardı. Su basmış tarlalardan ve köprülerden geçtikçe John kazayı hatırlıyordu. Hafıza kaybı kadının en önemli kozuydu, çünkü her şeyi bilen yalnızca oydu. İsteddiği yalanı söyleyebilirdi ve ona inanmaktan başka çaresi yoktu. Kendini çok çaresiz ve savunmasız hissediyordu.

"Gazetemi almayı unutmuşsun."

"Kalmamıştı. Makinelerin hepsine baktım."

İlk defa doğru söylüyor galiba, diye düşündü. Canı sıkılmıştı, gazetede okuyacağı birkaç cümle ya da birkaç resim hafızasında bir şeyler canlandırabilirdi. Dönüp yanındaki kadına baktı. Eğer gerçekten karısı olsaydı, bunu mutlaka hissederdi. Vücudu, gözleri, saçları, her şeyiyle çekici bir kadındı, ama yabancıydı. Klasik bir güzelliği yoktu, yüz hatları ince ve zarifti. John hastanede yatarken bile onun son derece seksi dudakları olduğunu farketmişti. Sabah parmaklarından bisküvi kırıntılarını emerkenki görüntüsünü aklına getirdi. Hafızasını kaybetmiş olabilirdi, ama böyle bir kadınla yakınlığının ne olduğunu hissedemeyecek kadar hasta olamazdı. Kendall'a duydukları tamamen erkekçe dürtülerinden kaynaklanan koşullu reflekslerdi. Bunun tanımayla ya da evlilikle ilgisi yoktu.

Düşündüğü şeylerden rahatsız olarak, herhangi bir haber duyabilmek amacıyla radyoyu açtı.

"Boşuna açma, bozuk."

"Tam sana göre desene." Dönüp camdan dışarıya baktı. "Daha ne kadar yolumuz var? Nereye gittiğimizi bile bilmiyorum."

"Büyükanneye gidiyoruz."

"Büyükanne mi? Senin mi, benim mi?"

Kafasında tipik bir büyükanne görüntüsü canlandı: düzgün bir topuz yapılmış gri saçlar, yumuşak bir gülümseme, dışarda hava çok sıcak bile olsa "önünü ilikle" tembihleri, lavanta ve baharat kokuları. Kavram olarak rahatsız olmuyordu, ama kendini böyle birinin koruyucu kanatları altında düşünemiyordu ya da herhangi bir başkasının.

"Benim büyükannem," dedi Kendall.

"Geleceğimizden haberi var mı?"

"Büyükanne öldü. Kevin doğmadan birkaç hafta önce." Sesinin titremesine hakim olamıyordu.

"Yanında mıydın?"

"Hayır, aksine çok uzaktaydım."

"Onu çok mu severdin?"

"Sevgiden daha öte bir şeydi bizimkisi, çok farklıydı." Adamın ilgisi, Kendall'a anlatma isteği vermişti.

"Ben beş yaşındayken annemle babam bir trafik kazasında öldüler ve büyükanne beni yanına aldı. Büyükbabam ölmüştü, bu yüzden yalnız ikimiz vardık. Aramızdaki bağ çok güçlüydü."

"Peki ben onu tanıyor muyum? Evine gittim mi hiç?"

Kendall evet anlamında başını salladı.

"İyi anlaşmış mıydık peki?"

Kendall üzüntüyle içini çekti. "Lütfen daha fazla konuşmayalım. Üstelik vakit kaybediyoruz. Hava kararmadan eve varmak istiyorum. Eğer uyursan hem vakit geçer, hem de dinlenmiş olursun."

John üç aspirin aldığından baş ağrısı geçmiş, kaslarının gerginliği azalmıştı. Ama yine de kendini hâlâ külçe gibi hissediyordu. Birkaç dakika dinlenebilmek için gözlerini kapatıp başını arkaya yasladı.

Saatler sonra gözlerini açtığında hava kararmış, büyükanne evine varmışlardı.

Dar bir sokağın sonundaki ev, asma dalları ve hanımelleriy- le kaplıydı. Eve yaklaştıklarında yağmur azalmıştı. Kendall camı indirip birbirine karışmış yaz kokularını içine çekerken çocukluk günlerine döndü birden. Büyükannesine duyduğu özlem yüreğini yakıyordu.

Etrafı çepeçevre saran ormana koyu bir karanlık çökmüştü. Yaprakların arasında ateşböcekleri uçuşuyor, büyükannesinin kendisini çağıran sesini duymayı bekliyordu. Geniş bir verandanın üzerine doğru inen ahşap çatısıyla ev son ziyaretinden bu yana bıraktığı gibiydi, yalnız boyanmaya ve bahçenin de bakıma ihtiyacı vardı. Büyükannesinin yokluğu ve bir daha da hiç olmayacağı dışında değişen bir şey yoktu. Arabayı durdururken John gözlerini açtı ve gerinerek ayılmaya çalıştı.

Kendall arabanın içinde daha fazla oyalanmadan, dönüp mışıl mışıl uyumakta olan Kevin'a baktıktan sonra dışarı çıkarak eve doğru yürümeye başladı. Verandayı geçip kapının önüne geldi. Anahtar hâlâ kapının üzerindeydi. İçeri girdi, düğmeye ' uzanıp ışığı açtı. Her şey yerli yerindeydi, Ricki Sue faturaların

hepsini ödemişti. Üzerleri örtülü mobilyalarda elini gezdirerek ve terkedilmişliğin küf kokusunu içine çekerek dolaşmaya başladı. Burayı kısa süre içinde eski, sıcak haline getirebilirdi. John arkasından içeri girmiş, değneklerinin üzerinde durmaya çalışarak kendisine oldukça yabancı gelen eşyaları inceliyordu. "Beğendin mi?"

John aldırılmaz bir tavırla omuz silkti.

"Şu anda pek iyi görünmediğini biliyorum, ama düzelteceğim."

Bir anda bu sahne ona geçmişteki bir anıyı hatırlattı. Aynı kelimeleri düğün gecesinde de kullanmıştı.

Yedinci Bölüm

Matt ön kapıyı açtı. "Harika bir düğündü! Ama devamlı gülümsemekten yüz kaslarım ağrımaya başladı. "Kendall'ın arkasından gelmediğini farkedince merakla dönüp ona baktı. "Ne oldu?"

"Bana aptal bir romantik diyebilirsin, ama tüm hayatım boyunca damadın beni kucağına alarak eşikten geçirmesini hayal ettim."

Matt gülümseyerek onu kollarına aldı. "Doğru, aptal bir romantiksin, ama âşık olduğum yanlarından biri de bu zaten."

Karısını kucağına alarak içeri taşıdı. Kendall elini Matt'in boynuna sarıp dudaklarına uzandı ve hayatı boyunca hatırlamak üzere uzun uzun öptü. İlk evlerinde ilk öpüşmeleri idi bu. Bu ev Gibb'in onlara düğün hediyesiydi. Tümüyle döşenmiş, vergileri ödenmiş, hazır bir halde. Kendall onun bu cömertliği karşısında hayrete düşmüştü. Evi düzenlemesi için tuttuğu mimar Gibb'in üstelemeleriyle düğüne kadar işini bitirmiş, hatta üç gün önce teslim etmişti.

Matt, Kendall'ı yere indirip duvağına uzandı. "Artık şunu çıkarsak olur mu?"

Kendall'ın da yardımıyla duvağı çıkardı ve eğilip karısını tekrar arzuyla öptü. Bittiğinde Kendall'ın nefesi kesilmiş, mut luluktan başı dönmeye başlamıştı. Kollarını açarak çok hoşuna giden yeni evinde dönmeye başladı. Tamamen ahşap olan evin odaları geniş ve ferahtı, pencereler Blue Ridge dağlarına ba kıyordu. Her yanı saran kereste ve taze boya kokusunu asla unutmuyacaktı. Ömrünün kalan kısmını bu evde Matt ve çocuklarıyla birlikte geçireceği düşüncesi çok hoşuna gitmişti. Kendi kendine, "Burayı sevdim," diye fısıldadı.

Matt ceketini çıkarmış, ellerini cebine sokmuştu. Mobilyaların üzerinde kalmış etiketlerine ve aksesuarları yerleştirilmemiş odalara bakınarak, "Ama biraz eksik galiba," dedi. .

"Şu anda pek iyi görünmediğini biliyorum, ama düzeltereğim. Kendi eşyalarımızı da yerleştirdiğimizde çok güzel olacak." Ellerini kocasının göğsüne yasladı, "Oh, Matt, burada çok mutlu olacağız."

Matt de kollarını onun beline sardı. "Bu çok güzel bir haber ama açlıktan ölmek üzereyim. Babam buzdolabında yiyecek bir şeyler olduğunu söylemişti."

Kendall'ı bırakıp mutfığa yöneldi ve dolapta bulduğu şampanya şişesini çıkardı. "Ben bunu açarken sen de gelip şu kartları okur musun? Tanrım, şu yiyeceklerle bak, babam bütün marketi satın almış galiba."

Kendall tezgâhın üzerinde duran kartı eline aldı. "İkinizle de gurur duyuyorum. Sevgilerimle, Babanız. Not: Bardaklar buzdolabında."

Matt güldü. "Her şeyi düşünmüş, değil mi?"

"Eğer halayımız için Mars'a gitmek isteseydik, herhalde elinden geleni yapardı."

Matt elindeki işe ara vererek karısına baktı. "Üzgünüm, Kendall, balayı için ters bir zaman oldu."

"Biliyorum," dedi Kendall yavaşça.

Matt'in genel yayın yönetmeni beklenmedik bir anda ölmüştü ve bu ani ölüm Matt'in hem kişisel, hem de iş hayatında büyük bir boşluk yaratmıştı. Boş kalan görev için henüz kimseyi bulamamıştı ve bulana kadar da, balayı için bile olsa, gazeteden bir yere ayrılamazdı. Kendall bunu çok fazla önemsememişti. İçine girdiği aile ona istediklerinin kat kat fazlasını vermiş, onu ailenin bir üyesi olarak benimsemişlerdi.

Şampanyalarını içip sandviçlerini yerken bir yandan da düğünün dedikodusunu yapıyorlardı. Matt önündekileri silip süpürüyordu ama Kendall heyecandan doğru dürüst yiyemiyordu. Elindeki ekmeğin kabuklarını didikleyerek dışarıya baktı. "Arazinin bir kısmını olduğu gibi bırakmak istiyorum. Ağaçlara kuş yemlikleri koyacağım. Belki sincaplarımız ve rakunlarımız da olur."

"Koku yaparlar."

"Evin içinde olmayacaklar ki. Bir de geyiklerimiz olsa." Matt hiç de hevesli görünmüyordu, ama Kendall ona aldırmadı. "Düşünsene, evimizin etrafında gezinirler."

"Eğer evimizin etrafında geyikler olursa, inan bana av zamanının ilk gününde bütün dostlarımız buraya doluşurlar."

"Bunu duymak bile istemiyorum. Evimizin hiçbir duvarında içi doldurulmuş bir kafa görmeye dayanamam."

"Senin ava karşı nefretini hiç anlamıyorum, Kendall. Bu, babamın da, benim de çok sevdiğimiz bir spor. Çevremizdeki insanlar da öyle."

"Ben de, bir insanın masum bir hayvanı öldürmekten nasıl zevk alabildiğini hiç anlamıyorum."

"Çok yumuşaksın."

"Öyle," diyerek gülümsedi Kendall. "Bir yaz büyükannemle bir geyik yavrusunun hayatını kurtarmıştık. Onu çok sevdiğimiz şelalenin hemen yanında bulmuştuk. Haftada en az bir kere piknik yapmaya giderdik oraya. Küçük sayılırdı, ama ben de çok küçük olduğum için önce korkmuştum. Bacağı kırılmıştı, bu yüzden arabaya dek kucağımızda taşıdık. Sonra eve götürüp ayağını sardık ve iyileşip ormana dönünceye dek ona baktık."

"Desene bir sonraki av sezonuna hazırlamışsınız yavruyu."

"Matt!"

"Affedersin, hayatım." Uzanıp Kendall'ı yanağından öptü. "Kendimi nasıl affetti rebi liri m?"

Kendall, Matt'in elini yakalayarak avucunu öptü ve başparmağının etli kısmını hafifçe ısırdı. "Beni yatağa götür," diye fısıldadı davetkâr bir sesle.

Yatak çoktan hazırды. Çiçekler vazolara konmuş, sehpa ve dolapların üzerine yerleştirilmişti. Bunlar Gibb'in işiydi tabii ki. Sabırsızca birbirlerini soyarken, gelinliğin sayısız düğmesi yüzünden kıkırdıyorlar, ama bu, arzularını daha da arttırıyordu. İlk kez birlikte olmak için düğün gecesini beklemiş olmaları, şimdi Kendall'ın çok hoşuna gitmişti. Matt flört ettikleri ve nişanlı oldukları dönemde onunla sevişmemiş, sonuna kadar direnmişti. Şimdilerde çok az çift sevişmek için düğün gecesine kadar sabrediyordu. Bu artık hemen hemen unutulmuş bir gelenektir. Ne Kendall, ne de Matt için seks hayatlarının ilk deneyimi değildi bu, ama ilişkileri başladığı günden beri Matt gerçek bir beyfendi gibi davranmış ve kendine eş olarak seçtiği kadını, daha önce birlikte olduğu diğer kadınlardan üstün tutup onunla sevişmeyerek onu onurlandırmıştı. Bu eski gelenek kadınlara yönelik, haksızca uygulanan bir çift standarttan başka bir şey değildi, ama yine de Kendall onun kendini tutmasını çok heyecan verici ve romantik bulmuştu. Kapıda vedalaştıkları gecelerin bi çoğunda Kendall onu arzulamış ve prensibini unutacağını ummuş, hatta onu tahrik etmeye çalışmıştı, ama Matt inadından vazgeçmemişti. Şimdiyse, Matt'in elleri vücudunu keşfederken, Kendall bu anın ilişkilerine kattığı değeri düşünüyordu.

"Tam istediğim gibi bir eş olacaksın, biliyorum," diye fısıldadı Kendall'ı öperken.

"Buna söz veriyorum."

Kendall uyandıktan ve gözü odaya alıştıktan sonra mutlulukla gülümsedi; bu, düğün gecesinden sonraki sabahı ve Kendall kendini dünyanın en şanslı kadını olarak görüyordu. Kocasını son derece tatlı ve nazik bir sevgiliydi. Gece boyunca, uykudan gözleri kapanıncaya dek sevişmişler, gün doğarken birbirlerinin kollarında uykuya dalmışlardı.

Kendall hâlâ uyumakta olan kocasına dönüp uyandırmamaya dikkat ederek onu seyretmeye başladı. Uyurken öyle masum ve öyle güzel görünüyordu ki, Kendall ona yeniden âşık olduğunu hissediyordu. Aklına dün gece yaşadıkları gelince, arzuları tekrar canlandı. Elini örtünün altına sokup onu okşamaya başladı.

"Günaydın, sevgilim."

Sahidin Korkusu

Matt boğuk bir sesle bir şeyler mırıldandı.

Eli kasıklarında dolaşıyordu. "Sana günaydın dedim."

Matt yine anlaşılabilir bir şeyler mırıldanarak gözlerini açtı, ama daha ayılmamıştı.

"Kendall?"

"Sonunda hatırlayabildin."

"Hep saatin alarmıyla uyandığım için bu biraz değişik geldi."

"Saatini atabilirsin. Çünkü bundan sonra böyle olacak."

"Her sabah mı?"

"Neden olmasın?" Matt'in göğsünü öperek yavaş yavaş aşağılara doğru inmeye başladı.

"Kendall..." Genç kadın yanıt yerine hafifçe göbeğini ısırdı. "Kendall, babam geldi."

"Hmm?"

Matt onu kenara çekip yataktan kalktı ve camdan dışarı baktı. "Pikabın sesini duydum."

Kapının sesini duyduğunda Kendall buna inanmamıştı. Matt aceleyle üzerini giydi ve ona döndü. "Sen de kalkıp giyin- sen iyi olacak."

Şaşkın bir halde yataktan doğrulup Matt'in odadan çıkışını izledi. Bir süre belki gider umuduyla bekledi, ama aşağıdan gelen konuşmalardan anladığı kadarıyla ne Gibb'in gitmeye, ne de Matt'in gelmeye niyeti vardı. Giyinip aşağıya inmekten başka çaresi yoktu.

"İşte gelin geliyor!" Gibb son derece neşeli görünüyordu. Kendall'ı sımsıkı kucaklayıp tekrar tezgâhın başına döndü. "Size şöyle güzel bir kahvaltı hazırlamamın sakıncası yoktur herhalde, değil mi?"

Kulaklarına inanamıyordu Kendall. Daha ilk sabahlarıydı bu. Bunu açıkça söylemeyi tercih ederdi, ama Gibb o kadar mutluydu ki, bir şey söyleyemedi.

"Tabii ki yok, Gibb."

Ama keyifsizliğini gizlemeyi başaramamış, ses tonu ve yüz ifadesi Gibb'in gözünden kaçmamıştı. Yaşlı adam hemen beline bağladığı önlüğü çözmeye başladı.

"Belki de o kadar iyi bir fikir değildir, gitsem daha iyi olacak."

"Saçmalama, baba. Kendall sabahları çok çekilmez olduğunu söylemişti. Öyle değil mi, sevgilim?"

Kendall hissettiklerinden dolayı pişman olmuştu. "Matt haklı, Gibb. Bunun çok kötü bir huy olduğunu biliyorum, ama gerçekten yeni uyandığım zaman çok suratsız oluyorum."

"Peki öyleyse." Neşesi hemen yerine gelmişti. "Omletin nasıl olsun?"

Kendall oturduğunda masanın üzerindeki süslü paketleri farkettiler, "Yine mi hediyeler? İnanamıyorum."

"Babam getirdi."

"Benim evde unutmuşlar. Ben kahvaltıyı hazırlarken sen de paketleri açsana."

Hepsi de oldukça pahalı şeylerdi. En sona küçük bir paket kalmıştı. Tam açarken Gibb atıldı. "Onu bu sabah Roscoe Calloway getirdi."

Bunu duymak Kendall'ın çok hoşuna gitmişti. "Öyle mi? Ne kadar düşünceli!" Roscoe mahkeme binasında otuz yıldır çalışan hademeydi. Aralarında iyi bir arkadaşlık kurulmuştu. Paketten çok güzel bir çerçeve çıktı. Kendall üzerindeki kartı okudu,

Mutluluklar, Roscoe ve Henrietta Calloway. Onları düğünde göremedim. Neden gelmediler acaba?"

"Sana onları çağırmamamızın daha iyi olduğunu söylemiş tim, hayatım."

"Ama çağırdım, çünkü öyle istedim. Roscoe çok hoş bir insan. Üstelik sizden de hep övgüyle bahsediyor."

Gibb omleti bir tabağa yerleştirip Kendall'ın önüne koydu.

Sonra yumuşak bir sesle, "Roscoe tabii ki iyi bir insan," dedi.

"Ama o ve karısı bu düğünün onlara göre bir yer olmadığını biliyorlar."

Kendall şaşkın bir ifadeyle Matt'e baktı. Ama o da aynı fikirdeydi. "Bu düğün beyazlara aitti, Kendall."

Sandra Brown

Kendall için sabah hiç de iyi başlamamıştı, duyduklarına inanamıyordu. Ama ikisi de son derece ciddi ve sakın görünüyorlardı.

"Eminim Roscoe davet ettiğin için memnun olmuştur. Ama o neyin doğru, neyin yanlış olduğunu iyi bilen biri, Kendall." Uzanıp gelinin omzunu okşadı. "Merak etme, sen de öğreneceksin."

Sekizinci Bölüm

Direksiyon başında geçen ve saatler süren yolculuktan sonra Kendall'ın ayakta duracak hali kalmamıştı. Ama uyumadan önce yapacak işleri vardı. Hepsinden önce de Kevin'a yatacak bir yer ayarlaması gerekiyordu. Eski eşya odasında küçük bir şilte buldu. Bunu daha önce bir köpek ve yavruları için kullanmışlardı. Şilteyi büyükannesinin temizlik malzemelerini koyduğu kutunun içine yerleştirerek Kevin'ın uyuyabileceği hale getirdi.

"Yiyecek bir şeyler var mı?"

Koltuk değneklerinin üzerinde oldukça yorgun görünüyordu, ama yine de Kendall'ın onca ısrarına rağmen yatıp uyumamakta ınat ediyordu. Dahası, bir av köpeği gibi sürekli onu takip ediyordu.

Kendall sese dönüp onu hemen arkasında buluverince sinirlenerek, "Beni deJi ediyorsun!" diye tersledi. "Eğer yatmayacaksan, hiç değilse bir yere otur ve beni oda oda izlemekten vazgeç."

"Sen de arka kapıdan kaç, değil mi?"

Kendall sıkıntılı bir nefes aldı. "Eğer bunu gerçekten düşünmüş olsam bile, ki öyle değil, inan bir kilometre daha araba kullanacak halde değilim. Onun için rahat ol, tamam mı?"

Sonra adamın sorusunu hatırlayan Kendall, "Bir bakalım, yiyecek bir şeyler bulabilir miyiz?" dedi.

Kilerde pek bir şey yoktu, yalnızca fasulye konservesi ve şeftali reçeli bulabilmişti. "Pek iç açıcı bir yemek olmayacak."

"Farketmez. Hiçbir şey olmamasından daha iyi."

"Yarın biraz alışveriş yaparım, o zamana dek buzdolabı da soğumuş olur."

Yiyecekleri bölüşüp yediler. Çocuklar sataştığı zaman almış olduğu bisküvilerden de vardı. Bu kolay unutabileceği bir olay değildi. Koltuk değneğini omzuna yiyen çocuk aklına geldiğinde, sabah mor lekeler ve acıyla uyanacağını düşünerek onun adına üzüldü. Öte yandan adamın cesareti onu şaşırtmış ve ayrıca hoşuna da gitmişti. Demek ki, hafızasının kaybı kişiliğinde çok yoğun bulunan koruma duygusunu yok edememişti. Yardımına koştuğu için ona kızmıştı, ama yine de çok heyecanlanmış olduğunu itiraf etti. Sonuçta adam onu gerçekten isteyerek korumuştur. Kendall'ın asıl hoşuna giden de buydu zaten, istek duymuş olması. Ona ait bir bölgeye girildiğini düşünmüş ve onu koruma konusunda hiç tereddüt etmemişti. Bu tür maço tavırlardan hoşlanan bir kadın değildi ama yine de etkilenmişti. Sonuçta fiziksel gücü de kişiliği kadar sağlam olan bir erkek tarafından korunmaktan aldığı keyif onu utandırıyordu. Daldığı düşüncelerden ani bir soruyla uyandı.

"İyi bir aşçı mısın?"

"Çok iyi değilim, ama aç kalmayız, merak etme."

"Galiba burada uzun bir süre kalacağız."

"Sanırım hafızan düzeline dek kalsak iyi olacak. Tedavi için çok uygun bir yer burası. Sessiz, huzurlu."

"Peki, ya isim ne olacak?"

Kendall ayağa kalkıp aceleyle masayı toplamaya başladı. Bulaşıkları lavaboya koyup geri geldiğinde adam elini kemer bandına takarak onu kendine çekti. Parmak kemikleri midesine batıyor, canını acıtıyordu.

"Benim bir isim vardı, değil mi?"

"Tabii ki vardı."

"Neydi peki?"

"Söylersem boşuna heyecanlanmış olursun. İşinden çok zor vazgeçebilecek insanlardansın, onun için anlatırsam hemen işinin başına dönmek isteyeceğinden eminim Böyle bir şey de imkânsız olduğuna göre söylememin bir anlamı yok. Ama merak etme, iyileştğin zaman işini bıraktığın gibi bulacaksın. Bilmesi gereken herkese haber verdim. Hepsi de benimle aynı fikirde."

"Ne zaman haber verdin? Buradaki telefon kapalı."

"Hastanedeyken aramıştım."

"Öyleyse neden kimse aramadı? Ya da bir kart yollamadı? Bence çok garip bu."

"Doktor ziyaretçilere engel oldu. Hiç kimseyi hatırlayamayacağın için ziyaretçiler sürüsü zihnini iyice karıştıracak ve iyilikten çok kötülük yapmış olacaktı. Postadan bir şey gelecek kadar da kalmadık zaten."

John sesini çıkarmadan kabullendi, ama kuşkusu kaybolmamıştı.

"Her şeyi hallettim, inan bana. Kariyerin kesinlikle tehlikede değil."

"Kariyer mi? Sadece bir iş değil yani?"

"Öyle de denebilir."

"Bir ipucu ver. Doktor? Avukat? Kızılderili reisi?"

"Çocukken dinlediğin ninniye hatırlıyor musun?"

Gülümsedi. "Galiba hatırlıyorum." Durdu. "Çocukken yaptığım bir şeyi hatırlıyorum da seni nasıl hatırlayamıyorum?" Gözleri Kendall'ın göğüslerinde dolaştı.

Bu yakın mesafeden tedirgin olan Kendall birden adamın elini tutarak kendinden uzaklaştırdı. "Kevin ağlıyor."

Bebeğin ağlaması tam vaktinde yetişmişti. John'un geçmişini merak etmesi çok doğaldı, ama kazadan önceki hayatlarından ne kadar az söz ederlerse, Kendall için o kadar güvenli olurdu. Zararsız gibi görünen rastgele bir kelime, bir anda hafızasını açabilirdi. Tartışmanın sona ermesiyle fiziksel olarak hissettikleri yakınlık da bitmişti. Bu yakınlık Kendall'ı kabul etmek istemeyeceği kadar heyecanlandırmıştı. Onu, karısı olduğuna inandırmaya devam etmeliydi, ama tabii ipin ucunu kaçırmadan.

Kevin'ı emzirdikten sonra yıkadı ve kucağına alarak sallanan koltuğa oturdu. Sonra küçükken büyükannesinin ona söylediği ninnileri mırıldanmaya başladı. John hemen karşıdaki odada, ayağını tabureye uzatarak oturmuş, loş ışığın gölgede bıraktığı, ama Kendall'ın görmese de, çok yakından hissettiği gözleriyle tıpkı bir kartal gibi uyanık ve tetikte, onu izliyordu.

"Ya ailem?" diye sordu birden.

"Annen uzun zaman önce öldü."

Bir süre konuşmadı, sonra gözlerini tekrar kadına dikti. "Hatırlayamadığım bir insan için üzüntü hissedemiyorum. Peki, kardeşlerim var mı?" Kendall başını iki yana salladı. "Babam? O da mı öldü?"

"Hayır, ama aranız açıldı."

"Neden?"

"Kazadan önce de seni üzen bir konuydu bu, o yüzden şimdi konuşmasak daha iyi olacak."

"Kazadan haberi var mı?"

"Onu aramamı istemezdin sanırım, onun için aramadım."

"O kadar mı kötü aramız? Yani babam hayatta olup olmamamı önemsemez mi?"

"Tabii önemser, ama sen onun kazadan haberdar olmasını istemezdin. Affedersin, Kevin'ı yatağına yatırmam gerek."

Dışarı çıkışının bir kaçış gibi görünmemesi için yavaş hareket etmeye çalıştı. Yatağı, evin iki yatak odasından küçük olanına yerleştirmişti. Özenle yatırdı bebeği.

"Nasıl uyuyacak burada?"

Arkasından geldiğini farketmemişti. "Birçok bebek böyle uyuyor."

"Pek rahat görünmüyor."

"Burada rahat edebilmek için üç aylık bir bebek olmak gerekiyor."

"Kolay bir hamilelik mi geçirdin?"

"İlk birkaç ay oldukça zordu, sonra düzeldi."

"Nasıl zordu?"

Sahidin Korkusu

"Bildğin şeyler. Sabah bulantısı, yorgunluk, sıkıntı."

"Neye sıkılıyordun?"

"Belirli bir nedeni yoktu. Sadece biraz sulugözdüm, o kadar."

"Örneğin, nelere ağlıyordun?"

"Lütfen. Çok yorgunum. Sorgulamaya biraz ara verebilir miyiz?" Yanından geçmek istediye de değneğiyle yolunu kesti.

"Biliyor musun," dedi Kendall sıkıntıyla. "Bu lanet değneğin bir döner kapı gibi devamlı önüme çıkmasından sıkıldım artık."

"Ben de senin kaçıışlarından sıkıldım artık. Şimdi cevap ver, hamileyken neden canın sıkılıyordu ve ağlıyordun? Hamile kalmak istemiyor muydun?"

Sinirlenecek hali bile yoktu Kendall'ın. Yorgun bir halde konuşmaya çalıştı. "İlk üç aydaki hormonal değişiklikler kadınları depresif yapar. Kevin'ı çok, hem de çok istemiştim."

"Ya ben?"

Bakışları birkaç saniye kilitlendi, sonra Kendall eliyle değneği itti. "Banyo yapmak istiyorum."

Işığı söndürdü, tam o anda dışardan yansıyan bir çift far yatak odasını aydınlattı.

"Tanrım!" Kendall geri çekilerek sırtını duvara dayadı, kalbi deli gibi atıyordu. Araba durana dek korkuyla bekledi. John'un pencereye yaklaştığını görünce, "Çekil pencerenin önünden!" diye bağırdı. "Görecekler!"

Olduğu yerde kaldı John. İkisi de kıpırdamıyordu şimdi. Kendall arabanın geri dönüp sokaktan çıktığı ana dek soluk bile almadan bekledi. Konuşabilecek duruma gelince, sesine biraz canlılık katmaya çalışarak, "Yanlış yola girmişler herhalde," dedi.

Adama baktığında koridor ışığının yansımasıyla iri ve heybetli görüldüğünü farketti. Kendall tam gidecekken John uzanarak çenesini tuttu ve kaldırdı.

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey, öyle mi? Hayalet görmüş gibisin. Sorun ne? Peşimizde kim var?"

Kendall gözlerini kaçırdı. "Sadece ziyaretçi beklemiyordum, o kadar."

"Hafızamı kaybetmiş olabilirim, ama aptal değilim. Sakın bana öyleymişim gibi davranma." Çenesini sıkarak kendisine bakması için zorladı. "Hayatını kurtarmaya çalışıyorsun, öyle değil mi? Kimden? Birisi sana zarar mı vermeye çalışıyor? Yoksa bebeğe mi?" Gözucuyla Kevin'a baktı. "Bebeğimize mi?"

"Birlikte olduğumuz sürece hiç kimsenin bize zararı dokunamaz, John." Kendall bunu gerçekten inanarak söylemişti. John'un onları savunmak için hayatını ortaya koyabileceğinden emindi. Bu yüzden ondan ayrılması giderek güçleşiyordu.

Onu koruması için birine güveniyor olmaktan hoşlanmıyordu. Uzun süre kendi ayaklarının üzerinde durmuştu, şimdi de yapabiliyordu. Ama yine de onun yanında kendini çok güvende hissediyordu. Oysa ona güvenmesi Kendall'a pahalıya, hatta yaşamına malolabiliyordu.

Adamdan uzaklaştı. "Ben banyoda olacağım. Kevin ağlarsa bana haber verirsin." John bu kez onu engellemedi.

Kendall banyoyu doldurdu ve kendini sıcak suyun içine bıraktı. On beş dakika sonra adamın yanına, oturma odasına gittiğinde üzerinde yalnızca göğsünü ve kalçasını kapatan bir havlj vardı. John arkası ona dönük camın önünde duruyor, dışardaki karanlığa ve yağmura bakıyordu. Çıplak ayak seslerini duyunca dönüp baktı.

"Çıktım." Yatak odasına yöneldiğinde John, "Bekle," dedi arkasından. Değneklerine dayanarak yanına gitti.

Elini göğsüne uzattığında Kendall irkildi. John açıkta kalan tenine dokunarak, "Acıyor mu?" diye sordu.

Bakışlarını aşağıya indirince onun dokunduğu yerde, göğ sünden boynuna dek kocaman bir çürük olduğunu gördü.

"Kötü görünüyormuş," dedi Kendall. "Ama emniyet kemerim takılı olmasaydı nasıl olurdu diye düşündüğümde çok da kötü gelmiyor."

Adam acıklı bir gülümsemeyle, "Benim gibi görünürdün herhalde," dedi.

"Çok da kötü görünmüyorsun canım." Bir an bakiştılar. "Yani başındaki şişlik bayağı indi."

John başını belli belirsiz salladı, sonra gözü yine göğsündeki mor lekeye kayd. "Aşağı kadar iniyor mu bu çürük?"

Kendall'ın içini bir sıcaklık dalgası sardı. Çok utanmıştı, ama bunu ona belli etmemesi gerekiyordu, çünkü karısıydı. Gözlerine bakarak üzerindeki havluyu indirdi. Şimdi üzerinde hiçbir şey yoktu. O ana dek kendini hiç bu kadar çıplak hissetmemişti. Adamın gözleri yalnızca mor lekede değil, teninin her miliminde, vücudunun her kıvrımında dolaşıyordu. Kendall bu duruma yeteri kadar dayandığını düşünüp havlusuna uzandığında adam engel oldu.

"Bu ne?"

Vücudunun alt kısmında bir yere dokunuyordu ve bu dokunuş Kendall'ın içinde garip bir duygu uyandırmıştı. Karnı hafifçe titriyordu, ama kıpırdıyamıyordu. Adamın eli, pembe iz boyunca yavaşça teninde, kasık tüylerine varıncaya dek ilerledi.

"Sezeryan izi," diye yanıtladı Kendall soluğunu tutarak.

"Neden titriyorsun?"

"Çünkü hâlâ acıyor. Özellikle kazadan sonra." Adam leğen kemikleri arasındaki başka bir mor lekeye yöneldi. Kendall aceleyle havlusuna uzanıp üzerine sardı. Biraz uzaklaşarak, "Küvet fazla derin." dedi. Doğal olmaya çalışarak düşünceli bir eş gibi davranıyordu. "Yardım etsem bile girip çıkman çok zor olacak. İstersen küvete girmeden ben seni ayakta sabunlarım."

John bir süre ona baktı, sonra başını iki yana salladı. "Sağol, kendim hallederim."

"Emin misin?"

Gözü tekrar kadının vücuduna kayd, ama hemen kaçırdı. "Evet, eminim." Kadının yanından geçerek banyoya girdi ve kapıyı kapadı.

Kendall nefesini bırakıp sırtını duvara yasladı ve bir süre dengesini bulmak için bekledi. Durum tahmin ettiğinden daha da zorlaşıyordu. Adamın sezgileri çok güçlüydü, ama o da çok iyi bir yalancıydı. O kadar ki, yalanlarına neredeyse kendisi de inanacaktı. Kocas olduğunu söylediğinde, asıl amacı kendini kurtarmaktı, ama giderek tuzağa kendi düşüyordu. Bir an önce bu durumdan kurtulup ondan uzaklaşması gerekiyordu. Ama şimdilik geceyi beklemeliydi.

Önceki gelişinde bıraktığı ince, yazlık geceliğini buldu. Yatağı ve yastıkları düzeltirken banyo kapısının sesini duydu. John banyodan çıkıp yatak odasına girdi. Üzerinde yalnızca şortu vardı. Göğsündeki tüyler ıslaktı, bütün vücudu sabun ve diş macunu kokuyordu. Kendini çok yorgun hissederek yatağa oturdu.

"Uzan hadi," dedi Kendall nazikçe. "Ayağının altına bir yastık koyacağım."

Kendall onu yerleştirirken, John derin bir soluk aldı ve gözlerini kapadı. Kendini hamurdan farksız hissediyordu. Kendall onun yaralarına ve ağrılarına artık alışmıştı. Ama şimdi böyle bitkin görünüşü onda çok yoğun bir merhamet duygusu uyan dırmıştı. Işığı söndürüp gece lambasını yaktı.

"Aspirin aldın mı?"

"Çok."

"Umarım rahat uyumanı sağlar."

"Merak etme."

Sahidin Korkusu

"İyi, sabaha görüşürüz."

John gözlerini açtı. "Sen nereye gidiyorsun?"

Kendall kapıya ilerledi. "Ot jırma odasında uyuyacağım. Burada yatarsam gece kazayla ayağına çarparım diye düşündüm." Adam uzun uzun gözlerinin içine baktı. "Ama eğer senin için fark- etmezse," dedi birden Kendall. "Tabii ki burada yatmayı tercih ederim." Bunu nasıl söylediğine kendisi de şaşırmişti.

John bir şey söylemeden biraz daha kenara kaydı.

"İyi misin?"

"İyiyim. Biraz yoruldum sadece."

"Bu gece dinlenirsin."

Kendall yatağa uzanıp ona doğru eğildi ve yanağından öptü. Bu öpücük John'u rahatlatmaktan çok heyecanlandırmıştı.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin." Kendall'ın başını sertçe üzerine çekip öpmeye başladı. Yumuşak ve nazik bir öpücük değildi bu. Adam dilini onu sahiplenircesine, efendisi gibi kullanıyordu. İkisinin de içinde uyanmış olan arzu şimdi onları yakıyordu. John genç kadının başını hafifçe geri çekti ve gözlerinin içine baktı. Kendall onun gözlerinde kararsızlık, şaşkınlık ve şüphe görüyordu.

John, "Tanrım," diye mırıldanarak onu geri itti, gözlerini kapadı ve uyumaya başladı. En azından öyle görünüyordu.

Kendall'ın vücudu kasılmış, kıpırdarnaktan, hatta nefes almaktan çekinerek yatıyordu. Ona neler oluyordu böyle? Onu kocası olarak tanıtmakla akıllıca ve yalın bir plan yaptığını sanmıştı. Hastanede her şey iyi gitmişti. Ama durumun kısa sürede böyle bir karıkoca ilişkisine dönüşeceğini, üstelik kendisinin de buna karşılık vereceğini hiç tahmin etmemişti. O, normal bir erkekti ve Kendall da ona karısı olduğunu söylüyordu. Bu durumda adamın hareketlerinde normal olmayan bir şey yoktu.

Kendall onun eşi rolünü oynamanın hiç de zevksiz olmadığını farkındaydı. Vücudu şimdi yaralı ve yorgundu, ama Kendall onun sağlıklı haliyle bir odaya girdiğinde, odada bulunan hiçbir kadının heyecanlanmamasının mümkün olmadığını düşündü. İnsanların üzerinde mıknaş gibi bir etkisi vardı sanki. Sert ve mesafeliydi, fazla konuşmuyordu. Öğleüzeri de kanıtladığı gibi, son derece cesur ve kendine güveni tamdı. Bela arayan bir hali yoktu, ama bela onu bulduğunda rahatlıkla başa çı- kabiliyordu. Çenesindeki çizginin verdiği çekicilik, etrafındaki bütün kadınları etkisi altına alabilirdi.

Onu kocası olarak tanıttığında, kuşkusuz birbirlerini bu kadar çekici bulacaklarını düşünmemişti, gelgelelim planı geri tepmişti. Bundan sonrasında dikkatli olmalıydı, çünkü yanlış bir adım başına iş açabilirdi. İşler daha kötüye gitmeden şu anda gidip Kevin'ı alabilir ve arabaya atlayıp uzaklaşabilirdi, henüz gitme fikrinden caymamışken. Ama değil gitmek, yataktan kalkacak hali yoktu. Hem ayrıca buradan daha güvenli başka neresi vardı? Uyuması uzun bir zamanı aldı. Uykuya daldığında ağzında hâlâ öpücüğün tadı ve yüreğinde sabah olduğunda onun hafızası yerine gelmiş olarak uyanacağı endişesi vardı.

Dokuzuncu Bölüm

Helikopterin gelmesi Stephenville kasabasında heyecan uyandırmış, özellikle de üzerindeki FBI yazısı insanları iyice meraklandırmıştı. Kasabada bu tür heyecan verici olaylar yaşanmayalı epeyce olmuştu.

Bir okulun bahçesine konan helikopterden inen özel ajan Pepperdyne, etrafta merakla onları izleyen insanlara aldırış etmeden yanına birkaç adamını alıp okuldan çıktı ve aradığı kişilerin en son görüldüğü hastaneye girdi. Daha önce diğer ajanlarca sorgulanan hastane personeli şefin geleceğinden haberdardılar. Bu yüzden Pepperdyne odaya girdiğinde hepsi hazır bekliyordu. Daha önce yapılan sorgulamadan hiçbir şey elde edilememişti. Kadına, çocuğa ve adama ne olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu.

Artık orta yaşı devirmiş olan Pepperdyne, fiziksel olarak pek dikkat çekmeyen, ama yarattığı otoriter havayla insanların ondan ürkmesine neden olan sert bir adamdı. Kaçakların otuz altı saattir kayıp olmaları, ajanı çileden çıkarmaya yetmişti. Çağırışı almadan önce Stephenville'in adını bile duymamıştı, ama şimdi adeta dünyanın merkezi oluvermişti. Önce bir grup adam göndermiş, onlardan aldığı haber üzerine de kalkıp kendisi gel-

mişti. Araba kaza yerinden üç mil ötede bulunmuş, içinden çıkan ceset teşhis edilmişti. Şimdi ölüm nedenini belirleyecek olan otopsi sonucunu bekliyorlardı.

Pepperdyne onu dikkatle izleyen personele döndü. Kendini tanıtmak için vakit harcamaya gerek görmemişti.

"Buraya getirildikleri gece görevli olanlar kimler?"

Birçok kişi elini havaya kaldırdı. Ajan, hemşirelerden birine işaret etti, 'Neler olduğunu anlatır mısın?"

"Kadın ve bebek iyiydi, biraz sarsılmışlardı, ama ciddi bir yaraları yoktu. Ancak eşinin iyi bir bakıma ihtiyacı vardı. Bunu kendisine defalarca söyledik."

"Adamın bilinci yerinde miydi?"

"Hayır."

"Bir şey anlattı mı? Ya da sayıkladığı bir şey?"

"Hayır."

"Peki silahı var mıydı?"

Hemşire başını olumsuz anlamda salladı.

"Bundan kesinlikle emin misin?"

"Giysilerinin tamamını çıkarmıştık," dedi hemşire kesin bir ses tonuyla. "Silahı yoktu."

"Peki ya kimlik?"

"Hayır, kadın kimliklerin arabayla birlikte suya gömüldüğünü söylemişti."

"Adının ne olduğunu söyledi size?"

"Bayan Kendall."

Pepperdyne omzunun üzerinden arkasındaki adamlarından birine baktı, adam "söylemiştim" der gibi omuzlarını silkti. Pepperdyne canı sıkkın bir halde hemşireye döndü.

"Kendall soyadı değil, ön adı. Soyadı Burnwood. Kendall Burnwood. Bu isimden hiç söz etmedi mi?"

"Hayır. Giriş formuna John ve Mary Kendall diye yazdı." "Evet, formları gördüm." Ajanlardan biri formların kopyasını ona uzattı. Ajan formları elinde sallayarak, "Soruların hiçbirini boş bırakmamış," diye bağırdı. "Ama yazdıklarının hepsi sahte. İsimler, adresler, telefon numaraları, hepsi. Hiçbirinizin aklına yanında bu kadar nakit para varken nasıl kimliğine dair bir tek belge olamaz sorusu gelmedi mi?" Hiç kimseden ses çıkmıyordu.

Sahidin Korkusu

Sonunda başka bir hemşire dayanamadı, "İsminin ne olduğu hiç umrumda değildi, çünkü bence çok tatlı bir insandı. Bize tek kuruş vermeden çıkıp gidebilirdi, ama o, gereğinden de fazla para bırakıp gitmiş. Hem ayrıca olağanüstü bir anneydi ve kocasının hafıza kaybından dolayı da çok endişeliydi."

"Endişelendiği şey, hafızanın kayıp olması değil, yerine gelme olasılığıydı." Doktora döndü. "Ne zaman düzelir sizce?"

"Her an olabilir. Ama belki de hiçbir zaman."

"Çok iyi," diye mırıldandı canı iyice sıkılarak. "Hayati bir durumu var mı?"

"Hayır, sadece dinlenmesi gerek."

"Ya bacağı?"

"Kötü bir kırık değil, birkaç ay içinde tamamen düzelir." Doktorun küstah ve önemsemez tavrı ajanın sinirini tepesine çıkarmıştı. "Beyin sarsıntısı geçirmiş, bacağı kırık bir adamın elini kolunu sallayarak çıkmasına nasıl fırsat verirsiniz?"

"Gecenin bir yarısı kadının onu da yanına alarak kaçacağını tahmin edemedik."

"Peki neden ertesi sabah şerife haber vermediniz, doktor? Sizce şüpheli bir durum değil miydi bu? Yoksa hastalarınız bunu sık sık yaparlar mı, doktor?"

"Şerif onları defalarca sorgulamıştı ve şüphe uyandıracak hiçbir şey yoktu. Madem konu açıldı, suçlarının ne olduğunu öğrenebilir miyim? Bu kadar ajanın kasabamıza doluşmasına neden olacak ne yaptılar?"

"Bu özel bir konu," dedi Pepperdyne gergin bir sesle.

Eğer basının bu olaydan haberi olsaydı, herhalde her şey altüst olurdu. Olanları gözlerden uzak tutmayı başarmıştı ve bunu ne kadar sürdürürse o kadar iyi olacaktı.

"Sizce kasabadan nasıl kaçmış olabilirler?"

Kasaba içinde olmadıklarından emindi. Anladığı kadarıyla Bayan Burnwood, yanında yaralı bir adam ve bir bebekle bu küçük kasabada saklanmanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlayacak denli zekiydi. Hem ayrıca ajanlar fotoğrafları kasabadaki herkese göstermişlerdi, ama tanıyan kimse çıkmamıştı.

"Bu konuda fikri olan var mı? Bayan Burnwood'u araba kullanırken gören biri örneğin?"

"Benimkini kullanmıştı," diye atıldı hemşirelerden biri. "Ama yalnızca birkaç saat için. Büyük markete kadar gidip kendisi ve bebek için giysiler almıştı."

"Kilometresine baktınız mı?"

"Kilometresine mi?"

Bundan da bir şey çıkmamıştı. Çalınan araç raporlarının hepsini kontrol ettirmişti, ama Stephensville kasabasından iki yıldır böyle bir şikâyet gelmemişti. Kullanılmış arabaların satıldığı garajda da altı aydır bir tek araba bile satılmamıştı.

"Bu kasabada ne otobüs var, ne de uçak. Tekne ya da tren de yok. Peki, bunlar hangi cehenneme yok oldular?"

Pepperdyne'in sesi iyice yükselmişti, ama bir yanıt almasına yeterli değildi bu. Sonunda durumu kabullenip, "Zaman ayırdığınız için hepimize teşekkürler," dedi ve hastaneden ayrıldı.

Helikoptere yaklaştıklarında adamlarından biri dayanamadı.

"Sizce nasıl kaçmışlardır, efendim?"

Pepperdyne'in düşündüğü de buydu. Öfkeyle yanıtladı. "Bütün olasılıklarıelediğimize göre bence allahın belası iki kanat takıp uçtular."

Onuncu Bölüm

"Adı neydi? Efendim? Crook mu? Nasıl yazılıyor?"

Kendall aldığı yanıtı hızlı hızlı yazıyordu. Başını kaldırıp ofisin kapısından gelen ayak sesine baktı ve Matt'i görünce el salladı.

"Rahatsız ediyor muyum?" diye fısıldadı Matt.

Kendall ona ters bir bakış atıp telefondaki kişiye, "Tamam, hemen gidip kendisiyle konuşacağım, hoşçakalın," dedi ve kapattı .

Doğrulup saçını eliyle geriye attı, sonra da gülümseyerek kocasına döndü. "Sen iyi görünüyorsun. Oysa benim günüm berbat geçti. Konuştuğum hiç kimsenin aklı başında değildi bugün."

Matt masanın kenarına oturarak kıkırdadı. "Futbol sezo- nundayız ve cuma gecesi büyük bir maç var. Biraz heyecanlı olmaları çok normal."

"Biraz mı? Hepsi kafayı yemiş bunların. Sevgili savcımız Dabney'le müvekkillerimden biri yüzünden fena kapıştık. Ben onu acımasızlıkla suçladım, o da beni saf liseli kız olmakla. Sonra da telefonu yüzüme kapattı."

"Dabney biraz sert bir adamdır, ama siniri uzun sürmez."

Kendall'la Dabney bir süredir aynı konuyu tartışıyorlardı. Müvekkillerden birinin arazisiyle ilgili bir meseleydi, ama Savcı

Dabney Gorn bunu kişisel bir sorun haline getirmiş, bu da Kendall'ın hiç hoşuna gitmemişti. Çünkü Gorn, Prosper kasabasında çok saygın bir insandı, dahası yasanın ve düzenin sembolü, gerçeğin ve adaletin savunucusuydu. Bu yüzden ona karşı çıkan herhangi bir kişi otomatikman 'kötü' sıfatını alıyordu. Bunun dışında Burnwood ailesinin çok yakın bir^dostuydu Gorn. Bu nedenle Kendall, Matt ve Gibb'e ondan söz ederken kelimelerini dikkatle seçiyor, onlara Dabney Gorn'un yasaları kendi çıkarlarına göre kullanan kendini beğenmiş bir dalavereci olduğunu ve adaleti uygulamaktan çok kendi politik konumunu korumakla ilgilendiğini söyleyemiyordu; ne yazık ki, aynen ona benzeyen Yargıç Fargo'yla ikisi, Kendall için çok çetin iki düşmandı.

"Kısacası kötü bir pazartesiydi." Ellerini masanın üzerinde birleştirerek konuyu değiştirdi. "Peki, Bay Yakışıklı Gazete Editörü, sizin için ne yapabilirim?"

"Başlangıç olarak, bir öpücük verebilirsin."

"Hmm, olabilir."

Masanın üzerinde birbirlerine uzanarak öpüştiler.

"İhtiyacım olan buydu işte," diye mırıldandı Kendall.

"Sezona girdik ya, herkesin aklı futbolda."

"Sen oynadığın zamanlarda da bu kadar önem verilir miydi?"

"Deli misin? Babam için avdan sonra futbol gelir. Bana öğrettiği ilk iki şey tüfeği tutup nişan almak ve iyi bir pas atmak."

Gibb, Matt'in başarılarını Kendall'a anlatırken gözleri pırıl pırıl yanardı. Kendall eğer Matt okul bandosunda flüt çalsaydı, Gibb'in aynı heyecanı duymayacağını biliyordu. Erkeksi olmayan her şeyi küçümserdi; müzik, bale, tiyatro gibi sanatsal uğraşlar yalnızca kadınlara ve o biçimlere göreydi. Eşcinsellikle ilgili yaptığı saçma sapan ve sert yorumlar Kendall'ı şaşkına çeviriyordu. Büyükannesi ona her zaman insanların birbirinden farklı ve ilginç yanlarının hoşgörülmesi ve saygı duyulması gerektiğini öğretmişti. Hayata bu kadar anlam ve coşku katan da bu farklılıklardı zaten. Elvie Hancock'un bu esnek düşünce tarzı, kendi kasabalarında da hoş karşılanmıyordu, ama o, asla ödün vermemiş, torununu da kendisi gibi yetiştirmişti. Böylece Kendall da kendine haksızlığa uğrayanları savunacağı bir meslek seçmişti.

Sahidin Korkusu

"Telefondaki kimdi?" diye sordu Matt. "Yoksa özel mi?"

"Az önceki mi?"

"Evet."

"Bugün öğleden sonra bir çocuk hırsızlık yaparken yakalanmış. Soyadı Crook."

"En küçükleri mi? Billy Joe mu?"

"Tanıyor musun?"

"Tanımaz olur muyum? En büyükleri, ikiz oğlanlar benden bir yaş büyüktüler. Aynı dönemde büyüdük. Billy Joe'yla aralarında bir sürü kardeş var. Babaları kentin dışındaki hurdalığı işletirdi."

"Öldü mü?"

"Birkaç yıl önce. İşi Bayan Crook üstlendi, ama bildiğim kadarıyla pek iyi gitmiyor."

"Nasıl yani?"

"Yaşlı Crook kullanılmış araba satardı. Daha doğrusu bir süre önce arabası çalınmış kişiler gelip aynı arabayı Crook'tan satın alırlardı. Yani tatlım, yaşlı Bay Crook'un yaptığı iş, arabaları oğullarına çaldırmak, sonra da onları sahiplerine geri satmaktı."

"Öyleyse Bayan Crook işi daha yasal yoldan yürütmeye çalışıyor."

"Belki, ama pek emin değilim. Bence başarısızlığı ahlaki değerinden değil de, akılsızlığından kaynaklanıyor."

"Hmm. Yani, demek istiyorsun ki, Billy Joe, Crook ailesinin tipik bir üyesi."

"Sence de öyle değil mi?"

"Crook ailesinin özgeçmişini anlattığın için teşekkürler, ama sanırım bu tartışmayı sürdürmek için önce ahlakbilimin ne olduğunu tartışmamız gerekiyor."

"Peki, tamam, konuyu kapatalım."

Matt, Kendall'ın avukat-müvekkil ilişkisinden kaynaklanan fazla bilgi vermek istemeyişini doğal karşılıyor, daha fazlası için ısrar etmiyordu. Matt yerel bir gazetenin yayıncısı olduğu için, Kendall bu tür konuları onunla tartışmamaya özen gösteriyordu. Bunu onun dürüstlüğüne güvenmediğinden değil, kendi dürüstlüğüne korumak için yapıyordu.

"Şimdi söyle bakalım, hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Akşam yemeğinde evde olamayacağımı söylemek için uğradım."

"Yapma, Matt!"

Matt, Kendall'ın tepkisine karşılık ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm, başka çarem yoktu."

"Daha geçen gün gittin. Bu sefer ne oldu?"

"Leonard Wiley babamı ve beni bu gece rakun avına çağırdı. Yeni bir köpek almış, bu yüzden çok heyecanlı. Bize göstermek istediğini söylemiş, babam da benim adıma kabul etmiş."

"Babana bu akşam için önceden plan yaptığımızı ve gidemeyeceğini söyle."

"Ama yapmadık."

"Hiç değilse evde birlikte televizyon izlemek için bana söz , verdiğini söyle."

"Böyle bir söz vermedim, Kendall."

"O bunu bilmiyor ki."

"Ama ben biliyorum."

"Tanrım," diye fısıldadı Kendall. "Şimdiye dek hiç ufak yalanlar söylemedin mi?"

"Babama asla."

"Öyleyse ona gerçeği anlat. Ona senin dışarda olduğun geceler azgınlıktan yerimde duramadığımı ve eğer bu gece evden ayrılacak olursan seni hadım etmekle tehdit ettiğimi söyle." Kendall elinde bir mektup açacağıyla sandalyesinden kalkıp kocasının üzerine yürüdü. Matt gülerek onun açacağı bacaklarının arasına uzatmasına engel oldu.

"Bundan hoşlanmayacağını biliyordum."

"Hoşlanmak mı? Bundan nefret ediyorum."

"Abartıyorsun, Kendall."

Kendall sinirlenmeye başlamıştı. "Hiç de değil! Bu durum beni çileden çıkarıyor. Daha üç aylık evliyim, ama kocam akşamları rakun avlamayı tercih ediyor."

Kendall sırtını dönerek içinde hukuk kitaplarının ve dosyalarının bulunduğu kitaplığa doğru yürüdü. Roscoe'nun hediye ettiği çerçeveye düğün resimlerinden birini koymuş ve raflardan birinin üzerine yerleştirmişti. Bu binada hademelik yapan Roscoe temizlik için odaya girdiğinde fotoğrafı görmüş ve çelimsiz göğsü gururla kabarmıştı. Ondan aldığı içten gülümseme, Kendall için, Matt ve Gibb'in onayını almadan Roscoe'ya davetiye göndermesine değmişti doğrusu.

"Yeni bir av köpeğini görmenin nesi ilginç anlamıyorum."

"Benim için hiçbir ilginç yanı yok, ama Leonard için çok önemli bu. Onu kırmak istemiyorum."

"Ama beni kırabiliyorsun."

"Kırdığımı düşünmüyorum, Kendall."

"Ama kırıyorsun."

"Benim yaptığım," dedi Matt sertçe. "Herkesi memnun etmeye çalışmak. Ama bu giderek yorucu olmaya başlıyor."

Bu konunun Matt'i uzun zamandır sıktığı belliydi. Kendall'ın farkında olmadan konuyu açmasıyla Matt içinden geçenleri söyleme fırsatı bulmuştu.

"Hangisi daha kötü bilmiyorum, Kendall, senin istediğini yapmadığımda karşılaştığım mutsuz kadın mı, yoksa yaptığım zaman arkadaşlarım tarafından alaya alınacak olmam mı?"

Bu ifade Kendall'a çok dokunmuştu. "Eğer evli olmak arkadaşlarıyla aranı bozuyorsa, evlenmeden önce belki bir kere daha düşünmeliydin."

"Ben seninle evlenmek istedim, Kendall. Ama önce şunu anlamamı istiyorum..."

"Sen benden çok onlara aitsin, Matt. Özellikle de Gibb'e."

Matt ellerini uzatarak Kendall'ın omuzlarını tuttu. "Haklısın, Kendall, öyleyim. Annem öldükten sonra ben onun her şeyi oldum. Yaklaşık otuz yıl birlikte yaşadık. Yalnızca o ve ben. Şimdiyse ben yokum ve o yalnız."

"Yalnız mı? Daha ilk anda aklıma onunla birlikte olabilmek için yarışan en az bir düzine kadın geliyor. Eğer hepsinin davetini kabul edecek olsaydı, yılın her gecesi dışarda olurdu. Neden ona hoş vakit geçirecek hep sen olmak zorundasın?"

"Çünkü o benim babam ve onu seviyorum. O da beni seviyor. Seni de sevdiğini biliyorsun, Kendall. Sana karşı tek bir kötü sözü ya da kırıcı bir davranışı oldu mu? Seni aramıza alabilmek için neler yaptığını bilmiyor musun?"

Kendall gözlerini indirerek derin bir nefes aldı. "Evet, Matt, biliyorum. Sorun sadece..."

Matt parmağıyla Kendall'ın dudağını okşadı. "Artık tartışmayalım, sevgilim. Bundan nefret ediyorum."

Matt her zaman kendi iddiasını sonuna dek savunuyor, Kendall savunmaya başladığındaysa buna bir şekilde engel oluyordu. Onunla baş başa evde olduğu, televizyon seyrettiği, patlamış mısır yediği ve seviştiği gecelere bayılıyordu. Kendisinin katılamayacağı ve hiçbir ilgisinin olmadığı etkinlikler için kocası arkadaşlarıyla çıktığında Kendall kendini çok dışlanmış hissediyordu. Yine de erkekler dışarı çıktığında onların eşleriyle birlikte olmaktansa yalnız kalmayı tercih ediyordu. Arkadaş edinebilmek için gerçekten uğraşmış, ama başaramamıştı. Diğer kadınlarla arasında ister istemez bir mesafe oluşmuştu, çünkü Kendall insanlara kariyer sahibi bir kadın görüntüsü veriyordu. Ancak başka bir şey daha vardı. Kendall bunun ne olduğunu bilemiyorsa da, kesinlikle hissediyordu. Belki paranoyakça bir düşünceydi ama sanki insanların onunla

Sahidin Korkusu

paylaşmak istemedikleri bir sırları vardı. Kendall bunun, onlarla aynı topluluğa ait olmamaktan kaynaklandığını düşünüyordu.

Belki de bu şüphelerin hepsi, Matt'i tam olarak elde edemediği duygusundan ileri geliyordu. Matt'in onca arkadaşına karşılık onun dostum diyebileceği kimse yoktu. Bu, birbirine sıkıca kenetlenmiş dairenin içine hâlâ girememiş olmaktan rahatsız oluyordu. Herkesin çok fazla beğendiği Matt'in etrafındaki bu bağ, onu kıskanç ve sahiplenici bir eş yapıyordu.

"Umarım o lanet köpek bir tek rakun bile yakalayamaz," dedi somurtarak.

Tartışmayı tatlıya bağlayabilmek amacıyla Matt eğilerek karısının burnunun ucunu öptü. "Fazla gecikmem, ama sen oturup beni bekleme."

"Bekleyeceğim."

Matt karısını tekrar öpüp kapıya doğru yürüdü.

"Şu av silahlarına dikkat et," diye seslendi Kendall.

"Merak etme."

O gittikten sonra Kendall uzun süre yaptıkları tartışmayı düşündü. Bir kere onu babasıyla kendisi arasında seçim yapma durumuna sokmakla hata etmişti. Oysa Matt her ikisini de çok seviyor ve mutlu etmek istiyordu. Kendall kendini dışlanmış hissettiği bu etkinliklerden şikâyetçi olmak yerine kendisi de bunlara katılmaya çalışabilirdi. Bu durum onun tamamen kendi dünyalarına katılmasını isteyen Matt ve Gibb'in çok hoşuna giderdi.

Bu karar Kendall'ı oldukça rahatlatmıştı. Eğer içinde bulunduğu durumdan hoşnut değilse, bunu değiştirmek kendi elindeydi. Bunun için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Billy Joe tıpkı fasulye sırtığı gibi, çok ince ve uzundu. Giysilerinin üzerinden kemikleri kolayca farkediliyordu. Soluk, kılçık gibi saçlarını tiki varmış gibi ikide bir arkaya doğru ittiriyordu.

"Polis raporuna göre seni yakaladıkları zaman CD'ler tişörtünün altından çıkmış."

Burnunu çekti. "Parasını ödeyecektim."

"Dükkândan çıktıktan sonra mı?"

"O allahın belası beni yakaladığında arabamdan para almaya gidiyordum. Birden beni sıkıştırıp sanki suç işlemişim gibi pataklamaya başladı."

"Hı hıh," diyerek başını salladı Kendall. Çocuğun masumiyetine pek inanmış görünmüyordu. "Daha önce tiş hırsızlıktan yakalanmış mıydın?"

Çocuk renksiz gözlerini gözlerine dikmişti, ama Kendall bakışlarını kaçırmadan bekledi. Sonunda çocuk gözlerini tavana kaldırdı, sonra indirip odadaki pek çok şeyde gezdirerek ona döndü, "Hayır."

"Bana yalan söyleme, Billy Joe," diye uyardı Kendall. "Bunu öğrenmem çok kolay. Gerçek ne kadar kötü olursa olsun, bunu Bay Gorn yerine senden duymayı tercih ederim. Daha önce bu yüzden tutuklandın mı?"

"Tutuklanmadım."

"Ama böyle bir olaya karıştın."

Sırıttı, "Çok uzun zaman öncesi de sayılıyor mu? Çocukken olanlar?"

Kendall kollarını göğsünde kavuşturarak dinleme pozisyonu aldı.

"Kasadaki kız bir karikatür dergisini, eee... almaya çalıştığımı iddia etmişti." Omuzlarını silktiler, "O fahişe yalan söylüyordu."

"O dergiyi almamış mıydın?"

"Tabii ki raftan almıştım. Ama dükkândan çıkarmamıştım, sadece tuvalette okumak için yanıma almıştım. O fahişe hemen üzerime atladı ve yöneticiyi çağırdı. Adam da beni dükkândan kovdu, bir daha da gelmememi söyledi. Beni suçlayabilecekleri hiçbir şey yok, bunu onlara da söyledim."

"Eminim çok üzölmüşlerdir."

Çocuk sandalyesinden ileri doğru eğilerek, "Hey, kaltak, kimden yanaşın sen?" diye bağırdı. "Alt tarafı bir kadınsın işte!"

Kendall yerinden o kadar hızlı kalkmıştı ki, sandalyesi yere düştü. İçeri doğru hamle yapan gardiyayı Kendall elini kaldırarak durdurdu. Adam istediğini yaptı, ama her an harekete geçmeye hazır olarak tüm dikkatini onlara yöneltti. Kendall tekrar ukala delikanlıya döndü, "Eğer bir daha benimle bu şekilde konuşacak olursan dişlerini gırtlığına dökerim, anladın mı? Ve senin yerinde olsaydım avukatımın kadın olmasından mutluluk duyardım. Hangi kadın mahkemede senin kadar iğrenç birinin yanında oturmak ve onu savunmak ister ki? Hele de onun suçsuz olduğuna inanmıyorsa?"

Kendall düşünmesi için ona zaman tanıdı. Çocuk yerinde kıpır kıpırdı ve tırnağını kemiriyordu. Olanca arsızlığına rağmen hiç de rahat görünmüyordu.

"Tamam, tamam," dedi sonunda. "Kötü bir şey söylemek istemedim."

"Tabii ki istedin," dedi Kendall sakince yerine oturarak. "Hakkımda ne düşündüğün beni hiç ilgilendirmiyor, Bay Crook. Ben sana vekâlet etmek için para alıyorum. Bunu nasıl yaptığım hiç önemli değil. Duruşmanın sonucu ne olursa olsun ben cuma günü paramı alacağım. Anlaşıldı mı?"

Anlamıştı. Saçım geriye iterek sakın bir sesle, "Hapse girmek istemiyorum," diye yanıtladı.

"Peki o halde. Elimizde neler var bir bakalım?"

"Suçunu kabul etmek mi? Yani siz şimdi onun suçu kabul edeceğini mi söylüyorsunuz? Siz aklınızı kaçırmışsınız, bayan."

Kabalık aileden gelen bir şeydi galiba Crook'larda. Kirli sarı saçları ve renksiz gözleri gibi. Billy Joe'nun yaşça daha büyük ikiz ağabeyleri, onun kadar çelimsiz olmamakla birlikte, uzun ve zayıftılar.

Henry ve Luther Crook tam mahkeme binasından çıkarken yolunu kesmişler, bağıra çağıra kardeşlerini bir kadının savunmasını istemediklerini söylemişlerdi, ama Kendall onları duymazlıktan gelmiş ve Billy Joe'yu ne şekilde savunacağını anlatmaya çalışmıştı.

"Aklımı filan kaçırmadım," dedi tekdüze bir sesle. "Bu davada Billy Joe'nun suçunu kabul etmesi gerekiyor."

"Yok canım," dedi Henry küçümseyerek. "Sen kendini avukat mı sanıyorsun? Boşversene sen. Başkasını tutacağız. Yaptığı işi gerçekten bilen birini."

"Tamam. İşi başkasına devretmek benim de çok hoşuma gider. Ama bu davayı bir an önce halletseydik iyi olacaktı, başka bir avukatın davayı alması haftalar sürer. Bu işin böyle uzamasını mı tercih ediyorsunuz?"

Luther ve Henry bir an düşündüler. Henry canı sıkılmış bir halde Luther'a bakarak, "Küçük kardeşimizin içerde olması annemi kahrediyor," dedi.

"Bakın, en iyisi beni dinleyin, sonra kararınızı verin. Billy Joe sadece on altı yaşında, henüz çok genç. Bu ilk suçu, ilk kez tutuklanıyor."

"Ha?"

Henry kardeşine dirseğiyle vurup azarladı. "Kapa çeneni de ne söyleyecekse söylesin." Henry kardeşine göre biraz daha zeki görüldüğünden Kendall ona doğru konuşuyordu.

"Eğer Billy Joe mahkemede, her ne kadar kasıtlı olsa da, mağazadan çıkarken diskleri yanına almakla hata yaptığını söylerse, büyük olasılıkla uyarı alır ve şartlı tahliye edilir."

"Ne demek oluyor bu?"

"Yani hapisten çıkacak ve Columbia İslahevi'ne gönderilmeyecek."

"Şu 'şartlı' kısmı ne demek?"

Sahidin Korkusu

"O da şu demek: Billy Joe'nun belli bir süre, örneğin bir yıl, başka bir hata yapmaması gerekiyor. Gözaltında olacağı için beladan uzak durması iyi olur."

"Durmazsa?"

"Hapsi boylar."

Henry bir süre düşündü. "Peki, ya diğer seçenek nedir?"

"Masum olduğunu iddia edebilir. Bu durumda büyük olasılıkla ıslahevine gönderilir. Bence yargıç pişman olan bir sanığa daha olumlu davranır."

Boş bakışlarla karşılaşan Kendall tekrar denedi. "Yani eğer Billy Joe yaptığından dolayı pişman olduğunu ve bir daha asla yapmayacağını söylerse yargıç ona iyi davranır. Kardeşinize de anlattım durumu. Kabul etti ve eğer bu çukurdan kurtulursa, başına bir daha iş açmayacağına yemin etti. Durum bu. Sizin kararınız ne?"

İkizler biraz uzaklaşıp kendi aralarında fısıldaştılar ve sonunda tekrar yanına gelip kararlarını açıkladılar. "Tamam, biz de kabul ediyoruz. Yani söylediğiniz şey neyse onu."

"İyi, ama bu arada söylemek istediğim bir şey daha var. Suçunu kabul ettikten sonra artık bu suç siciline işlenmiş olacak. Pişmanlığının işe yarayacağı konusunda bir garantimiz yok. Bir kumar oynuyoruz ve bu geri de tepebilir."

İkisi de aceleyle başlarını sallayıp annelerinin küçük Billy Joe hapse atılmayacağı için ne kadar mutlu olacağını söylediler.

"Tabii çıkar çıkmaz onu bu kadar üzdüğü için kıcını bir güzel haşlayacak," diye ekledi Henry.

"Mahkemeden önce Billy Joe'ya giyecek bir şeyler almanız iyi olur," diye önerdi Kendall. "Ve biraz da temizlik malzemesi." Daha iyi anlamaları için açıklamaya çalıştı. "Tam bir damat gibi görünmesini istiyorum."

Luther hemen atıldı. "Evlilikten söz açılmışken, siz Matt Burnwood'un eşisiniz, öyle değil mi?"

"Evet."

"Matt kendine şehirli bir kız seçmiş."

"Pek öyle sayılmaz. Ben Sheridan'da büyüdüm. Prosper' dan daha küçük bir yerde."

"Ama şehirli gibisin. Öyle giyiniyorsun. Matt'in seninle evlenmesi herkesi şaşırttı. Sanıyorduk ki o..."

Henry tekrar dirsek attı. "Luther hep böyle saçmalar. Şimdi eve gidip annemize müjdeyi verelim."

Park ettikleri yere gidip eski arabalarına bindiler ve uzaklaştılar.

"Satılık ton balıkları, üç kutusu bir dolar."

Mahkeme binasının merdivenlerinde oturan dilenci, Matt'in gazetesinden yüksek sesle bir şeyler okuyordu. Yüzü sakalla kaplı olmasına rağmen oldukça genç görünüyordu.

"İyi akşamlar, Bama," diyerek gülümsedi Kendall.

"Size de, avukat hanım."

"Nasılsın?"

"Bir şikâyetim yok."

Roscoe adamın öyküsünü anlatmıştı. "Sizin gelişinizden birkaç ay önce, bir sabah aniden ortaya çıktı. Alabama'yı kastederek Bama diye tanıtıyor kendini. Yağmur çamur demeden bu merdivenlerde oturuyor ve gazeteyi baştan sona okuyor. İyi biri, kimseyi rahatsız etmiyor."

"Birkaç kez kovmayı denediler, ama ertesi gün aynı yere geri geldi. Bir hayatın böyle boşuna harcanması çok utanç verici, öyle değil mi?" Hademe, Bama'yı bu duruma düşürmüş olan talihsizliğine üzülen başını iki yana sallamıştı.

Kendall çantasından bir dolar çıkarıp Bama'nın kirli ceketinin cebine soktu. "Kendine o ton balıklarından al, Bama."

"Çok teşekkürler, cömert bayan."

"İyi akşamlar."

Sandra Brown

"Size de."

Uzun bir gün olmuştu. Evde bir süre oyalanıp Matt'i beklemeye çalıştı, ama geceyarısı olduğunda yorgunluğuna yenik düşüp tek başına uyumaya gitti.

On Birinci Bölüm

"Sayın yargıç!"

"Sessiz olun!" Yargıç Fargo tokmağını masaya vurdu. "Eğer avukat, müvekkilinin ve akrabalarının taşkınlıklarını kontrol altına almazsa, kendisini uyarmak zorunda kalacağım."

"Sayın yargıç! Eğer izin verirseniz..." diye bağırdı Kendall sanık kürsüsündeki Billy Joe'yu zaptetmeye çalışarak.

"Müvekkiliniz suçlu bulundu ve ıslahevine gönderilmesine karar verildi. Bu durumda açıklayacak bir şey kalmadı."

"Müvekkilimin taşkınlığını affedin, sayın yargıç. Ama bu şartlar altında taşkınlığını hoş görmemiz gerekiyor bence."

Fargo öne doğru eğilip gülümsedi, ama yüzünde sinir bozucu bir ifade vardı. "Öyle mi?"

"Evet, sayın yargıç."

"Senin sayın yargıcın benim hiç umurumda değil," dedi Billy Joe alaylı bir sesle. "Sen bir çuval boksun, sayın yargıç. Bu kadın da. Ve bu allahın belası mahkemedeki herkes de."

Kendall parmaklarını oğlanın koluna geçirip sıktı. "Otur yerine ve çeneni kapa. Bırak da konuşayım."

"Niye yapayım bunu?" dedi çocuk kolunu çekerek. "Senin söylediğin şeyi yaptım ve cezalandırıldım. Korkacak hiçbir şeyim yok."

Jöyleyle geriye taranmış saçları dağılmaya başlamıştı. Başını geriye atarak yüzüne dökülen saçları itti ve küfrederek yerine oturdu. "Görürsünüz hepiniz. Orada durur muyum sanki. Kaçacağım."

Setin arkasında Henry ve Luther deliye dönmüş bağıryorlar, Bayan Crook da ağzına geleni söylüyordu. Kendall kendini bir karabasanın içine hapsedilmiş gibi hissediyordu. Gözucuyla baktığı Savcı Dabney Gorn'un masasından ona bakarak sırtıttığını gördü. Sadece yenilgisiyle değil, müvekkilini kontrol altına alamayıyla da eğleniyordu. Eğer bu kadar önemsiz bir da- vaysa bu, Gorn neden işi yardımcılarından birine vermemişti de kendisi çıkmıştı? Çok ender gelirdi mahkemeye. Her şeyi yardımcılarına bırakır, gününü mahkeme binasının karşısındaki ka- fede çay içerek ve çene çalarak geçirirdi.

Yeniden yargıca döndüğünde Kendall, Matt'inkiler de dahil olmak üzere, bütün bakışları üzerinde hissediyordu.

"Sayın yargıç, bu çok saçma bir karar. Söz konusu disklerin değeri yüz dolar bile değil. Neye dayanarak..."

"Müvekkilinizin bir hırsız olmasına dayanarak, bayan. O da bunu kabul etti zaten, öyle değil mi? İsterseniz kâtibin kaydettiklerini tekrar okuyalım."

"Teşekkürler, sayın yargıç, buna gerek yok. Ben müvekkilimin işlediği suçu biliyorum. Bay Crook bir hata yaptığını kabul etti, ama bu, hatanın arkasında hırsızlık olduğunu göstermez. Müvekkilimin ilk suçu bu."

"Kayıtlı olan ilk suçu," dedi yargıç donuk bir sesle.

"O halde dikkate alınması gereken de bu. Bu mahkemenin müvekkilime önyargılı davrandığını düşünmeli miyiz?"

Fargo'nun yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. "Şu anda sizin düşünmeniz gereken şey, konumunuzu tehlikeye atmakta oldu- ğunuzdur. Artık konu kapandı mı?"

"Hayır, kapanmadı. Yaptığınız şey çok haksızca. Billy Joe hatasından dolayı pişman olduğunu söyledi ve bu da onun ilk suçu olduğuna göre, davanın, belirlenmiş olan standartlara göre, şartlı tahliyeyle sonuçlanmasını talep ediyorum."

"Ben de belirlenmiş olan standartlara uygun bir karar verdim zaten. Müvekkilinizin ıslahevine gitmesine karar verilmiştir," diyen yargıç tokmağını masaya indirdi. "Talebiniz reddedilmiştir."

Billy Joe bileklerine kelepçe takmaya çalışan görevlilere karşı koyunca, adamlar onu kontrol altına almaya çalıştılar. Bunun üzerine, zaten olay çıkarmaya hazır olan ikizler setin üzerinden atladılar. Kendall onları yatıştırmak için önlerine geçti. "Lütfen, Luther, Henry, sakin olun."

Ama ikizlerin onu sertçe kenara itmesiyle Kendall yanındaki masanın üzerine düştü. Doğrulduğunda görevlilerin avazı çıktığı kadar bağırarak ve tekmeler savuran Billy Joe'yı kapıya doğru sürüklemeye çalıştıklarını, ikizlerin de onları engellemek için mücadele ettiklerini gördü.

Tam o anda Matt, Kendall'ın önüne geçerek Luther'ı yakalayıp duvara yapıştırdı. Henry kardeşini korumak için atılınca onun da yakasına yapıştı. İkisi de Matt'in sert tavrından ürkmüşlerdi.

"Yargıcın dediğini duydunuz."

Luther, Kendall'a öldürücü bir bakış attı. "Bizim derdimiz seninle değil, Matt, karınla. Küçük kardeşimizi hapse gönderdi."

"Küçük kardeşiniz mağazadan diskleri çalarak kendi kendini hapse gönderdi. Eğer karıma bir daha elinizi sürecek olursanız ikinizi de gebertirim."

"Matt, lütfen." Kendall onları ayırmaya çalışıyordu.

Etraflarında bir kalabalık birikmeye başlamıştı. Mahkeme binası çalışanları neler olduğunu görmek için ofislerinden dışarı çıkıyorlardı. Kendall insanların onları görmesini istemiyordu. Bütün bu olanlar bir kez duyulursa, büyük bir güçle elde ettiği saygınlık ve güvenilirlik zedelenmiş olacaktı. Dedikoducular 'bir kadının erkek işiyle başa çıkamadığını' etrafa yaymak için hiç vakit kaybetmeyeceklerdi.

Matt'in koluna dokunarak, "Bu benim işim, Matt. Kendim hallederim. Lütfen, Matt."

Matt, Crook kardeşlere tehdit edici bir ifadeyle baktıktan sonra geri çekildi. Kendall onlara yaklaşarak sakince açıklamaya çalıştı. "İşlerin istediğimiz gibi gidemeyebileceği konusunda sizi uyarıyordum. İnanın ben de sizin kadar üzgünüm."

"Canın cehenneme." Kendall bir çelik kadar sert olan sesin geldiği tarafa baktı. Çocuklarının aksine, Bayan Crook çok iri ve kaslı bir kadındı. Üzerinde biçimsiz bir elbise ve ayağında terlikler vardı. Zor yaşam koşulları kadının yüzünde derin çizgiler açmıştı.

"Çok üzgünüm, Bayan Crook. Böyle olmasını istemezdim."

"Senin yüzünden bebeğimi içeri tıktılar."

"Uzun sürmeyecek bu. Billy Joe büyük bir suç işlemedi, eminim kısa sürede tahliye edilecektir."

"Emin olduğun şeylerin sonucu ortada." Gözleri nefretle bakıyordu. "Bizimle karşılaşmış olmaktan dolayı çok pişman olacaksın."

Kendall'ın omzunun üzerinden başıyla oğullarına işaret etti. Oğlanlar Kendall'ın yanından geçerek anneleriyle çıkış kapısına doğru yöneldiler. İnsanlar geçmeleri için kenara çekiliyorlardı. Kendall kalbi sıkışmış bir halde gidişlerini izliyor, artık düşmanları olduğunu biliyordu. Crook gibi aileler düşmanlıklarını asla unutmazlardı.

Ve unutmazlardı da.

Dabney Gorn içeri girdiğinde, Burnwood'un dükkânı kapanmak üzereydi. Bir balıkçıya yem satmakta olan Gibb gülümseyerek arkadaşını selamladı.

Başarılı geçen satışın ardından Gibb kapıyı kilitledi ve "kapalı" tabelasını astı. Fazla ışıkları söndürüp kendini evindeymişçesine rahat hisseden konunun yanına gitti.

"Çok geveze bir müşteriydi," dedi Dabney. "Başını epey ağrıtmıştır herhalde."

"Ama değdi doğrusu." Gibb altına rahat bir iskemle çekip arkadaşının karşısına oturdu ve eline bir diet soda aldı.

"İçer misin?"

Sahidin Korkusu

"Az önce içtim, sağol." Dabney öne doğru eğilip avuçlarını birbirine yapıştırdı. "Gibb, bu öğleden sonra mahkeme salonunda olanları duydun mu?"

"Matt arayıp anlattı. Çok üzgündü. Sanırım gelinim şu Crook denen oğlan yüzünden başını derde sokmuş."

Dabney o gün olanları tüm ayrıntılarıyla anlattıktan sonra sıkıntılı bir ifadeyle ekledi. "Onunla artık akrabasınız, biliyorum. Ama ikimizin dostluğu çok daha eskilere dayanıyor."

Gibb başıyla onayladı. Aralarındaki ilişki gerçekten de kan bağından çok daha sağlam bir geçmişe dayanıyordu.

"Aklından geçenler ne, Dabney? Benimle açık konuşabileceğini biliyorsun."

"Bu kız beni endişelendiriyor."

Kendall, Gibb'i de endişelendiriyordu, ama bunu ancak Dabney söyledikten sonra itiraf edebilirdi. Etrafındaki insanların ne düşündüğünü bilmeden kendi düşüncelerini ortaya koymazdı o.

"Peki ne yapabiliriz, Dabney?"

"Onun bizden biri olacağından emin misin, Gibb? Gerçekten bizden biri?" Kararlılığını göstermek için biraz daha öne doğru eğildi. "Prosper'ın bizim düşüncelerimizi paylaşacak bir avukata ihtiyacı vardı. Bu kızın bize fazla zorluk çıkarmayacağını düşünmüştük. Tennessee'deki olaylardan sonra bu kadar vicdan sahibi olması bizi şaşırttı doğrusu. Oysa biz onu bu yüzden işe almıştık."

Dönüp yanındaki teneke kutuya tükürdü ve ağzını elinin tersiyle sildi. "Sandığımızdan daha dişli çıktı. İnançlarına fazla bağlı. Ve çok daha dürüst. Bize biraz fazla karşı geliyor. Bazılarımız onu işe almakla hata yaptığımızı düşünmeye başladı."

Kendall'ın bu inadı Gibb'i de şaşırtmıştı, ama yine de onun bir süre sonra yola gelebileceğini düşünüyordu. Sadece tahmininden biraz daha uzun sürecekti, o kadar. Bunu Dabney'e anlatmaya çalıştı, ama dostunun kaygılarını dağıtmaya yetmemişti. "Diğer kadınlarla geçinemiyor."

"Henüz geçinemiyor, ama o da olacak. Sen bu işi Matt'e ve bana bırak. Daha bir, iki gün önce Matt'e kendini nasıl dışlanmış hissettiğinden söz etmiş. Onu aramıza daha çok alarak sorunu çözebiliriz."

Dabney Gorn şaşırmıştı. "Sence bu işe yarar mı?"

Gibb güldü. "Merak etme, o kadar aptal değilim. Bizimle tam olarak aynı fikirlere sahip olduğuna inanmadan önemli işlere dahil edilmeyecek."

"Bizimle aynı fikirlere sahip olacak mı sence?"

"Evet," diye yanıtladı Gibb tereddüt bile etmeden. "Büyükannesi sonsuza dek yaşamayacak. O öldüğünde Kendall üzerindeki bütün etkisi de sona erecek."

"Ya öyle olmazsa?"

"Olacak," diye tekrarladı Gibb sertçe. Sonra yumuşayarak gülümsedi. "Ama bu geçiş sürecini aceleyle getirmemeliyiz, Dabney. Yavaş hareket etmeliyiz. İstedığımız her şeye bir anda sahip olmasını bekleyemeyiz ondan." Elini yumruk yapıp diğer avucuna vurdu. Gözleri loş odada pırıl pırıl parlıyordu.

"Tamamen bize ait olduktan sonra bize kazandıracaklarını düşün. Bu işi bana bırak, onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum ben." Ayağa kalktı. "Bu arada, eğer gitmezsen geç kalacağım. Gelinim beni akşam yemeğine davet etti."

Kapıda tekrar Gibb'e dönen adamın gözlerindeki endişe hâlâ kaybolmamıştı. "Umarım söylediklerinde haklı çıkarsın Gibb. Hepimiz sana güveniyoruz."

"Merak etmeyin, her şey yoluna girecek."

"Çok kibar bir hareketti, Matt, teşekkürler, ama ben kendi sorunlarımla başa çıkabilirim." Kendall elini Matt'inkine uzatıp sıktı.

Sandra Brown

Matt karısının gülümsemesine karşılık vermedi. "Beni herkesin önünde utandırdın."

"Yapma, Matt!"

"Yanlış mı? Herkesin önünde küçük düştüm."

Kendall, Gibb'e döndü. "Hiç de öyle olmadı."

"Ama olay Matt'in anlattığı gibi görünüyor."

"Matt durumu abartıyor."

"Dabney de öyle düşünüyor ama."

"Dabney mi? Onunla mı konuştun?"

"Bu akşamüzeri dükkâna geldi ve kendi fikrini söyledi."

"Tabii aleyhimde olan fikrini." Kendall sinirlenerek masadan kalktı. Karısı onu korumasına fırsat vermediği için Matt'in gururu kırılmıştı ve Kendall, Gibb'in oğlunu yumuşatmakta kendisine yardımcı olabileceğini düşünerek onu yemeğe çağırmıştı. Ama hiç de umduğu gibi olmamış, tek başına kalmıştı. Gibb onu eleştiren bir söz söylememesine rağmen, Kendall onun sesindeki kınamayı farketmişti.

"Matt'in Crook'larla yumruklaşacağı kadar ciddi bir durum yoktu." Kocasına baktı. "Seni utandırmak istemedim, Matt. Sadece işin büyümesini engellemeye çalışıyordum." Matt surat asmaya devam ediyordu.

Gibb söze karıştı. "Gelinimle oğlumun Crook'lar gibi pislikler yüzünden tartışmaları hiç hoşuma gitmiyor."

"Onlar Kendall'ın arkadaşları, benim değil."

Kendall ellerini tezgâha dayayarak içinden ona kadar saydı ve sakinleştiğine inandığında kocasına döndü. "Matt, onlar benim arkadaşlarım değil. Amerika Birleşik Devletleri Anayasası'na göre Billy Joe Crook da dahil olmak üzere herkesin yasal olarak temsil edilme hakkı vardır ve yanılmıyorsam Prosper da bu sınırlar içinde."

"Aşağı tabakayla böyle yüzgöz olman hiç hoşuma gitmiyor."

"Ben işimi yapıyorum."

Gibb araya girdi. "Sanırım buradaki asıl sorun aileye bağlılıkla ilgili, Kendall. Sen herkesin önünde kocanı karşına alarak Crook'ların tarafını tuttun."

Kendall inanamayarak onlara baktı. "Siz ikiniz de ne dediğinizi bilmiyorsunuz."

"Ben sadece ortadaki yanlış anlamayı düzeltmeye çalışıyorum. Kendall, lütfen." Gibb, Kendall'a boş bıraktığı sandalyesini gösteriyordu. Kendall isteksizce gidip oturdu. Gibb de Matt gibi kendini savunmasına izin vermiyordu.

"Bir süredir düşündüğüm bir şey var," diye başladı Gibb. "Sanırım bundan söz etmenin tam zamanı. Kendall, hiç özel avukatlığa geri dönmeyi düşünüyor musun?"

"Hayır."

"Belki de düşünmen gerek."

"Rekabet çok yüksek ve ben bu piyasanın içine girerek kendimi ispatlama derdine düşmek istemiyorum."

"Ya o kadar zor olmazsa? İşlerin yoluna girene dek büro masraflarını ben üstlenirim."

Böyle bir şeyi hiç beklemeyen Kendall konuşamayacak kadar şaşırmıştı. Söyleyeceklerinin son derece nazik olması gerektiğini bilerek, "Bu çok cömert bir öneri, Gibb," dedi. "Çok teşekkür ederim. Ama ben bunu sana geri ödeyemem. Asla işlerim yoluna girecek kadar müşterim olmaz."

"Ben sana güveniyorum."

"Ben de kendime güveniyorum, ama benim güvenmediğim kasabalılar. Pek de uygarca davrandıklarını düşünmüyorum. Eğer Crook'ların başka bir seçenekleri daha olsaydı, beni asla tercih etmezlerdi. Yasal sorunlarını halletmesi için burada kim bir kadına güvenir ki?"

"Çok sayıda müşterin olması gerekmiyor, Kendall."

O akşam ilk kez Matt konuya içten bir ilgi gösterdi. "Babam haklı, sevgilim. Bizim bağlayacağımız birkaç iş sana yeter."

Sahidin Korkusu

"Ben bunu istemiyorum, Matt. Çok kötü bir şey bu, Gibb'in gelini, Matt'in eşi her sabah giyinip kuşanıp avukatlık oynamaya gidiyor." Başını sertçe salladı. "Teşekkürler, ama hayır."

"Nasıl istersen, Kendall," dedi Gibb düşkünlüğü içinde. "Ama bana sorarsan yeteneğini boşa harcıyorsun."

Bu sözün Kendall'ı ne kadar tahrik ettiğini bilemezdi Gibb.

"Boşa mı harcıyorum? Hiç sanmıyorum, Gibb. Bristol ve Mathers'dan ayrılmamın tek nedeni cinsiyet sorunu değildi. Şu ana dek bunu Ricki Sue ve büyükannemden başkasına anlatmadım, ama sanırım size de anlatmam gerekecek. Böylece neden kamu hizmetinde çalıştığımı belki daha iyi anlarsınız."

Yerinden kalkıp tezgâha doğru yürüdü. "Bristol ve Mathers' da çalışırken AIDS hastası olan bir bayan gelmişti. Kocasını hastalığı ona bulaştırdıktan sonra onu üç çocukla bırakıp gitmiş. Bir süre sonra çalışamaz hale gelince devlet çocukları ondan alıp bakımevine yerleştirmiş.

"Bir süre sonra kadın çocuklarını görebilmek için defalarca başvurmuş, ama her seferinde geri çevrilmiş. Sonunda kadın dayanamayıp elinde bir tabancayla bakımevinin basmış ve ne yazık ki, tutuklanmış. Oysa silahı dolu bile değildi. Sonra kefaletle serbest bırakılmış.

"Derken, kadın avukatından memnun olmadığı için gelip beni buldu. Karşımda ölmeden önce son bir kez çocuklarını görmek isteyen bir anne vardı, böylece davayı hemen kabul ettim. Ama bürodakiler çok tedirgin olmuşlardı. Onlara göre kadın bir suç işlemiş ve suçüstü yakalanmıştı. Üstelik de AIDS hastasıydı. Yani ortada savunulacak bir durum yoktu. Hepsinden daha da önemlisi kadın parasızdı. Bu yüzden davayı bırakmam emredildi.

"Eğer başka bir imkânım olsaydı, o anda istifa ederdim. Ama orası Sheridan'ın en iyi hukuk bürosuydu ve o işe ihtiyacım vardı. Sonuçta buradaki iş çıkana dek kaldım. Çalıştığım firmaya ne kadar kâr sağlayacağımı düşünmeden sadece adalet için çalışmak istiyorum.

"Her neyse, kadın daha davaya başlanmadan ve çocuklarını göremeden öldü. Her kaybettiğim dava benim için kişisel bir sorun oluyor, yani sanki ona bir darbe de ben vurmuşum gibi hissetmişim."

Bir süre sessizlik oldu, sonra Gibb yumuşak bir sesle konuştu.

"Çok üzücü bir hikâye, Kendall. Ama Billy Joe'nun ıslah- evine gönderilmesine sen neden olmadın."

"Bu şartlar altında böyle sonuçlanmamalıydı."

"Bak, ben basit bir satıcıyım. Yargıç Fargo'nun bu karara nasıl vardığını anlayamam, ama şunu unutma ki, o da bizim gibi bir insan. Düşkünlüğüne uğramış olabilirsin, ancak bu senin yeteneğini gölgeleyemez. Sen elinden geleni yaptın."

Kendall'ın ihtiyacı olan bu sözlerdi işte. Gülümsedi. "Sağol, ancak Gibb."

"Her şeyi yerli yerine koymada babamın üzerine yoktur."

Kendall arkadan yaklaşp kollarını kocasının boynuna doladı. "Hâlâ dost muyuz?"

Matt başını arkaya yatırdı. "Sence?"

"Bugün bana yardım ettiğin için teşekkürler." Eğilip kocasının alnını öptü. "Bundan hoşlandım."

"Affedildiniz, küçük hanım." Barış öpücüğünden sonra Matt babasına döndü. "Hafta sonu sürprizimizi açıklamanın vakti geldi mi dersin, baba?"

"Sürpriz mi?" Bu fikir çok hoşuna gitmişti. Berbat bir gün geçirmişti ve yarın da zor olacak gibi görünüyordu. Yenilgisiyle ilgili dedikodular çoktan yayılmış olmalıydı. Dilenci Bama bile daha o mahkeme binasını terketmeden her şeyi öğrenmişti. "Çok kötü, avukat hanım," demişti binadan çıkarken. "Ama bir dahakini kazanacaksınız." Her iki elinin başparmaklarına yaptığı zafer işareti de yardım edememişti. Aksine o yoksul görünüşü moralini daha da bozmuştu.

Kendall elinden geleni yaptığını biliyordu, ama yine de iyi bir savunma olmamıştı. Her yenilginin ardından hep aynı şeyleri hissediyordu; ona güvenen insanları, ailelerini, büyükannesini, hatta kendi anne ve babasını düşkünlüğüne uğrattığını düşünüyordu.

Sandra Brown

Bugün kötü bir yenilgiye uğramıştı, ama geride kalmıştı bu. Crook olayını artık bir kenara bırakıp önündeki davayla ilgilenmesi gerekiyordu. Daha çok çalışacak, daha dikkatli olacak ve sonunda başaracaktı.

Kararlı bir ruh hali ona iyi gelmişti. Dinlendirici bir hafta sonu kulağa harika geliyordu. "Yine ne planladınız?"

"Matt senin bize katılmak istediğinden söz etti. Şimdi söyleyeceğim şey bakalım hoşuna gidecek mi?"

"Evet?"

"Bu cumartesi dolunay var."

Kendall'ın gözünün önünde birden sıcak bir dağevinde mum ışığındaki bir akşam yemeği ya da gölde bir dolunay gezintisi canlandı.

Matt, Kendall'ın heyecanını daha da yükselterek, "Kasımda dolunayın bir tek anlamı vardır," dedi.

"Nedir o?" diye sordu Kendall soluğunu tutarak.

"Domuz kesimi."

On İkinci Bölüm

Gibb daha güneş doğmadan gelmişti. Kendall hiç de keyifli bulmadığı bu gezi için zorla evden çıkmış ve buz gibi bir havada yola koyulmuşlardı. Sıkıca giyinen Kendall ellerini, eldiven giymesine rağmen ısıtmak için koltukaltlarına sokmuştu.

Matt ona sarılıp, "Üşüdün mü?" diye sordu.

"Biraz, ama şimdi ısınırım." Onların arasına katılmak isteyen kendisiydi, durumdan şikâyet etmek istemiyordu.

"Kesimden önce havanın çok soğuk olması gerek," diye açıkladı Gibb kamyoneti kullanırken. "Yoksa et bozulabilir."

"Öyle mi?"

"Bu yüzden domuz kesimi hep sonbaharda yapılır. Yaz boyunca domuzları mısırla besiyce çekeriz."

"Siz mi?"

"Kendimiz değil," dedi Matt. "Bu işi yapması için tuttuğumuz bir çiftçi var."

"Anlıyorum."

"Düğün günümüzdeki domuz bu çiftlikten gelmişti," dedi Matt gururla.

Kendall'ın pek hoşuna gitmemişti bu. "Öyle mi? Düğünümüzde bir aile dostumuzu yediğimi bilmiyordum."

Gibb ve Matt güldüler. "Etlerin marketlerde o vakumlu poşetlerde mi üretildiğini sanıyordun?"

"Böyle düşünmek daha iyi geliyor."

"Şehir kızı olmadığından emin misin?"

Onun bu sözleri, Crook'ların daha önce söylediklerini hatırlattı. Hemen ardından da aklına Billy Joe'nun o gün Colum- bia'ya gönderileceği geldi. İçinde kötü bir şeyler olacağına dair garip bir his vardı. Matt onun titremesini soğuk havaya yorup sıkı sıkı sardı onu.

Gidecekleri yer, anayolun dışında bozuk, dar bir yolla ulaşılan uzak, ormanlık bir bölgeydi. Vardıklarında birçok ailenin çoktan oraya toplanmış olduklarını farkettiler. Tam bir karnaval havası vardı. Etraftaki sayısız kamp ateşinin dumanı havayı doldurmuştu. Çocuklar ağaçların arasında kovalamaca oynuyor, gençlerse biraraya gelmiş sohbet ediyorlardı.

Burnwood ailesi kamyonetlerinden indiğinde herkes onları sıcak bir selamlaymayla karşıladı. Birileri Kendall'a bir bardak kahve verdi. Kendall tam gülümseyerek teşekkür etmek üzereyken az ötedeki hayvan ölülerini gördü. Domuzlar baş aşağı edilerek sırtlarının uçlarına asılmışlardı. O kadar çoktular ki, Kendall gözlerini bir türlü ayıramıyordu.

"Kendall? Tatlım?"

Matt merakla çenesine dokunarak yüzünü kendisine çevirdi. Ellerindeki deri eldivenler yüzünden bu dokunuş Kendall'a soğuk ve yabancı geldi, iyice baktığında kocasının üzerinde bol bir tulum, deri bir önlük ve uzun botlar olduğunu gördü.

"Bu kan mı?" diye sordu zayıf bir sesle üzerindeki lekeleri göstererek.

"Bunlar iş giysilerimiz?"

Kendall zorlukla yutkundu.

"Yüzün çok solgun görünüyor Kendall. İyi misin?"

"Biraz midem bulanıyor."

Sandra Brown

"Sakin şey olmasın?"

"Hayır, Matt, ne yazık ki değil," dedi Kendall üzgün bir sesle.

Kocasındaki düşkünlüğünü farketmişti. Baba olmayı o kadar çok istiyordu ki, eğer bir bebekleri olursa ona bir yığın dadı ve yardımcı tutmaya söz vermişti. Oysa Kendall işiyle anneliği bir- arada yürüteceğinden emindi.

Kendall bu düşüncelerden sıyrılıp tekrar Matt'e döndü, "Sadece onları bu kadar korumasız ve... çıplak görmeyi beklemiyordum."

"İlk başta böyle olmuyorlar tabii. Önce canlı olarak buraya getirilip sonra da tabancayla kafalarından vuruluyorlar. Kanlarını akıtmak için boyunları delindikten sonra sıra derilerini yüzmeye geliyor. Bu işleri yapması için köyden gelen adamlar var. Birkaç dolar, hayvanlardan arta kalanlar ve kafalar onlara yetiyor."

"Kafalar mı?"

"Kaynatıp kafa yahnisi yapıyorlar."

"Matt!"

Dönüp baktıklarında iki ölü domuzun ortasında duran Gibb'i gördüler. Aynen Matt gibi giyinmiş, onu yanına çağırıyordu.

"Geliyorum, baba!" Tekrar Kendall'a döndü. "İyi olduğundan emin misin?"

"İyiyim. Yalnızca daha önce hiç...."

"Bu iş sandığın kadar ürkütücü değil, Kendall. Çocuklar bile bundan keyif alıyor."

"Aslında ben de çok ilginç buldum." İsteksiz görünmek istemiyordu. "Sanırım biraz daha alışmam gerek, o kadar."

"Matthew!"

"Şimdi geldim, baba!"

Matt onu aceleyle öpüp babasının yanına gitti. Kendall bulantısını geçirmek için derin derin nefes almaya çalıştı. Ama burada hava şehirdekinden daha hafifti. O yüzden daha güçlü soluması gerekiyordu.

Matt dönüp ona baktığında Kendall gülümseyerek el salladı. Gibb, Matt'e uzun, keskin bir bıçak uzatarak ölü domuzlardan birini sıkıca tuttu ve Matt de bıçağı hayvanın boynuna saplayıp daire şeklinde başının etrafında çevirdi. Sonra bıçağı babasına verip eliyle kafayı sıkıca kavradı ve çevirerek kopardı. Kafa Matt'in eline geldiğinde Kendall bayılmıştı.

Kendall kilisenin, Matt'le Gibb'in her pazar oturdukları üçüncü sırasına doğru ilerlerken herkesin alaylı bakışlarını üzerinde hissediyordu. Yerlerine oturunca elindeki kitabı açtı ve okuyormuş gibi yaptı. Etraftaki insanların aşağılayıcı bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordu. Herkesin ona artık çıtkırıldım şehir kızı olarak baktıklarından emindi. Hepsine dönüp, "Daha önce hiç bayılmadım ben!" diye bağırmamak için zor tutuyordu kendini.

Matt ondaki gerginliği hissederek karısına doğru eğildi. "Rahatla biraz, Kendall."

"Elimde değil. Dün sabah olanları herkesin bildiğini düşündükçe..."

Gibb'in kamyonetinde kendine geldiğinde insanlar üzerine eğilmiş, şakaklarını ve bileklerini ovuyor, hassaslığı üzerine yorumlar yapıyorlardı.

"Paranoyak olma, Kendall. İnsanlar senin bayıldığını bilseler ne olur?"

"Çok utandım."

"Utanmana gerek yok. Yeni bir deneyimdi senin için ve sen de çok doğal, kadınca bir tepki verdin, hepsi bu. Hem ayrıca bu benim için çok iyi bir fırsat oldu. Seni kamyonete taşıırken gerçek bir kahraman gibi gözükiyordum." Gülümsedi. "Baygınken çok sevimli görünüyorsun."

Sahidin Korkusu

Kendall "sevimli" sıfatının bir avukata güven sağlamaya yeterli olmadığı konusunda onunla tartışabilirdi, ama hiç havasında değildi. Kocasının yüzündeki sevgi dolu ifade ona evlendikleri günü hatırlatmış, içi ısınmıştı. Kolunu onunkine dolayıp dua için diğer insanlarla birlikte ayağa kalktılar.

Kendall bu sabah kiliseye gelmemek için çok çaba harcamıştı, ama bunun nedeni yalnızca son günlerde yaşadığı olaylar değildi. Burnwood'lar yıllardır bu bağımsız Protestan kilisesine üyeydiler, fakat Kendall buraya gelmeyi hiçbir seferinde istememişti. Çünkü buradaki rahipten hiç hoşlanmamıştı.

Peder Bob Whitaker cemaatine karşı son derece sevecen ve nazikti -kürsünün arkasına geçene kadar. Orada olduğu süre boyunca tıpkı bir cehennem zebanisine benziyordu. Kendall'ın canını sıkan, pederin ısrarla yinelediği o ilahi adaletin öfke dolu mesajıydı: Göze göz, kana kan. Bunu o kadar tekrarlamıştı ki, Kendall pederin o anda hatırlayabildiği tek şeyin bu olduğunu düşünmeye başlamıştı. İntikam ve bedelden ne kadar çok bahsediyorsa, bağışlama ve erdemden o kadar az söz ediyordu. Onun tanımladığı Tanrı, affetmenin ve sevginin yaratıcısı değil, kana susamış bir intikamcıydı.

Buraya Matt'in zoruyla gelmişti, ama dinlemesi için kimse zorlayamazdı onu. Peder Bob tam da günahlara dalmışken, Kendall onu dinlemeyi bırakıp kendi düşüncelerine daldı. Hafta içinde neler yapacağını planlıyordu ki, birden bakışları yan tarafta, bir sıra geride oturan kadınınkilerle karşılaştı. Çok hoş bir kadındı, yanında oturan adam, hatta bütün herkes onun göz alıcılığı yanında sönük kalıyordu. Klasik bir güzelliği yoktu, ama kesinlikle çok çekiciydi. Kestane rengi saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor, gözlerinin ve ağzının büyük oluşu yüzüne tahrik edici bir ifade veriyordu.

Kadının bu çarpıcı görünüşü bir yana, Kendall'ın asıl dikkatini çeken üzerine diktiği ters bakışlarıydı. Durup dururken dönüp kadına bakmasının nedeni bu kin dolu bakışlardaki garip çekim gücüydü.

Matt dirseğiyle dürttü. "Nereye bakıyorsun?"

Hemen başını çevirdi. "Hiç." Matt uzanıp elini sıkıca tuttu. Kendall dönüp tekrar bakabilmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu, ama nedense bunu yapmaya korkuyordu.

Ayinden sonra kalabalık kiliseden çıkmak için ilerlerken Kendall, Matt'in koluna dokundu. "Matt, şu kadını tanıyor musun? Yeşil elbiseli olanı?"

Ama daha cevap veremeden okul aile birliği başkanı yanlarına yaklaşp Matt'le tokalaştı, sonra da Kendall'a dönüp göz kırptı.

"Bu sabah kahvaltıda domuz eti var mıydı?" Gürültülü bir kahkaha attı. "Hafta içinde bir akşam bize yemeğe gelsenize. Karımla ben size mangalda şöyle güzel bir domuz kızartma yaparız."

Matt'le Gibb insanların uzun süre, hatta yıllar boyu, bu olayı hatırlatıp iğneleyecekleri konusunda onu uyarmışlardı. Orada yaşayanlardan birinin başına kolay kolay gelecek bir olay değildi.

İnsanların birçoğu dışarda toplanıp sohbete başlamışlardı. Kızı hukuk okumak isteyen bir kadın da Kendall'ı yakalamış, hangi okulun daha iyi olabileceği konusunda fikrini almaya çalışıyordu. Kendall bir yandan onun sorularını yanıtlarken, bir yandan da yeşil giysili kadını izliyordu.

Bir ara kalabalığın arasında Matt'le Gibb'i farkettiler. Aralarında tanıdığı birkaç kişinin de bulunduğu bir grubun içindeydiler. ^rubun kendini diğer insanlardan çok belirgin bir şekilde soyutlamış olması garipti. Büyük olasılıkla sigara içtikleri için, diye düşündü Kendall.

"Eyaletin dışındaki okulların masraflarını karşılamamız çok zor," dedi kadın Kendall'ın önerilerine karşılık olarak. "Belki diğer..."

"Sözünüzü I,estiğim için özür dilerim, acaba arabaya binen şu çifti tanıyor musunuz? Kadın yeşil bir elbise giyiyor."

Kadın dönüp Kendall'ın tarif ettiği yöne baktı. "Ah, evet, Bay ve Bayan Lynam." Ses tonunda küçümseyici bir ifade vardı. "Çok sık gelmezler kiliseye. Oysa bana sorarsanız herkesten çok onların gelmesi gerekiyor."

Sandra Brown

Kendall işin dedikodu kısmıyla ilgilenmiyordu. Sadece adının ona bir şey hatırlatıp hatırlatmayacağını merak etmişti. Kadının ondan nefret ettiğinden emindi.

"Bir şey daha sorabilir miyim? Bu Bayan Lynam'ın Crook'larla bir ilişkisi var mı acaba?"

"Crook'larla mı? Tabii ki hayır. Bunu da nereden çıkardınız?"

Çok şükür, Matt tam o sırada yanlarına geldi. "Merhaba, Bayan Gardner," dedi kadına dönüp. "Artık gidelim mi, hayatım? Babam bizi şehir kulübündeki yemeğe davet etti. Acele etmezsek Baptistler bütün iyi masaları kaparlar." Kadından özür dileyip Kendall'la birlikte uzaklaştı.

Park yerine doğru giderlerken Kendall az önceki grubu kastederek, "Üst düzey bir toplantıdaymışsınız gibiydi. Ne konuşuyordunuz?" diye sordu.

"Neden sordun?"

Kendall'ın sorusu zararsız, hatta şakacı bir havadaydı, bu yüzden Matt'in ani tepkisine çok şaşırdı.

"Öylesine sormuştum."

Kocasının gergin ifadesi birden yumuşadı. "Kilise bütçesini görüşmek üzere yarın akşam için bir toplantı yapmaya karar verdik."

"Anlıyorum."

"Lütfen kızma."

"Kızmam. Bakmam gereken bir yığın belge var. Sen yokken onlara bakarım ben de."

Kendall son zamanlarda bu akşam toplantılarına karşı yumuşak davranmak için elinden geleni yapıyordu. Karşılık olarak da Matt eve daha erken dönmeye çalışıyor, döndüğünde çok nazık ve sevimli oluyordu. Anlayışlı tavrından dolayı eğilip karısını öptü.

Gibb koltuğunun altında İncil'yle onlara yaklaştığında hâlâ öpüşüyorlardı. "Eğer bunu yapmayı sürdürürseniz, şerif ahlaksızlıktan dolayı sizi içeri tıkacak, haberiniz olsun."

Sonra gülümseyerek arka koltuğa oturdu ve onları da arabaya çağırdı, "Hadi gidelim. Ayın çok uzadı ve benim karnım zil çalıyor."

Matt arabayı çalıştırdı. "Crook'tan ne haber, baba?"

Kendall hemen doğruldu. "Ne haberi?"

"Columbia'ya giderken bir kaza olmuş," diye açıkladı Gibb.

"Kaza mı? Nasıl bir kaza? Durumu iyi mi?"

"Hayır, Kendall. Sanırım pek iyi değil."

Luther tırnağını kemirerek şaşkınlık içinde ikizine baktı. İkisinin de sinirleri çok bozuktu. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Annelerini hiç bu kadar donuk ve sessiz görmemişlerdi. Dün akşam hapishaneden arayıp bu haberi verdiklerinden beri anneleri hiç konuşmamıştı.

Telefona Henry bakmıştı. Duyduğu şeylerden dolayı şok içindeydi. "Onu görebilir miyiz?"

"Şimdi değil," demişti adam. "Biz sizi tekrar ararız."

Kapattıktan sonra dışarı çıkıp durumu Luther'a anlatmış, Luther bir küfür sallayıp yerdeki baltayı duvara saplamıştı.

"Annemize anlatmalıyız."

Henry bu "anlatmalıyız" sözcüğünün aslında "anlatmalısın" demek olduğunu biliyordu.

Kız kardeşleri çok uzakta oturdukları için onları çağırmaya vakit yoktu. Hem ailenin erkeği Henry'ydi ve bu görev ona düşüyordu. Böylece bir anda karar verip Luther'la içeriye girerek durumu annesine anlattı.

Anneleri hiç de tahmin ettikleri tepkiyi göstermemişti. Deliye dönmemiş, bağırıp çağırmaya, ağlamaya başlamamış, hatta tek bir damla alkol bile almamıştı. Koltuğuna oturup gözlerini pencereye dikmiş, yirmi dört saat boyunca sesini çıkarmadan öylece kalmıştı. Sanki taşlaşmış gibiydi ve bu durum şimdi Henry'yi çileden

Sahidin Korkusu

çıkarmak üzereydi. O bildik krizlerinden birine bile razıydı, oysa böyle bir sessizliğe alışık değildi ve ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

Bir saat önce adam aramış ve saat beşte gelip Billy Joe'yu görebileceklerini söylemişti. Henry kardeşini görmeyi çok istiyordu, ama annesini de yalnız bırakamıyordu; Luther annesiyle kalmayı reddetmişti.

"Tek başıma mı?" demişti Luther korku içinde. "Hayatta olmaz. Bu hali ödümü koparıyor. Bence o tırlattı. Tek başıma onun yanında kalmam ben."

Henry bir çözüm bulmak zorundaydı, çünkü zaman azalıyordu. Dedikleri saatte orada olmalıydı, gecikirse Billy Joe'yu operasyondan sonra görmek zorunda kalacaktı.

"Henry!"

Oturduğu yerden sıçramıştı. "Buradayım, anne."

Yanına giderek diz çöktü. Gözlerine baktığında Luther'ın yanılmış olduğunu farketti, annelerinin aklı başındaydı.

"Eğer bunu onların yanına bırakırsak babanın kemikleri sızlar."

"Evet, anne," dedi Luther annesinin yanına gelerek. "Bunu onların yanına bırakmayacağız. Cehennemde bile yakalarına yapışırız."

Kadın dönüp Luther'ın suratına sert bir tokat attı. "Aklımı kaçırmadım ben. Bir daha sakın bunu söyleme."

Renksiz gözleri yaşlarla dolan Luther, ağrısı uzun süre devam edecekmiş gibi görünen kulağını ovuşturdu. "Hayır, anne. Yani, olur, anne."

"Ne yapacağız, anne?"

Annesi planı anlatırken, Henry onun gözlerini dikip oturduğu saatler boyunca bu planı kurduğunu anladı.

On Üçüncü Bölüm

"Kahve çok güzel kokuyor."

Kendall düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, John'un geldiğini duymadı bile. Sesini duyunca ona döndü. Koltuk değneklerine dayanmış kapının önünde duruyordu. Traş olmamasına rağmen düne göre çok daha iyi görünüyordu. Yüzü canlanmış, gözlerinin altındaki koyu lekeler hemen hemen kaybolmuştu.

"Günaydın," dedi Kendall sinirli bir şekilde ellerini şortuna silerek. "Ben de şimdi gelip sana bakacaktım. Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Daha iyi."

"Umarım Kevin uyandırmamıştır seni."

"Hayır, hâlâ uyuyor."

"Otursana. Sana kahvaltı için bir şeyler hazırlayacağım." Bir bardağa kahve koyup adama uzattı. "Ne istersin? Pankek mi, yumurta mı, yoksa tost mu?"

"Bu kadar yiyecek nasıl geldi?"

"Sabah alışverişe çıktım."

John şaşırmıştı. "Gittiğini duymadım."

"Duyman gerekmiyordu."

"En yakın kasaba merkezi ne kadar uzaklıkta?"

"Fazla uzak değil."

"Peki, gazete de aldın mı?"

"Oturma odasındaki masanın üzerinde."

"Sağol."

Kendall ona istediği beykınla yumurtalarını hazırladı. Önün- dekileri çabucak bitiren John son beykın parçasını ona uzattı. "İster misin?"

"Domuz eti yemediğimi söylemiştim."

"Hâlâ o hikâye mi?"

"Hikâyesi filan yok."

"Bence var. Ama ne olduğunu şimdilik bilmiyorum. Fırsatın varken bu sabah neden kaçmadın?"

Neden kaçmamıştı? Alışverişten döndüğünden beri bu soru onun da kafasını kurcalıyordu. Güneş doğarken kalkmıştı ve o saatten beri kaçma planları yapıyordu. Ama ne denli çok onu terketmeyi düşünürse, o kadar suçlu hissediyordu kendini.

Aklına gece boyunca John'un inlemeleri geliyordu. Adam zar zor yürüyebiliyordu ve zihnini hâlâ toparlayamamıştı. Eğer bu durumda bir hayvan olmuş olsaydı, onu bile terketmezdi. Kaza yerinde bırakmasıyla şimdi terketmesi arasında bir fark yoktu. Onun için bu kadar sorumluluk duyuyor olması, yapmak istediği şeyler için büyük bir engel oluşturuyordu. Ama yine de sağlığı düzelene ve kendine biraz daha bakabilir hale gelene dek onunla kalacaktı.

Hem ayrıca burada dışarda olduğundan daha güvendeydi. Sabah kasabaya giderken kendini çok savunmasız hissetmişti. Kaçmaya kalksa nereye gidebilirdi ki? Şu ana dek başarılı olmuştu ve şimdi de kaçmak zorunda kalmadıkça kaçmayacaktı. Bütün bunlar aslında bahaneydi. Kendall burayı seviyordu.

"Seni bu halinle asla bırakıp gitmem."

"Yani düzeldiğim zaman gidersin, öyle mi?"

"Sözlerimi çarpıtma."

"Söylediğin şeylerin altında hep bir şeyler var, biraz eşelemem yeterli oluyor."

Sahidin Korkusu

"Hafızan düzeldiğinde eşelemene gerek kalmayacak." Konuyu değiştirmek istiyordu. "Doktorun söylediğine göre, hafızanın yerine gelmesini bilinçaltın engelliyor olabilirmiş. Hatırlamak istemiyormuşsun belki de."

John iki eliyle kahve bardağını kavradı ve Kendall'ın gözlerinin içine baktı. "Sence de öyle mi, Kendall?"

İlk kez adını söylüyordu. Bunu duymak sinirini bozmuştu. "Bilmiyorum. Bunu sadece sen bilebilirsin."

"Hiçbir şeyi hatırlayamadığım sürece neyi hatırlamak istemediğimi nasıl bilebilirim?" Başındaki dikişi unutarak elini saçına attı ve birden ani bir acıyla bağırdı.

"Dikkat et. Dur bir bakayım." Yanına giderek onun ellerini aşağıya indirdi. Gazlı bezi hafifçe kaldırdı. "İyi görünüyor. Dikişler yerinde."

"Çok kaşınıyor."

"Demek ki, iyileşmeye başlamış."

"Galiba." Kendall çok yakınındaydı. Bakışlarını ona kaldırdı. "Bu kadar yiyecek için parayı nasıl buldun?"

"Söylemiştim, ben..."

"Parayı kazandın, biliyorum. Nasıl kazandığını soruyorum?"

Kendall bir süre doğruyu söyleyip söylememe konusunda tereddüt etti, ama sonuçta doğruyu öğrenene dek onu zorlayacaktı. "Avukatım ben."

Adam gülmeye başladı. "Yalanların giderek daha kaliteli olmaya başlıyor."

"Bir kamu avukatıyım." Hâlâ inanmış gibi görünmüyordu. "Doğru söylüyorum," diye ısrar etti.

"Biraz daha anlat öyleyse."

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"İyi miydin? Tam sana göre bir iş aslında. Yalan söylemeyi iyi beceriyorsun."

Kendall gülümsedi. "Ricki Sue da öyle söylerdi."

"O kim?"

"En iyi arkadaşım."

"Öyle mi?" Son beykın parçasını ağzına attı. "Savunmalarda nasıldın?"

Kendall sandalyesine oturmadan önce kendine kahve koydu. "Sanırım oldukça iyiydim. En azından gayret ederdim. Beni tutmuş olan insanlar bu işi bir kadına vermekle büyük bir riske girmiş olduklarını düşünürlerdi, bu yüzden aksini kanıtlamak için çok çaba harcadım. Ama tabii her davayı kazanamadım." Adamın ilgiyle dinlediğini görünce anlatmaya devam etti. "Bir tanesi oldukça üzmüştü beni. İlk başta çok önemli görünmüyordu, ama sonrası korkunçtu."

"Ne oldu?"

"On altı yaşındaki bir çocuğa işlediği suçu kabul etmesini, mahkemenin ona olumlu davranacağını söyledim. Basit bir hırsızlıktı ve ilk suçuydu. Bu yüzden yargıcın anlayışlı olacağını düşünmüştüm, ama beni küçük düşürmek için çocuğu kullandı." Mahkemede olanları kısaca anlattı ona.

"Sonunda ne oldu?"

"Columbia'ya giderken çok kötü bir kaza oldu. Elleri kelepçeliydi ve... nasıl olduğunu bilmiyorum, ama mola verdikleri bir yerde kelepçeleri her nasılsa bir şeye takılıyor ve..." Bir an durup zorla yutkundü. "Kolu omuz hizasından kopuyor. Acıdan ve kan kaybından şoka girip bayılmış. Sonuçta kurtuldu, ama ömrünün sonuna dek hem fiziksel, hem de ruhsal olarak sakat kalacak."

O pazar sabahı Kendall kazayı öğrendiğinde büyük bir suçluluk ve üzüntü duymuş, olayı bir türlü aklından çıkaramamıştı. Billy Joe'nun çok da masum olmadığını biliyordu, ama yine de böyle bir kazayı kesinlikle hak etmiyordu. Bu sakat haliyle insanlara küsecek ve durumundan herkesi sorumlu tutacaktı, özellikle de Kendall'ı.

Sandra Brown

"Çok kötü bir kaza," dedi John. Kendall'ın anlatırken çok rahatsız olduğunu gördüğünden konuyu fazla eşelemek istememişti.

Kendall anlatmakla iyi yapıp yapmadığı konusunda tedirgindi. Acaba konuşmayı fazla mı uzatmıştı? Yine de anlattıkça üstündeki ağırlığın hafiflediğini hissetmişti.

"Ben bu konuda biraz farklı düşünüyorum," dedi birden.

"Ne gibi?"

"Bence bu bir kaza değildi."

"İlginç.' Öne doğru eğildi. "Bir araştırma yaptın mı?"

"İlk önce öyle düşünmediğim için yapmadım."

"Çocukla hiç konuştun mu?"

"Konuşmaya çalıştım. Hastaneye gittim ama tedavide olduğunu ve ziyaretçi kabul edemeyeceklerini söylediler."

"Seni şüphelendiren bu olmuştur herhalde."

"Oyle olması gerekirdi. Ama o zaman mantıklı gelmişti. Haftalarca o kritik durumdan çıkamadı. Sonra da daha ben istemeden bir hastane raporu gönderdiler. Her şey son derece resmi ve duruma uygun gibiydi, ama çok geçmeden 'kaza'nın aslında düzmece olduğunu farkettim. Billy Joe yalnızca bir kurbandı."

Parmaklarını saçlarından geçirdi. Sağlığını hatırladıkça canı sıkılıyordu.

"Ama bir şey yapabilmek için çok geçti. Ben çoktan..."

"Sen çoktan ne?"

"Hiçbir şey."

"Ne?"

Yerinden sıçrayarak kalktı. "Sanırım Kevin ağlıyor."

"Bu kadar kolay kaçamazsın. Kevin'in ağladığı falan yok. Yerine otur."

"Ben rahatlıkla emir verebileceğin bir köpek değilim."

"Neden başladığın şeyi bitirmiyorsun?"

"Çünkü ben... yani..."

"Ne, Kendall? Neden kaçıyorsun? Benden mi?"

"Hayır," dedi hırçın bir sesle.

"Bunu asla kabul etmeyeceksin, ama seni yakalamasaydım beni hastanede bırakıp kaçacaktın. Sakın bunu inkâr etmeye kalkışma, çünkü haklı olduğumu biliyorum. Sonra beni telefonu olmayan bir eve getirdin. Ne televizyon var, ne de radyo. Dolapta bir radyo buldum, ama bozuktur. Sen mi bozdun?"

"Bozuk olduğunu biliyordum, onun için kaldırdım."

İnanmadığı çok açıktı. "Dışarıyla hiçbir bağlantımız yok. Hiçbir komşumuz, tek bir insan bile yok. Beni tamamen hayatın dışında sakladın. Bana anlatmadığın bir şeyler var. Hatta birçok şey var. Benim hayatım, senin hayatın, evliliğimiz. Tabii ortada gerçekten bir evlilik varsa." Doğrulamak için masaya tutundu. "Kafam karmakarışık ve kendimle aramdaki tek köprü sensin. Bana yardım et, Kendall. Aklımı iyice kaçırmadan önce bir şeyler yap. Bilmek istediğim şeyleri lütfen anlat bana. Lütfen."

Kendall sandalyesine o kadar sıkı tutunmuştu ki, parmakları bembeyaz olmuştu. "Pekâlâ. Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Önce, seni kovalamam için sebep ne?"

"Kovaladığını kim söyledi?"

"Bunu anlamak çok zor değil. İkinci olarak, evli olduğumuzu iddia ediyorsun, ama bazı ipuçları bana hiç de öyle olmadığını söylüyor. Neden evli olduğumuzu iddia ediyorsun?"

"Hangi ipuçları?"

Sahidin Korkusu

"Seni çıplak halinle gördüm ve dokundum. Ama o kadar yakinken bile daha önce birlikte olduğumuza dair bir şey hissetmedim."

"Ne hissetmeyi bekliyordun?"

"Fazla yabancı buldum."

Kendall yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Öyle görünüyor olabilir, ama bu sadece yakınlığımızı hatırlamamandan kaynaklanıyor."

"Peki, senin yabaniğin neden kaynaklanıyor?"

Kendall hiçbir şey söylemeden gözlerini yere indirdi.

"Bütün gece yanımda yattın, ama bana dokunmamak için büyük bir çaba harcadın. Bu konuda ne denli dikkatli olduğunu anlayacak kadar uyanıktım."

"Hiç de öyle değil. Uyumadan önce öpüştük ya."

"Ben öptüm seni, sen değil. Ve seni daha önce öpmemiş olduğumdan kesinlikle eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bunu hissederdim."

Kendall güldü. "Bu sadece benimle öpüşmenin çok da akılda kalıcı olmadığını gösteriyor."

"Bence tam tersi."

Sesindeki tonun değişmesiyle Kendall başını kaldırıp ona baktı. Adamın bakışları yüzüne ateş basmasına ve kalbinin hızlı hızlı çarpmasına neden olmuştu. Aklına söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu, o yüzden hiç sesini çıkarmadı.

"Farzedelim evliyiz, kaza olduğunda aramız bozuk muydu?"

"Böyle bir şey söylemedim ben."

"Söylemene gerek yok zaten. Evliliğimize gölge düşüren bir şey vardı ve ben bunu öğrenmek istiyorum. Senin kariyerin için fazla vakit ayırmana mı bozuluyordum?"

"Pek değil."

"İyi anlaşıyor muyduk?"

"Evet, iyiydik."

"Bebek konusunda hiç tartıştık mı? Bazen kafamdan çocuk sahibi olmak konusundaki tartışmalarla ilgili çok ani sahneler geçiyor."

Kendall çok şaşırmıştı. "Öyle mi?"

"Bebek istiyor muydum?"

"Tabii ki."

Canı sıkılmış gibi görünüyordu, elini alnına dayadı. "Bana hiç de öyle gelmiyor."

"Böyle düşünmen çok kötü."

"Çok içten bir şey söylüyorum ve sanırım böyle davranan tek kişi benim."

Kendall bir an ona her şeyi anlatabileceğini düşündüyse de, sonra vazgeçti.

"Maddi bir sorun mu vardı?"

"Hayır."

"Seks miydi?"

Kendall başını iki yana salladı, ama adam onun bu yanıtını yetersiz bularak, "Evet, seksti, öyle değil mi?" diye üsteledi.

"Hayır, bu konuda hiçbir sorunumuz yoktu."

"Öyleyse buraya gel."

"Neden?"

"Buraya gel."

Sandra Brown

Eğer dediğini yapmazsa John bunu korkaklık olarak yorumlayacaktı. Bu doğru bile olsa Kendall onun bunu bilmesini istemiyordu. O yüzden kalkıp yanına gitti ve tam önünde durdu.

"Bu bir test mi?"

"Öyle de denebilir." Uzanıp göğüslerine dokundu ve hafifçe sıktı. Kendall nefes bile alamıyordu.

"Testi geçemedin," dedi birden.

Şimdi dayanmak dün gecekinden daha zordu. Ama bunu bir şekilde halletmek zorundaydı. "Sadece çok uzun zaman oldu, hepsi bu."

"Ne kadar uzun zaman?" Avucunu hafifçe göğüs ucunun üzerinde gezdiriyordu.

"Kevin doğmadan önce."

"Çok da uzun sayılmazmış." Daha da yaklaşıp başını eğdi. Dudakları değdiğinde Kendall'ın vücudu birden ürperdi. Sonra adam onu yavaşça, ama istekle öpmeye başladı.

Dilini ağzında hissedince Kendall birden geri çekildi. "Yapamam."

"Neden?" diye sordu Kendall dudaklarını boynuna indirerek.

"Ben bebek emziriyorum." Onu iterek birkaç adım geri çekildi. Farkında olmadan elini dudaklarına ve boynuna götürdü. "Bu şartlar altında.... yapabileceğimizi sanmıyorum."

"Hangi şartlar?"

"Birlikte olma fikri bana biraz garip geliyor."

"Neden?"

"Çünkü hiçbir şeyi anımsamamanın bizi biraz yabancılaştır- dığını düşünüyorum."

"Ama sen evli olduğumuzu söylüyorsun."

"Evet."

"Bir de çocuğumuz var."

"Evet."

"Ama yabancılaştık, öyle mi? Bunu açıklar mısın, Kendall? Açıklamaya başlamışken... bunu da öğrenebilir miyim?"

Belinden çıkardığı tabancayı ona doğrulttu.

On Dördüncü Bölüm

"Adım Kendall Burnwood."

Sorgu odasında tek başına oturmakta olan kadına elini uzattı ve çantasını masanın üzerine koyarak kadının karşısındaki sandalyeye oturdu. Kadının saçları önceki kadar güzel görünmüyordu, yüzü de şişlik ve morluklarla doluydu. Yine de Kendall daha önce kilise de gördüğü kadını hemen tanıdı.

"Kim olduğunuzu biliyorum. Ben Lottie Lynam."

Soğuk bir tavırla Kendall'ın elini sıktı. Birkaç saat önce kocasını öldürmüş birine göre şaşırtıcı derecede sakin görünüyordu.

"Dışardan bir şey ister misiniz?"

"Tek istediğim buradan çıkmak."

"Benim amacım da bu zaten. Sizi tutuklayan polisler ne söylediniz?"

"Hiçbir şey."

"O anda söylediğiniz en ufak bir şey benim için çok önemli."

"Yalnızca Charlie'nin beni dövdüğünü ve tecavüz ettiğini, sordukları soruları avukatım olmadan asla yanıtlamayacağımı söyledim."

"Bu çok iyi."

"Çok fazla film seyredirim."

"Ne zaman tutuklandınız?"

"Sabaha karşı dört gibi."

"Doktora ne zaman göründünüz?"

"Doğruca buraya geldik."

Kendall saatine baktı, neredeyse yedi olmuştu.

"Yani üç saattir burada böylece oturuyor musunuz? Canınız çok acıyordur herhalde."

"Dayanabilirim."

"Ama ben dayanamam." Kendall sandalyesini geri iterek sinirli bir tavırla kapıyı açtı ve görevliye seslendi. "Müvekkilimin bir doktora görünmesi gerekiyor. Bizi hastaneye kim götürecekt?"

Kendall yol boyunca hiç sesini çıkarmayan Bayan Lynam'la birlikte arka koltuğa oturmuştu. Hastanede vajinal muayene yapıldıktan sonra vücudundaki morluklara da bakılarak bir tecavüz raporu hazırlandı. Kendall raporun bir kopyasını istediğinde rapor polis merkezine ulaştıktan sonra ancak verilebileceğini söylediler. Doktor kadının yüzündeki izlerin bir süre sonra geçeceğini söyleyip vücudundaki yaralara antiseptik krem sürdü. Mahkeme binasına döndüklerinde Kendall müvekkilinin duş alması ve kahvaltı yapması gerektiği konusunda ısrar etti. Sonra görevliye dönüp, "Onu sorgulamaya hazır olduğunuzda beni çağırın, ofisimde olacağım," dedi ve gitmeden önce Bayan Lynam'ın elini dostça sıktı.

İki saat sonra sorgu odasına döndüklerinde Lottie Lynam'ın yüzü canlanmış gibiydi. Üzerinde gri bir hapisane giysisi, ayaklarında ucuz terlikler vardı. Kendall onun bu sade ve makyajsız haliyle çok masum göründüğünü düşündü.

"Charlie'nin... şey... yani kurbanın üzerinde üç kurşun deliği vardı," diye açıkladı polis. "Olayın resimlerini az önce aldık. Çok kötü görünüyorlar."

"Görebilir miyim?"

Görevli elindeki zarfı Kendall'a uzattı. Dediği gibi, resimler gerçekten de çok kanlı görüntülerdi.

Sandra Brown

"Kurşunlardan biri boynundan, diğeri alından girmiş. Üçün- cüsüye yanağından girip şakağından çıkmış. Yakın mesafeden atılmış. Sabah üç buçuk gibi. Adam yatağındaymış ve hemen ölmüş."

Polisin bakışları, ellerini kucağında birleştirmiş, sessizce oturmakta olan Lottie'ye takıldı. Kadının gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Kendall onun bu sakinliğinin mahkemede çok işine yarayacağını düşündü.

"Otopsi raporu alındı mı?"

"Akşama doğru elimize ulaşacak."

"Ben de bir kopyasını istiyorum."

"Tabii. Ama size anlattıklarımın daha farklı bir şey olacağını sanmıyorum."

"Müvekkilimin neden cinayetten tutuklandığını öğrenebilir miyim?"

Az ötede duvara yaslanmış, kürdanla dişini karıştırmakta olan diğer polis bir kahkaha attı ve masada duran tabancayı gösterdi. "Cinayet silahı bu işte. Charlie'nin kafasının patladığı yatağın yanında, yerde duruyordu. Üzerindeki parmakizleri onun- kiyle tuttu ve zaten ellerinde de barut izleri vardı. Her şey son derece açık."

"Öyle mi?" diye sordu Kendall şüpheli bir tonda.

Diğer görevli devam etti. "Eve vardığımızda Lottie mutfakta sakince viski içiyordu."

Kendall hemen sözünü kesti, "Sanırım Bayan Lynam tecavüze uğradığı için şoktaydı ve bir içkiyi gereksiniyordu."

"Tecavüz mü? Charlie onun kocası. Yıllardır evliler. Son derece açık bir cinayet bu. Neler olduğu belli."

"Ya?" Kendall'ın tavrı polis memurunu varsayımlarda bulunmaya yöneltti.

"Charlie eve biraz içkili geldi ve Lottie büyük bir olasılıkla dırıldır edip durdu, Charlie de onu biraz hırpaladı. Tabii bunun doğru bir davranış olduğunu söylemiyorum," diye ekledi hemen. "Neyse, sonuçta Lottie sinirlenip kocası uyuduktan sonra onu öldürdü."

"Bunu tanıklar mı söyledi?"

"Tanıklar mı?"

"O sırada orada bulunan ve olanları gören birisi yani. Herhangi bir komşu söylediğiniz tartışmayı duydu mu? Ya da herhangi biri Bayan Lynam'ın tabancayı ateşlediğini gördü mü? Bayan Lynam silaha olaydan daha önce tesadüfen dokunmuş olamaz mı?"

"Tabii ki komşu filan yok. Zaten evleri kasabanın dışında."

"Anlıyorum. Yani sözünü ettiğiniz tartışmayı hiç kimse duymadı, cinayeti de hiç kimse görmedi."

Duvara yaslanmış olan memur kürdanını yere attı ve doğruldu, "Tecavüzü de gören kimse yok."

Kendall onlara teşekkür etti ve müvekkiliyle yalnız kalmak istediğini söyledi. Polisler dışarı çıkınca Lottie ilk kez konuştu. "Aslında söyledikleri hemen hemen doğru."

Bu sözler Kendall'ın cesaretini kırmıştı ama belli etmemeye çalıştı. "Eldeki ipuçlarına bakılırsa cinayetten sorumlu tutulacağınız ortada. Benim polisle yaptığım konuşmanın önemi yok, masum olmadığınızı ben de biliyorum. Ama benim yapmam gereken şey, Charles'la olan ilişkinizin boyutlarını öğrenmek, böylece suçunuzu hafifletecek bir şeyler bulmak. Mahkeme salonuna gitmeden önce siz ve evliliğiniz hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmeliyim. Mahkemede beni şaşırtacak şeyler duymak istemiyorum. Özel hayatınıza bu kadar girmek benim de hoşuma gitmiyor, ama böyle olması gerekiyor."

Lottie'nin bundan hoşlanmadığı belliydi, ama başını sallayarak durumu kabul ettiğini gösterdi. Kendall işe önce Lottie'nin geçmişini öğrenmekle başladı; Beş kardeşin en küçüğü olarak Prosper'da doğmuştu. Annesiyle babası ölmüş ve aile dağılmıştı. Lottie de liseyi bitirdikten sonra bir sigorta şirketinde sekreterlik yapmaya başlamıştı. Charlie Lynam büro malzemeleri satan bir pazarlamacıydı. "Çalıştığım ofise gelip giderken tanıştık," dedi Lottie. "Benimle çıkmak istiyordu. İlk önce kabul etmemiştim, ama sonra onun kasabada olduğu bir akşam buluştuk. Sonra da arkası geldi işte."

Sahidin Korkusu

Yedi yıldır evliyidiler, ama çocukları yoktu. "Çocuğum olmuyor benim. Lisedeyken apandisit ameliyatı olmuşum. Yumurtalıklarımda iltihaplanma olmuş, o yüzden kısır kaldım."

Lottie Lynam'ın zor bir hayatı olmuştu. Kendall dinledikçe ona daha çok ısıniyordu. Zorba bir adamla evlenip çaresiz bir duruma düşen kadına yardım edebilmeyi çok istiyordu.

Bir dosya açtı. "Siz kahvaltı ederken ben de biraz araştırma yaptım. Son üç yıl içinde tam yedi kere polisten yardım istemişsiniz. Doğru mu?"

"Doğrudur. Sayısını unuttum."

"Bunların ikisinde hastanelik olmuşsunuz. Birinde birkaç kaburga kemiğiniz kırılmış, diğerindeyse sırtınız yanmış. Bu yanık nasıl olmuştu, Bayan Lynam?"

"Saç maşamla yapmıştı. Yine de şanslı sayılırım. Önce... önce içime sokmak istemişti. Artık tamamen ona ait olacağımı söylemişti."

Kendall hissettiklerini belli etmemeye çalışıyordu. "Sizi kıskanır mıydı?"

"Deli gibi. Etraftaki herkesten kıskanırdı. Hiçbir yere gidemezdim, hiçbir şey yapamazdım. Güzel görünmemi isterdi, ama herhangi biri bana biraz fazla baktığında çılgına dönerdi."

"Sizi ölümle tehdit etti mi hiç?"

"Birçok kez."

"Şimdi dikkatle düşünmenizi istediğim bir şey var. Sizi ölümle tehdit ederken gören kimse oldu mu? Ya da bunu anlattığınız biri? Bir rahip? Veya bir psikolog?" Lottie başını iki yana salladı. "Sizi öldüreceğinden korktuğunuzu bilen birisinin olması çok iyi olurdu. Bu korkunuzdan bahsettiğiniz hiç kimse yok mu?"

Lottie bir an tereddüt etti, sonra, "Hayır," dedi.

"Peki, dün gece tam olarak neler olduğunu anlatır mısınız?"

"Charlie birkaç gündür yoktu. Eve geldiğinde yorgun ve sinirliydi. İçmeye başladı. Biraz sonra da sarhoş oldu zaten. Hemen bir bahane buldu ve yaptığım yemeğe kızıp tabağı duvara fırlattı."

"Polis bunları gördü mü?"

"Hayır. Temizlemiştim."

Bu çok kötüydü. Olayı başlatanın Charlie olduğunu gösterecek bir kanıt işlerine yarayabilirdi.

"Sonra ne oldu?"

"Evi terketti ve birkaç saat görünmedi. Geceyarısı sarhoş ve daha da sinirli bir halde geri döndü. Benimle yatmak istedi, kabul etmedim. O da beni bu hale soktu. Kadın istemediği halde onunla zorla sevişmek yasal olarak tecavüz sayılır herhalde."

"Evet, öyle. Ve dün gece siz onunla sevişmek istemediğinizi açıkça söylediniz, değil mi?"

Başını salladı. "Ama yine de beni zorladı. Beni yatağa yatırdı ve elini boynuma doladı. Üzerimdekileri çıkarıp bana tecavüz etti. Canım çok yandı. Bilerek yaptı bunu."

"Hastanede tırnak aralarınıza da baktılar. Onunla boğuştuğunuza dair bir bulgu var mıdır sizce?"

"Bundan eminim. Onunla bir yaban kedisi gibi dövüştüm. İşini bitirdiğinde üzerime yığılmıştı. Bana çok kötü şeyler söylüyor, öldürmekle tehdit ediyordu."

"Tam olarak ne dedi?"

"Çekmecedan tabancasını çıkardı ve ağzıma soktu. Beynimi dağıtacağını söylüyordu. Beni o anda öldürebilirdi, ama bunu yapmadı. Uzun süre olduğum yerde yattım. Çok bitkindim ve korkuyordum. O uyuduğu sürece güvende olduğumu biliyordum ama ya uyandıktan sonra? Onu öldürmeye o anda karar verdim, o beni öldürmeden önce bunu yapmalıydım."

Kendall'ın gözlerinin içine bakarak itiraf etti, "Tabancayı aldım ve başına doğru üç.kez ateş ettim. Bunu yaptığım için gerçekten pişman değilim. Er ya da geç beni öldürecekti. Ölmek istemiyordum."

* * *

Sandra Brown

Ofisine geri dönen Kendall, pencereye saçma taneleri gibi vuran yağmur damlalarını izliyordu. "Çok garip," diye mırıldandı.

O sabah mahkeme binasına vardığında, Bama yağmuru önceden haber vermişti. Başını bir bilge tavrıyla sallayarak, "Karanlık basmadan önce," demişti sakince.

Kendall şüpheyle gökyüzüne bakmıştı. "Gökyüzünde hiç bulut yok, Bama. Emin misin?"

"Gün batmadan önce fırtına gelecek. Bana inanın."

Haklı çıkmıştı. Uzaktaki dağlardan şimşeğin sesi geliyor, ortalığı aydınlatıyordu. Bu garip kehaneti düşünüp omzunu silkti ve odasına bırakılmış olan mektuplara göz attı.

O sabah Crook'lardan bir mektup daha gelmişti. İçinde onu suçlayan ve tehdit eden sözler vardı. Billy Joe'nun geçirdiği kazadan beri aldığı beşinci mektuptu, ama en kötüsü değildi şüphesiz. Oğlanın kolu kesildikten birkaç gün sonra içinde ölü bir fare olan bir paket almıştı. Bu olay mahkeme binasında hemen yayılmış, iki blok ötedeki gazete binasına ulaşması uzun sürmemişti. Hemen karısının ofisine gelen Matt, duyduklarının doğru olup olmadığını öğrenmek istemişti. Pakedi gördükten sonra da, hemen bir ekip kurup ikizlerin ve Crook soyadlı herkesin peşine düşmeye karar vermişti. Olayı öğrenmiş olan Gibb de bu kararı onaylamıştı.

Kendall onları durdurmaya çalışarak, "Billy Joe için çok üzgünler," demişti. "Onları bir şekilde anlayabiliyorum."

"Anlamak mı? O sümüklü küçük fare için elinden geleni yaptın sen."

Gibb de çok sinirliydi. "O pislik yığınları hadlerini aştılar artık. Bir an önce bunu halletmek gerek."

"Onlar yalnızca birkaç cahil insan."

"Sana en ufak bir zararları olmaması konusunda o serseriye uyarmıştım."

"Bir zararları olmadı zaten. Eğer karşılık verirsek onların seviyesine ineriz. Lütfen Matt, Gibb. Acele karar vermeyin. Bu bana Crook'ların vereceğinden daha büyük zarar verecektir. En iyisi bunu görmezden gelmek."

Sonunda onları yatıştırmayı başarmış ve bir şey yapmayacaklarına dair söz almıştı. Bu olaydan sonra da diğer mektuplardan onlara hiç söz etmemişti. Arabasının camını bir akşam parçalanmış olarak bulduğunda, Matt'e, önünde gitmekte olan kamyonun düşen bir taş parçasının kırıldığını söylemişti. Arabanın içinde bulunduğu taş parçasına içinde tehdit edici sözler bulunan bir de not iliştilmişti. Kendall daha sonra delil olarak kullanılabileceğini düşünüp notların hiçbirini atmamış, dosya dolabında saklamıştı. Bu son mektubu da dosyaya ekleyip Lottie Lynam'ı düşünmeye başladı. Bu olayın önündeki birkaç ayı meşgul edeceğinden emindi.

O akşamüzeri Savcı Gorn, tıpkı tahmin ettiği gibi, bu konuyu açmıştı. "Sanırım önümüzdeki günler biraz heyecanlı geçecek."

"Öyle mi?" dedi Kendall saf saf. "Yoksa sonunda yeni asansör mü geliyor? Merdivenleri çıkmaktan bıkmıştım artık."

Savcı sırtarak yanıtlamıştı. "Bu saf halin hiç de inandırıcı değil, Bayan Burnwood. Elindeki işin sen de farkındasın."

"Doğru. Saldırı ve tecavüz gibi iğrenç bir olay yaşamış olan birini savunacak olmak benim için çok önemli."

"Peki, ya cinayete ne dersin?"

"Cinayet mi? Aynı olaydan mı söz ediyoruz?"

"Lottie Lynam'dan bahsediyorum ben."

"Sen bu işin cinayet kısmıyla mı ilgileniyorsun? Öyleyse bu konuda konuşacak bir şeyimiz yok, Bay Gorn."

"İkimizde de aynı raporlar var sanırım."

Sahidin Korkusu

"Öyleyse Bayan Lynam'ın hastanede çekilmiş fotoğraflarını ya da daha önceki hastane raporlarını veya Lynam'ların evinde yıllardır sürmekte olan şiddetin raporlarını nasıl görmedin hayret."

"Bakın Bayan Burnwood, Lottie bu cinayeti son derece planlı ve kasıtlı olarak işledi. Sen onun kendini mi müdafaa ettiğini sanıyorsun? Boşversene."

"İspatlayamazsın, Dabney, bunu sen de biliyorsun."

Savcı bir an düşündü. "Peki avukat hanım, en iyisi konuya doğrudan girmek. Charlie Lynam'ın pek de sevimli biri olduğunu söyleyemem. Herkes onun nasıl içki içtiğini ve sarhoş olup Lottie'yi dövdüğünü biliyor. En iyisi anlaşalım ve bu iş için boşuna vakit harcamayalım."

"Önerin ne?"

"Lottie'nin cinayeti kasıtsız olarak işlediğini kabul edelim ve sekiz yıl cezayla bu iş kapansın."

"Teşekkür ederim, ama bunu geri çevirmek zorundayım, çünkü müvekkilim suçsuz."

"Öyle mi? Yani sen suçsuz iddiasıyla mı davaya gireceğini söylüyorsun?"

"Evet."

"Savunman ne olacak peki? Deli raporu mu?"

"Lottie Lynam kendi hayatını kurtarabilmek için yapmak zorunda olduğu şeyi yaptı. Bu tabii ki çaresizlik sonucu yapılmış bir hareketti, ölmek için kocasını öldürmekten başka seçeneği yoktu."

On Besinci Bölüm

"Bay Pepperdyne?"

"Buradayım."

Genç dedektif telaşla mutfığa daldı. Pepperdyne başını Kendall Burnwood'un ev masraflarını tuttuğu kâğıtlardan kaldırdı. "Bir şey mi var?"

"Evet, efendim. Bunu az önce yatak odasında bulduk. Bir çekmecenin altına bantlanmıştı."

Pepperdyne onun elindeki kâğıt tomarını alıp okumaya başladı. Genç adam yerinde duramayacak kadar gergin ve heyecanlıydı. Masayla fırın arasındaki dar alanda hızla volta atmaya başladı.

"Şu rahip Bob Whitaker konusunun oldukça ilginç olduğunu düşünüyorum, efendim. Okulundan mezun olmadığını ve geleneksel inançlara ters düştüğü için okuldan uzaklaştırıldığını bilmiyorduk, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Pepperdyne.

"Ama Bayan Burnwood biliyordu. Bunu kendine iş edinmiş ve her şeyi araştırıp belgelemiş."

"Hmm. Şu bizim Bayan Burnwood oldukça yoğun çalışıyormuş demek."

"Ayrıca savcı konusunda da oldukça ilginç bilgiler var."

"Neymiş?"

"Dabney Gorn, Louisiana'dan sürülmüş ve gelip Güney Carolina'ya yerleşmiş. Birkaç yıl sonra da Prosper'da savcı seçilmiş. Garip bir adam. Ve daha birçok isim var. Bankacılar, okul idarecileri, hukuk adamları."

Pepperdyne böyle geniş kapsamlı bir araştırmadan etkilenmişti doğrusu.

"Bütün bunlar kadının çok vaktini almış olmalı," diye ekledi genç dedektif. "Tabii zekâsını da unutmamak gerek."

"Evet, çok zeki bir kadın."

"Hastaneden kaçalı iki hafta oluyor ve hâlâ izlerine rast- layamadık."

"Ne kadar zaman geçtiğini biliyorum," diye onu tersledi Pepperdyne. Ses tonundan ürken genç dedektif yatak odasındaki araştırmayı sürdürmek istediğini söyleyerek odadan aceleyle çıktı. Pepperdyne lavaboya doğru yürüdü. Pencerenin pervazında duran cılız bir sarmaşık, susuz kalmış olmasına rağmen, hayatta kalabilmek için büyük bir mücadele veriyordu. Sonra gözleri ayçiçeği şeklindeki perde bağcıklarına kaydı. Her şey o kadar özenli ve hoştu ki! Bunlar adam kaçırmanın birine ait, diye hatırlattı hemen kendine. Ama en azından katil değildi. Arabadaki cesede yapılan otopsi sonucunda kadının çarpmanın etkisiyle öldüğü anlaşılmıştı. Bayan Burnwood onu boğulmaya terketme- mişti. Dolayısıyla katil sayılmazdı. Şimdilik.

Pepperdyne bakışlarını dışarıya çevirerek adı geçen şu üst düzey garip adamları düşünmeye başladı. Daha çok şey öğrendikçe kafası daha da karışıyordu. Yanıtlanan her soruyla birlikte daha da karmaşık ve tehlikeli bir başka soru çıkıyordu.

İçinden küfrederek yumruğunu pencerenin pervazına indirdi. "Neredesin be kadın? Ona ne yaptın?"

Birden duvardaki telefon çalmaya başladı. Belki de Kendall Burnwood'u arayan birisiydi ve bir ipucu bulabilirlerdi. Aceleyle telefonu açtı.

"Bay Pepperdyne?"

Heyecanı geçiverdi. "Benim."

"Ben Rawlins, efendim. Bir şeyler bulduk."

Pepperdyne bu adın Stephenville'de kalmış olan dedektiflerden birine ait olduğunu hatırlayıp tekrar heyecanlandı.

"Dinliyorum."

Sahidin Korkusu

"Burada arabasını Kendall Burnwood'a sattığını söyleyen bir adam var. Onu resminden tanımış."

"Bu kadar zaman hangi cehennemdeymiş peki?"

"Arabadan eline geçen parayla hemen bir uçak bileti alıp Florida'ya torunlarını ziyarete gitmiş."

"Kadın parayı nakit mi ödemiş?"

"Öyle söylüyor." İşte bu kötüydü. Arkada hiçbir iz bırakmamıştı.

"Biz kapı kapı dolaşırken, o şehir dışındaymış ve dün gece dönmüş. Yerel gazetede kadının resmini görür görmez tanımış. Hemen bizi arayıp haber verdi."

"Hemen arabanın plakasını alıp merkezlere dağıtın."

"Yaptık, efendim."

"İyi. Adamı kaçırmayın. Hemen geliyorum."

On Altıncı Bölüm

"Durdurun onları! Dayanamıyorum! Ağlamalarını durdurun! Durdurun! Tanrım! Hayır!"

John sıçrayarak uyandığında kendini yatakta oturuyor buldu ve korkulu gözlerle etrafına bakındı. Elini hemen yatağın altına sakladığı tabancaya attı.

"Orada değil." John çevresine baktı, ama kadını göremedi. "Onu artık bulamayacağın bir yere sakladım." Sonunda yatağın yanında yerde oturduğunu farketti. "Ne oldu? Yerde ne işin var?"

"Sayende. Seni kâbustan uyandırmaya çalışıyordum, ama karşılığında omzuma bir yumruk yedim."

"Acıdı mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Kendall doğrulmaya çalışarak.

John ter içinde kalmıştı ve kalbi deli gibi çarpıyordu. Kırık olmayan dizini kendine doğru çekip alnını dayadı.

"Çok korkunç olmalı. Bir şey hatırlıyor musun?"

Başını kaldırıp Kendall'a baktı. "İyi ki hatırlamıyorum. Korkudan donuma kaçırarak üzüydüm."

"Sırlıslık olmuştun. Bir havlu getireyim."

Kendall dışarı çıkınca John yataktan kalkıp pencerenin önündeki sandalyeye oturdu. Perdeyi aralayıp dışarı baktığında keyfi daha da kaçtı. Henüz akşam bile olmamıştı ve hava, yattığında nasılsa yine öyleydi, tozlu ve kıpırtısız. İki hafta önceki o şiddetli yağmurdan sonra kupkuru bir döneme girmişlerdi ve sinir bozucu bir sıcak vardı.

İçeriye giren Kendall'a buruşmuş ve ıslanmış yatağı göstererek, "Özür dilerim," dedi.

"Sorun değil. İlk kez kâbus görmüyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet, ama bu en kötüsüydü. Biraz daha iyi misin?"

John başını salladı ve getirdiği limonata için ona teşekkür edip bardağı aldı. Eli titriyordu. Limonatayı bir dikişte bitirdi, soğuk bardağı alnına dayadı. Kendall'ın ona dokunduğunu farkedince şaşırdı. Alışkın olmadığı bir şeydi bu. Kendall kuru havluyu çıplak omuzlarına yayıp göğsünü ve sırtını kuruladı. Genç kadının hafif dokunuşları ve yumuşak havlu onu çok rahatlatmıştı. Bu tavır ona, Kendall'ın bebeğiyle olan ilişkisini hatırlattı. Her şey bir yana, en azından çok iyi bir anneydi. Nazik, fedakâr, özenli, sevgi dolu. Yaptığı her şeyi severek yapıyordu. Bebeğiyle birlikteyken John hissettirmeden onu izliyordu. Bazen bebeği kıskandığı anlar oluyordu. Kendi çocukluğunu hatırlayamıyordu, ama hiçbir zaman, hayatının hiçbir evresinde bu kadar çok sevilmediğinden emindi. Yetişkin olduktan sonra bile.

Ayrıca kendisi de bir başkasını bu kadar saf ve katıksız bir sevgiyle sevebileceğinden emin değildi. Böyle bir olasılık canını sıktı.

"İyi geldi mi?" Kendall havluyu burup ensesine yerleştirdi.

"Evet, sağol." Uzanıp havluyla ensesine kompres yapan Kendall'ın elini tuttu ve bir süre öylece kaldı. "Daha iyi."

"Öyle mi?"

O elini çekince Kendall da geri çekildi. John havluyu alıp göğsünü ve karnını kuruladı. Bakışlarını Kendall'a çevirdiğinde kadının onu izlediğini farketti. Kendall hemen başını çevirdi.

"İstersen..."

"Bütün bunlar..."

İkisi aynı anda konuşmaya başlamıştı. "Nefesin düzene girene dek konuşmasan daha iyi olur," dedi Kendall.

Sahidin Korkusu

Yatağın kenarına oturup kollarını kucağında birleştirdi. Her gün şort giydiği için bacakları hafifçe yanmıştı, cildi çok yumuşak ve canlı görünüyordu. Yalnızca görünüyor, diye düşündü John, çünkü onu öptüğü sabahtan beri ona dokunmamıştı. Henüz bilmediği bazı nedenlerle Kendall birbirlerine dokunmama kararı almıştı. O da kendini böyle bir yasağın onun için farketmeyeceğine inandırmaya çalıştı. Eğer Kendall'ın istediği buysa, öyle olsun, diye düşündü.

Ama öyle değildi. Ateşin yanında duran barut gibi hissediyordu kendini. Onun kocası olarak, ama ona dokunmadan aynı evde yaşamak, John'u iyice germişti. Bakışlarını Kendall'ın bacaklarından ve küçük ayaklarından çekmeye çalıştı.

Kimdi bu kadın? Neden, kimden kaçıyordu? Bunu istediği kadar inkâr etsin, yine de John, onun, dışardaki bir şeylerden korktuğunu biliyordu. Her gece defalarca uyanıp kalkıyor, parmaklarının ucuna basarak gidip perdeyi aralıyor ve dışarıyı gözetliyordu. Kimdi gözetlediği? John uyuyormuş gibi yapıyordu, ama her şeyin farkındaydı. Kendall'ı uyutmayan şey her neyse, onun da canını sıkıyordu.

Bazen neler olduğunu bilememek onu deli ediyordu. Neden ona güvenmiyor ve yardım etmesine izin vermiyordu? Bunun tek nedeni kendisinin de Kendall'ı korkutan sorunun parçalarından biri olma olasılığıydı. Bu olasılık, her nedense, John'u rahatsız ediyordu, ama sorduğu her soruyu Kendall kaçamak birkaç kelimeyle geçiştiriyordu. İki haftadır her gece birlikte uyuyor olmalarına rağmen hâlâ onun güvenini kazanamamıştı. Gözü kapalı bile olsa Kendall'ı kokusundan ve ses tonundan bulurdu, ama onunla evli olmadığından kesinlikle emindi.

"Tabancayı nasıl buldun?"

"Koltuk değnekli bir adamın saklayabileceği en uygun yer orasıydı."

Geldikleri ilk sabah Kendall mutfaktayken, eşyalarını karıştırmış ve çocuk bezlerinin arasında bu tabancayı bulmuştu. Olayların hiç de kadının anlattığı kadar basit olmadığını böylece daha iyi anlamıştı. Kendall onu elinde silahla gördüğünde çok şaşırılmış ve onu, orayı burayı karıştırıp her işe burnunu sokmakla suçlamıştı. Sonra tabancayı geri vermesini istediğinde, John kahkahalarla gülmüştü. Ama gülmesi çok uzun sürmemişti, çünkü tabancanın kurşunları Kendall'daydı. Yine de John tabancayı, kendisine verdiği güven duygusuna dayanarak geri vermemişti. Nedense silahı kendine çok yakın bulmuş, garip bir şekilde benimsemişti. Tabancayı tutuşunda en ufak bir beceriksizlik yoktu. Kurşunları olmasa da silahın doldurma ve ateşleme mekanizmasını bir şekilde biliyordu. Bu yakınlığın nereden geldiğini çok merak etmişti, ama bütün hatırlama çabaları boşa çıkmıştı. Bu silah onun geçmişle olan tek bağıydı ve şimdi onu kaybetmiş olmak sinirini bozuyordu.

"Onu tekrar bulacağım."

"Bu kez bulamayacaksın."

"Bulana dek arayacağım."

"Farketmez."

"Kimin silahı o?"

"Benim."

"Bebek emziren bir annenin silahı olması çok ilginç. Ne işine yarıyor? Yoksa beni onunla mı rehin aldın? Fidyeye mi almak istiyorsun?"

Kendall güldü. "Sence ne kadar edersin? Kendini zengin gibi hissediyor musun?"

John bir an düşünüp başını salladı. "Hayır."

"Hatırlarsan benimle gelmek için ısrar eden sendin. Seni hastaneden zorla kaçırmadım."

Doğruydı, ortada kaçırma ve fidye öyküsü olmadığı belliydi.

"Arabanın anahtarıyla aynı yere mi sakladın?"

"Arabanın anahtarından sana ne?"

"Neden onu da saklıyorsun?"

Sandra Brown

"Gümüş bir plaketin içine koyup sana hediye etsem bile, ne işine yarayacak, söyler misin? Sadece sol bacağıyla arabayı kullanabilecek misin?"

"Kahretsin, deneyebilirim."

"Ne yani, Kevin'la beni burada yalnız mı bırakacaksın?"

"Tıpkı senin ilk fırsatta beni bırakıp kaçmak istemen gibi."

"Merak etme," dedi Kendall alaylı bir sesle. "Gitmeden önce yapmam gereken bir şey var. Onu yapmadan gitmeyeceğim."

Ayağa kalkıp tepsinin üzerinde duran alkol şişesini, ince makası ve cımbızı aldı. "Dikişlerini alacağım."

"Saçmalama."

"Bunda bir şey yok ki!"

"Sana göre kolay, senin dikişlerin değil tabii. Neden doktora gitmiyoruz?"

Kendall elindeki pamuğa biraz alkol döktü. "Buna gerek yok. İpleri tutup çekiyorsun, o kadar. Yapılırken görmüştüm."

"Ben de açık kalp ameliyatı görmüştüm. Ama bu benim de yapabileceğim anlamına gelmiyor."

Kendall kuşkuyla ona baktı. "Ne zaman gördün?"

"Örnek olarak söyledim. Hepsini geri götür. Onları başıma saptırmayacağın ne malum?"

"Eğer bunu isteseydim, sen uyurken yapardım."

Ondan kurtulmuş olmayı istiyordu kuşkusuz, ama bunun için adam öldüremezdi.

"Çocuk olma, başını geriye yasla." Elinde makasla yanına yaklaştı, ama John elini tuttu.

"Ne yaptığını gerçekten biliyor musun?"

"Bana güven."

"Asla."

Kendall uzun bir soluk aldı. "Bak, yaranın üst kısmında sadece birkaç iplik var. Derinin altındakiler çoktan erimişlerdir."

"Nereden biliyorsun bunları?"

"Doktor söylemişti."

John dikkatle onun yüzüne baktı. Kendall oldukça ciddi görünüyordu. "Acımayacak, söz veriyorum. Yara çoktan iyileşti."

Gerçekten de öyleydi. Günlerdir acı yoktu ve başındaki ağrı da kesilmişti. Artık saçını yıkayabiliyordu, üstelik yara son günlerde deli gibi kaşınıyordu.

Kendall'ın elini bıraktı. "Tamam. Ama eğer acırsa..."

"Bırakırım."

Elini adamın yanağına yerleştirip başını geriye eğdi ve yarayı alkolle sildi. "Kıpırdama sakın." İncecik manikür makasıyla ipleri yavaş yavaş kesti. Eğer sesini duy masaydı, John, kesildiğinin farkına bile varmayacaktı. Bu arada dikkatini acıdan daha fazla çeken başka şeyler vardı: kadının saçına değen nefesi, vücuduna dokunan uyluk bölgesi ve yüzüne çok yakın duran göğüsleri.

Belki de kendisine bu kadar yaklaşmasına daha baştan izin vermemeliydi. Evlilik hikâyesini sınamak için iyi bir taktik gibi görünmüştü, ama şimdi geri tepmiş gibi geliyordu. Çünkü geceliğinin ya da tişörtünün altındaki göğüslerini her farkedişinde kendini kötü hissediyordu.

"İyi misin?" diye birden sordu Kendall.

"Evet, tabii."

"Bacağın mı ağrıyor?"

"Hayır."

"Öyleyse sorun ne?"

"Hiçbir şey."

Sahidin Korkusu

"O zaman kıpırdayıp durma, yapamıyorum."

"İyi, hadi çabuk bitir."

Kendall makası yerine bırakıp cımbızı aldı. "Şimdi biraz canın..."

"Ah!"

"Yanabilir."

"Ahh!."

Kendall geriye çekilip ellerini kalçalarına koydu. Bu haliyle göğüsleri daha da gergin duruyordu. "Kendin yapmak ister misin?"

Şu anda tek istediğim seninle yatmak, diye geçirdi içinden John.

"Bırakmamı mı istiyorsun?"

"Buraya kadar gelmişken bitir bari."

Kendall işini bitirdiğinde yarayı alkolle temizledi. Biraz acıdı, ama sesini çıkarmadı.

"Saçın uzadığında kendini daha iyi hissedeceksin."

"Hiç sanmıyorum."

"Hafızan da düzelecek."

"Rol yapma, hiçbir şey hatırlamamı istemiyorsun sen."

"Tabii ki istiyorum."

"Öyleyse neden biraz yardımcı olmuyorsun? Ne zaman bir şey sormaya kalksam kaçacak yer arıyorsun."

"Doktor dedi ki..."

"Doktor şöyle dedi, doktor böyle dedi. O gerizekâliya güvenmediğini söyleyen sendin, ama işine gelince hemen 'doktor dedi ki' oluyor."

"Doktor beynine çok fazla bilgi yüklenmemesi gerektiğini söyledi ve bunda haklı."

Kendall onun aksiliğinden ve sesinin sertliğinden etkilenmemişe benziyordu. Bu kadını hiçbir şey heyecanlandırmaz mıydı? Sakin görünüşü ve konuşması iyice sinirlendirdi adamı.

"Her şeyi bir anda anlatmak beynini yorar. Hafızan hazır olduğu anda geri gelecektir. Acele etmenin bir anlamı yok."

"Tamamen uyduruyorsun."

Kendall sinirlendi. "İyi, hadi bakalım öyleyse. Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Bebeğin babası kim?"

Kendall bunu beklemiyordu. Çocukla ilgili bir şey soracağı aklına bile gelmemişti.

John devam etti. "O benim çocuğum değil. Bunu çok iyi biliyorum. Onunla aramda hiçbir bağ yok."

"Bunu nasıl bilebilirsin? Ona hiç dokunmadın ki? Yüzüne bile bakmadın?"

"Ben... Yapamam. Yani... çocuklar genellikle... onlar..."

Ne söyleyebilirdi ki? Onlardan korktuğunu mu? Deli olduğunu düşünecekti. Yine de çocuğu gördüğü an hissettiği duygu korkuya benziyordu. Kendall dikkatle ona bakıyordu.

"Mızızlıkları ve ağlamaları beni çok rahatsız eder." Ağlayan çocukları düşünmek bile terlemesine yol açıyordu. Bir anda aklına az önce gördüğü kâbus geldi, ama bu kez unutmaya çalışmayıp, aksine gözlerini kapadı ve ne gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Sonunda daha önce zihninden kaçan görüntüler şimdi gözünün önüne gelmişti. Rüyasında çocukların ağlamamalarını istiyordu. Ama aslında susmalarının da onu ağlamaları kadar korkuttuğunu farketti. Çünkü sessizlik öldükleri anlamına geliyordu. Bundan emindi. Üstelik bunun nedeninin kendisi olduğundan da emindi.

Uzun bir süre sonra gözlerini açtı, kâbusu tekrar yaşamış gibi yorgun ve sarsılmış görünüyordu. Kendall yerinden kıpırdamamıştı, sessizlik boyunca endişe ve merakla onu izlemişti.

"Hastanede benden kaçmak istemenin bebekle bir ilgisi var mı? Ondan ne istiyorum?"

"Hiçbir şey."

Sandra Brown

"Yalan söyleme, Kendall. Küçük bir bebekten nefret ediyorum ve bunun nedenini bilmiyorum. Eğer kalpsiz bir serseri değilsem, ona karşı duyduğum bu hissin mutlaka bir nedeni olmalı. Nedir o, Kendall?"

"Bilmiyorum."

"Söyle!"

"Bilmiyorum!"

On Yedinci Bölüm

Hamileyim!

Duyduğu heyecanı yatıştırmak için Kendall direksiyonu sıkıca kavradı. Arabanın içinde kahkahalarla gülüyor, yerinde duramıyordu. Yoldan geçenler aklını kaçırmış olduğunu düşüneceklerdi herhalde, ama umurunda bile değildi.

Matt durumu farketmiş olabilir miydi? Sanmıyordu. Kendall evden çok erken çıkmış olması garip sayılmazdı. İş saati başlamadan önce ofisinde olmak hoşuna gidiyordu, rahatça çalışabiliyordu. Oysa bu sabah önce jinekoloğuna gitmişti. Tam olarak belli olmadan Matt'e bir şey söylemek istememişti. Ve sonunda bu sabah Burnwood ailesinin uzun süredir beklediği küçük torununun varlığı kesinlik kazanmıştı. Doktordan hiç kimseye bir şey söylememesini rica etmişti. Prosper'da haberler o kadar hızlı yayılırdı ki, Matt'in bebekleri olacağı müjdesini bir başkasından duymasını istemiyordu.

Belki öğle yemeğinde söyleyebilirdi. Onu arayıp bir buluşma yeri ayarlayabilirdi. Ya da en iyisi geceyi bekleyip mum ışığındaki bir akşam yemeğinde konuşmaktı. Mahkeme binasına vardığında vakit hâlâ erkendi. Park yerinde onunkinden başka araba yoktu. Ofisine giden koridorda ilerlerken, mutluluktan ayakları yere değmiyor gibiydi. Ofisine varmadan önceki köşeyi döndüğünde odasındaki ışığın açık olduğunu gördü. Roscoe erkenden gelmiş, temizlikle uğraşıyordu. Kendall başını odasından içeriye uzatınca, "Oh Tanrım!" diye inledi.

Temizlikçi adam sesi duyduğunda korkudan havaya sıçradı. Ama konuşanın Kendall olduğunu farkedince rahatladı. "Siz gelmeden önce etrafı toparlayabileceğirrii umuyordum, Bayan Burnwood."

Etraf yangın yerine dönmüştü. Kapısındaki pencere parçalanmış, cam parçaları yerlere saçılmıştı. Dosya dolapları kırılmış, içindeki her şey ortalığa dağılmıştı. Raflardaki hukuk kitapları darmadağın olmuştu. Büyük bir özenle baktığı iki Afrika menekşesi yerde yatıyordu. Etrafta yere atılıp saçılmamış hiçbir şey yoktu. Deri koltuğu bile lime lime olmuştu.

"Kim yaptı bunları?"

"Sizce de Crook'ların işine benzemiyor mu?"

Kendall da aynı fikirdeydi, ama bunu söylemek istemiyordu. Karakolu aradıktan kısa bir süre sonra iki polis geldi. İkisi de profesyonelce davranıyordu, ama Kendall aslında son derece isteksiz olduklarının farkındaydı. Odadaki parmakizlerini aldıktan sonra Kendall'la birlikte dışarı, koridora çıktılar.

"İşe yarar bir ipucu var mı?"

"Biraz zor. Sizin, sekreterinizin ve şu yaşlı zencininkinden başka parmakizi yok."

Diğer görevli çenesiyle odayı gösterdi. "Belki de o yapmıştır."

Bu ırkçı tavırdan rahatsız olan Kendall bir an yanıt vermedi, sonra, "Bay Calloway mı?" diye sordu saf saf. "Neden yapsın bunu?"

Görevliler onun sersemliğini onaylar gibi birbirlerine baktılar. "Herhangi bir ipucu bulduğumuz zaman size haber veririz, Bayan Burnwood. Son zamanlarda hiç düşmanınız oldu mu?"

"Düzinelerle," diye terslendi Kendall. "Özellikle de sizin şubeden."

Onları biraz aşağılamanın bir zararı yoktu. Nasılsa şikâyeti dosyalanıp hemen unutulacaktı. Hiç kimsenin bunu araştırmaya niyeti yoktu. Sorgulamalar sırasında hemen hepsiyle atışmıştı, bu yüzden hiçbirisiyle arası iyi değildi.

"Yapabileceğiniz bir şey olursa memnun olurum."

Sandra Brown

Onların binadan ayrılışını izlerken, kendisinden başka kimsenin bu olayı araştıramayacağını düşündü, ama ne yazık ki, Matt yüzünden o da yapamazdı. Eğer Matt bunu öğrenirse Crook'larla aralarında çok daha kötü şeyler olabilirdi.

"Roscoe, bu dağınıklığı düzeltmeme yardım edersin değil mi?" diye sordu Kendall ofise tekrar döndüğünde.

"Bunu sormanıza bile gerek yok."

"Sağol. Dosyalar bir an önce eski haline gelmeli." Bir an durdu. "Roscoe, eğer bundan kimseye söz etmezsen çok sevinirim. Hiç kimseye, hatta kocama bile bir şey söyleme."

Öğlen olduğunda etraf biraz toparlanmıştı. Sekreteri dosyaları düzenlemiş, Roscoe da yenisi gelene dek koltuğunu idareten tamir etmişti. Eğer Crook ikizlerinden herhangi biriyle karşılaşacak olsaydı, Kendall hiç tereddüt etmeden öldürebilirdi, ama bunun nedeni yalnızca odasını dağıtmaları değil, daha çok o olağanüstü gününü mahvetmiş olmalarıydı. Hamileliğinin gizli heyecanını yaşayıp bunu Matt'e nasıl söyleyeceğinin planlarını yapmak yerine, Crook'ların pisliğiyle uğraşmak zorunda kalmıştı. Doğal olarak, ofisindeki karışıklık mahkeme binasındaki herkesin merakını uyandırmıştı. Nedenini sorduklarında, tabii ki, yalan söyledi, tam ofisinden çıkmak üzereyken ofisine giren Savcı Gorn'a bile.

Gorn kapısındaki camı takmakta olan işçiyi göstererek, "Neler oluyor burada?" diye sordu.

"Odamda bazı değişiklikler yapmak istedim." Sonra hemen ekledi. "Günün bu saatinde burada ne işin var, Dabney? Kafede buzlu çay kalmamış mı?"

"Çok sivri bir dilin var, avukat hanım. Gibb'le Matt'in sana hâlâ görgü kurallarını öğretememiş olmaları çok kötü."

"Matt benim kocam, eğitmenim değil. Gibb'inse bana böyle bir şey öğretmeye kalkacağını sanmıyorum. Hem ayrıca benim sivri dilim olmasaydı seni kim ignelerdi, Dabney? Her geçen gün biraz daha hoşuma gidiyor bu."

Savcının ofisine gelmesinin nedeni büyük olasılıkla kolunun altındaki dosyaydı. "Ne getirdiniz bana?"

"Lynam davası için kullanmayı planladığımız her şey burada. Delilleri senden saklayıp mahkemede ortaya çıkarmakla suçlayamayacaksın bizi. Hiç ihtiyacımız yok buna, çünkü son derece kolay bir dava olacak." Başparmaklarını pantolon askısına geçirdi. "Duruşmaya girmeye hazırız. Her şey bizim lehimizde."

"Buna gerçekten inandığını sanmıyorum, Dabney."

Masadan çantasını alarak kapıya doğru ilerledi. "Eğer inan- saydın gelip bunu söyleme gereği duymazdın. Dosya için teşekkürler. Ama şimdi gitmem gerekiyor. Bir dahaki sefere beni görmek istediğinde randevu alsan iyi olur."

Akşama doğru Gibb, Matt'le ikisini yemeğe çağırdı. Kendall, Matt'e müjdeyi vermek için sabırsızlanıyordu, ama günü zaten yeterince kötü geçmişti ve yemek yapacak ya da dışarıya çıkacak hali yoktu, o yüzden Gibb'in teklifini kabul etti.

Sıradan bir akşamdı. Yemeği oturma odasında, avlanmış hayvanların uğursuz bakışları altında yediler. Tatlıya sıra geldiğinde Gibb, Lottie Lynam konusunu açtı. Bu konuda son derece açık konuşmak istediği belliydi.

"Nasıl onun suçsuz olduğunu savunabiliyorsun?"

"İşim hakkındaki ayrıntıları konuşmaktan hoşlanmıyorum, Gibb, biliyorsun."

"Müvekkilinle aradaki gizliliği anlayabiliyorum. Ama biz bir aileyiz." Gülümsedi. "Hem ben ayrıntılardan değil, genel durumdan söz ediyorum."

Sahidin Korkusu

"Geçen pazar Peder Whitaker'in sözünü ettiği genel durum gibi mi?"

Kendall o adamdan hoşlanmıyordu ve Matt'le Gibb'in ona olan o büyük saygısına karşı çıkmak pahasına, bunu onlara açıkça söylemek istiyordu.

"Peder Whitaker'in ne ilgisi var bu konuyla?" diye sordu Matt.

"Evliliğin kutsallığını hatırlatmak için geçen pazarı seçmesi rastlantı değildi sanırım. Tam bir saat boyunca kadınların kocalarına nasıl körükörüne itaat etmeleri gerektiğini anlattı durdu."

"Bir kadının kocasına itaati kutsal kitapta da yazılıdır."

"Peki, kızgın saç maşasıyla onu dağlamaya kalkan bir kocaya itaat etmesi gerektiği de yazılı mı kutsal kitapta?"

"Bunu yemek sırasında konuşmak pek hoş bir şey değil, Kendall."

"Bunu konuşmak hiçbir zaman hoş bir şey değil, Matt. Ama pazar gününe dönecek olursak, bence peder konuşmasında son derece taraflıydı. O davanın bütün jüri üyeleri oradaydılar. Sizce bu konuşmadan etkilenmemeleri mümkün mü?"

"Peder, adamın karısına şiddet kullanmasını savunmuyordu, Kendall," dedi Matt. "Herkes Charlie Lynam'in öfkeli ve sarhoş bir ayı olduğunu bilir."

Gibb oğluna dönüp, "Ama yine de bu, Lottie'ye onu öldürme hakkını vermez, oğlum," dedi ve Kendall'a döndü. "Dabney'e, senin Lottie'nin gerçek karakterini bilmediğin için onu savunduğunu söyledim."

"Ne demek 'söyledim'? Dabney'le bu konuyu mu tartıştınız? Bunu yapmaya..."

Gibb elini kaldırarak sözünü kesti. "Dabney'le bizim dostluğumuz çok eskiye dayanıyor, Kendall. Bana bir dost olarak senin bu savunman hakkında ne düşündüğümü sordu, ben de söyledim. Sen buralı değilsin, Kendall. Lottie'nin ne mal olduğunu bilmezsin. Çocukluktan çıktığı andan itibaren tam bir sürtüktür o. Evlendikten sonra da değişmedi. Charlie'yi içmeye iten tek neden de karısının yaptıklarıdır."

Kendall söyleyecek söz bulamıyordu. Savcı Gorn daha görüşülmemiş bir dava hakkında Gibb'le konuşmakla mesleğinin ahlak kurallarını çiğnemişti, ama Gibb bunun farkında değildi. Gelininin bir yosmanın tarafında olmasına dayanamıyordu.

"Bak Gibb, öncelikle Dabney bu konuyu seninle tartışmamalıydı. Ayrıca Bayan Lynam'ın ahlaki özelliğinin davamızla hiçbir ilgisi yok. Kaldı ki, sen neredeyse onun dayaağı ve tecavüzü hak ettiğini söylüyorsun."

"Bu da ayrı konu zaten. Yasalar beni ilgilendirmiyor. Bir kocanın kendi karısına tecavüz etmesi diye bir şey sözkonusu olabilir mi?"

Kendall bu korkunç soruya cevap veremedi Matt atıldı, "Baba, Kendall bu konuyu bizimle tartışmak zorunda değil. Zaten çok yorgun. En iyisi şu bulaşıkları halledip biz eve gidelim."

Yola çıktıklarında Kendall konuyu tekrar açtı. "Beni en çok korkutan şey ne biliyor musun? Jüriye çağrılan insanların büyük bir çoğunluğunun Gibb'le aynı fikirde olmaları ve bir kadının, kocası ona ne yaparsa yapsın ona itaat etmesi gerektiğine inanmaları. Belki de dosyanın başka bir yere naklini istesem daha iyi olacak. Müvekkilimin Prosper'da adaletli bir sonuç alması mümkün değil."

"Babam, bizden önceki nesile ait, Kendall. Onun ve arkadaşlarının sosyal ve ahlaki açıdan bizimle aynı tepkiyi göstermelerini bekleyemeyiz."

"Sıradan bir dayak ve karı koca ilişkisi diye bakmalarını mı beklemeliyiz?"

"Benimle kavga etme, Kendall. Ben senin fikrine karşı çıkmıyorum."

"Taraf da olmuyorsun."

"Ben sadece anlamsız bir tartışmaya karışmak istemiyorum."

"Bunun anlamsız olduğunu hiç sanmıyorum."

Sandra Brown

"Ben jüri değilim. Bu davayı ne benimle, ne de babamla tartışmana hiç gerek yok."

"Ama babam bu konuyu savcıyla tartışmaktan hiç çekinmiyor. Söyler misin Matt, Dabney böyle yasal bir konuyu neden babana açtı?"

"Babam söyledi ya. Eski arkadaşlar ve paylaştıkları bir yığın şey var. Bunu fazla abartıyorsun bence."

"Hiç sanmıyorum. Dabney'in Gibb'e gidip, sanki o beni kontrol altına alabilirmiş gibi boşboğazlık etmesi canımı sıkıyor." Durum zaten yeteri kadar sıkıcıydı, bir de bu, tuz biber ekmişti.

"Bayan Lynam'la röportaj yapmamın bir sakıncası var mı?"

"Ne?" Kendall, Matt'in damdan düşer gibi sorduğu soruya çok şaşırmıştı. "Nasıl bir röportaj?"

"Bayan Lynam, pederden ve sokaktaki insanlardan kötü darbeler aldı. Hatta benim gazetemden bile." Matt'in ses tonu üzüntülüydü. "Sanırım biraz eşitlik gerekiyor."

Kendall önerisi için ona teşekkür etti, ama bu fikri pek tutmamıştı. Eve vardıklarında hâlâ bir anlamaya varamamışlardı.

"Böylece babamın hatasını telafi etmiş olurum. Ona fikrini sordular, o da söyledi. Eminim Dabney'e düşüncelerini söylemekle seni zor duruma düşürdüğünün farkına bile varmamıştır. Bırak da sana yardım edeyim, Kendall. İnan bana dedikodu haberi gibi olmayacak. Soruları önceden hazırlayacağım için sen de gözden geçirirsin ve Bayan Lynam'a nasıl yanıtlayacağı konusunda fikir verirsin. Bu soruların dışına kesinlikle çıkmam ve röportaj basılmadan önce bir kez daha gözden geçirirsin, istemediğin yerleri çıkarabilirsin."

Bu şartlar altında Kendall'ın karşı çıkabileceği hiçbir nokta yoktu. "Peki, kabul ediyorum."

Matt kollarını açtı. "İşte şimdi kocaman bir kucağı hak ettin."

Kendall gülümseyerek kocasına sarıldı. Matt onu sıkıca sarıp sırtına masaj yapmaya başladı. Kendall ona bebekten bahsetme fırsatını bir türlü bulamamıştı. Aslında yemekte söylememek için kendini zor tutmuştu ama bu çok özel bir konuydu ve bunu konuşmak için kocasıyla baş başa olmak istiyordu.

İşte şimdi yalnızdılar.

Tam söyleyecekken Matt konuşmaya başladı. "Kendall?" Onu kendinden hafifçe uzaklaştırıp çenesini tuttu. "Son günlerde çok ilgisiz görünüyorsun. Bu gece için dikkatini tamamen bana yöneltmeni isteyebilir miyim acaba?"

Bu çok iyiydi işte. Seviştikten sonraki dinlenme anı, bunu söylemek için idealdi. Kollarını kocasının boynuna doladı. "Büyük bir zevkle," diye fısıldadı.

Ama birleşmeleri pek de keyifli olmadı Kendall için. Matt içine girdiğinde Kendall henüz hazır değildi ve hareketleri zevk vereceğine canını yakıyordu. Ön sevişmeyi uzatmış olmalarını ve böylece yorgunluğunun yerini alacak olan uyarılmayla biraz daha tahrik olmayı tercih ederdi.

Bittikten sonra Matt gülümseyerek ona döndü. "Hoşuma gitti mi?"

Kendall onu kırmamak için yalan söyledi. Matt kendini rahatlatmak ister gibi devam etti. "Kafan çok karışık, Kendall. Eskisi kadar uyumlu değiliz sanki. Ritmimizi kaybediyoruz. Sanırım babam haklı."

Kendall doğruldu. "Ne konuda haklı?"

"İşinle fazla meşgulsün ve eve yeterince zaman ayırmıyorsun."

"Sorunlarımızı benden önce Gibb'le mi tartışıyorsun?"

"Hemen sinirlenme. Seni suçlamıyorum ben. Babama söylediğim şey şu, ya ben hatalı davranıyorum ya da sen son zamanlarda fazla uzaksın."

"Matt, haksızlık yapıyorsun. Önceki gece seni arayıp geç geleceğimi söylediğimde önemli, olmadığını, senin de dışarıya çıkacağını söyledin. Sen gelmeden çok önce ben eve varmış ve çoktan uyumuştum."

"Saçmalıyorsun."

"Saçmalıyor muyum? Sen kendine bak! Ben geciktiğim zaman çalışıyor oluyorum, ama sen geciktiğinde arkadaşların ve Gibb'le eğlenmeye gidiyorsun."

"Kıskanıyorsun, Kendall."

Sahidin Korkusu

"Buna kıskanmak denmez, Matt."

"Bana öyleymiş gibi geliyor."

"Öyleyse sen de benim işimi kıskanıyorsun."

"Evet, ben kabul ediyorum. Çünkü senin aklın fikrin mesleğinde."

"Buna mecbur bırakıyorum. Eğer erkek olsaydım her şey çok daha kolay olacaktı."

"Ama değilsin. Sen bir kadınsın, Kendall, ve karım olarak sorumluluklarını yerine getirmiyorsun." Ses tonunu yumuşatmış ve onu kendine çekerek saçıyla oynamaya başlamıştı. "Tatlım, tartışmak istemiyorum."

"Ben de, Matt, ama bazen tartışmak gerekiyor. Benimle evlenirken işimin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordun. Adaleti seviyorum ve..."

"Hepsini biliyorum ve yaptığın işle de gurur duyuyorum, ama kendini bu kadar kaptırmak zorunda mısın? Kendinle ilgili bana biraz daha cömert davranırsan? Etrafında senden zaman ve ilgi bekleyen pek çok şey var. Özellikle de ben. Ayrıca diğer insanlarla daha iyi ilişkiler kurmanı, kadınlarla biraz daha kaynaşmanı istiyorum. Biliyorsun, sürünün dışında kalmak hiç de keyifli bir şey değildir." Eğilip alnından öptü. "Babam bir bebeğimiz olsa iyi olacağını söylüyor. Bence de hayatımız biraz daha dengelenir. Hadi bir bebek yapalım, Kendall. Bu gece."

O bebeğin zaten içinde olduğunu söyleyeceği an, bu değildi. Tekrar seviştiler, ama Matt'ın söyledikleri içindeki arzuyu yok etmişti. Matt'se onu hamile bırakmaya o kadar kaptırmıştı ki kendini, onun ilgisizliğini farketmemişti bile.

On Sekizinci Bölüm

"Ne yapıyorsun?"

"Seninle kasabaya geliyorum." Koltuk değneklerini yanına yerleştirmiş, ön koltukta Kendall'ı bekliyordu.

"Hayır, gelmiyorsun."

"Evet, geliyorum."

Sesine inandırıcı bir hava vermeye çalıştı "Görölmeye değer bir yer değil. Gerçekten."

"Buna kendim karar vermeyi tercih ederim."

Kahretsin! Gelmek için neden bugünü seçmişti sanki? Dün öğleden sonra gördüğü kâbus hafızasında bir şeyleri mi canlandırmıştı? Kendall'ın duyduğu an kanını donduran bazı isimleri sayıklamıştı. Eğer bu isimlerin ait olduğu kişileri hatırlarsa, bütün her şeyi hatırlamış olurdu. Ondan sonra başına gelecekleri Tanrı bilirdi.

İşte bu yüzden Kendall bugün kasabaya gitmek üzere evden ayrılmaya ve geri dönmemeye karar vermişti.

"Lanet bir sıcak var," dedi onu vazgeçirebilmek için. "Boşuna yorulacaksın. Neden evde kalıp bir gün daha dinlenmiyorsun? Eğer hâlâ istersen yarın götürürüm seni."

"Rahatımla bu kadar ilgilendiğin için sağol ama beni bu arabadan ancak zorla indirebilirsin, ki kırık bacağımla bile bunu başarabileceğini sanmıyorum. Karar verilmiştir, geliyorum."

Böyle olacağı belliydi zaten, diye düşündü Kendall. John günden güne güçleniyor, her gün bir öncekinden biraz daha kontrolü eline alıyordu. Verdiği cevaplar artık ona yetmiyordu. Dün Kevin'la ilgili sorularını, hafıza kaybına bağlayarak geçiştirmişti, ama bu açıklamalar John'un güvenini daha da sarsmıştı.

Kendall'ın fazla zamanı yoktu. Zaten gereğinden fazla kalmıştı onunla. Eğer Kendall'a baş kaldıracak gücü kazandıysa, tek başına başının çaresine de bakabilirdi o zaman. İki haftadır ev ortamının verdiği güven duygusuyla hafızasının geri gelme korkusu arasında mücadele ediyordu. Evde öyle fazla güvende sayılmazdı, ama dışarda onu arayan insanlar varken yola çıkmaktan çok daha iyiydi. Aslında hastaneden kaçışının yarattığı karışıklık, şimdi büyük olasılıkla dinmiş, onu arayanlar ilgilerini çoktan kaybetmişlerdi. Kaçmak için bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı.

Oysa şimdi bu adam her şeyi altüst ediyordu. Gerçi gelmek için ısrar etmesi daha iyiydi belki de. Onu evde bırakıp kaçacağını sanıyordu, ama o yanındayken kaçacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Kendall yol boyunca bunun planını yapabiliirdi.

"Peki, dediğin gibi olsun," dedi gülümsemeye çalışarak. "Hiç değilse bana eşlik etmiş olursun."

Arabada giderken uzun bir süre hiçbir şey konuşmadılar. John yol boyunca karşılarına çıkan yön ve yer tabelalarıyla meşgul görünüyordu. Herhalde çoktan buranın haritasını çıkarmıştır, diye düşündü Kendall.

Biraz sonra John dikkatini ona yöneltti. "Yolu iyi biliyorsun."

"Öyle. Büyükanmem bana araba kullanmayı burada öğretmişti."

"Sürekli ondan söz ediyorsun. Çok mu seviyordun?"

"Çok."

"Anlatsana biraz."

Kendall sıradan sözcüklerin ona olan sevgisini anlatmaya yetmeyeceğini düşündü ve uygun kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Büyükanmem çok yaratıcı ve eğlenceli biriydi. Sürekli ilginç şeyler gelirdi aklına. Onu sevmemin yanı sıra insan olarak da hayrandım ona. İnanılmaz bir hoşgörüsü vardı. Bana hayatım boyunca hep çok özel olduğumu hissettirdi. Kötü bir şey yapıp cezalandırıldığımda bile beni çok sevdiğini bilirdim."

Kasabaya yaklaşmışlardı. Kendall süpermarketin park yerine girdi. John arabanın durmasını bekledikten sonra tekrar konuyu açtı,

Sahidin Korkusu

"Onu benden daha mı çok seviyordun?"

Kendall çok şaşırmıştı. "Ne biçim soru bu! Bunlar çok ayrı duygular. Kıyaslanamaz ki!"

"Sevgi sevgidir bence."

"Hiç de değil. Başka bir şeyle ilgilidir bu."

"Neyle?"

"İki insanın aralarında kurdukları ilişkiyle."

"Ben seni seviyor muydum? Yok, yok, boşver. Cevap verme. Nasılsa yalan söyleyeceksin." Bir süre ön camdan dışarı baktı. "Ben kimseyi sevdiğimi hatırlamıyorum. Eğer sevseydim, bunu kesinlikle hatırlardım."

Kendall adamın bakışlarının sıkıntı içinde olduğunu farketti. Ne düşünüyordu acaba? Eğer şartlar farklı olsaydı...

Ama değildi, öyleyse onun duygularını düşünmenin bir anlamı yoktu.

Kevin'ı da alıp arabadan çıktı. "Geç kalmam. Sıkılmazsın değil mi?"

"Yok canım. Etrafı seyredirim."

Bagaja sakladığı eşyaları ne yazık ki alamayacaktı. Ama belki süpermarketten bir şeyler alabilirdi.

"Bir şey ister misin?" dedi doğal görünmeye çalışarak.

"Bir kutu bira iyi olur."

"Hangi marka olsun?"

"Hatırlamıyorum. Ama sen mutlaka biliyorsundur, öyle değil mi, sevgilim?"

Kendall sesindeki iğnelemeyi farketmemiş gibi davrandı. "Tabii biliyorum. Şimdi dönerim."

Kendall markete giderken adamın bakışlarını bıçak gibi sırtında hissediyordu. Doğal ve sıradan görünebilmek için olabildiğince yavaş yürümeye çalıştı. İçeri girer girmez de hemen telefona koştu. İyi ki numarayı ezberlemişti.

"Alo?"

"Bayan Williams? Ben Mary Jo Smith. Birkaç gün önce arabanız için aramıştım."

"Tanrım, nerelersiniz? Vazgeçmediniz umarım. Çünkü arayan herkese arabanın satıldığını söyledim."

"Hayır, vazgeçmedim. Sadece... Bakın, arabamın çok eski olduğunu söylemiştim size. Şimdi bozuldu ve yolda kaldım. Yanımda bebeğim var ve... ne yapacağımı bilmiyorum."

Gerçekten çok zor durumda olan birinin ses tonuyla konuşuyordu.

"Oh, tatlım... " Bayan Williams samimi ama tedbirliydi de. Büyük olasılıkla yaşlı kadınlara dadanan serseriler hakkında birçok şey duymuştu. "Nerede olduğunu söylersen, sanırım gelebilirim."

"Bunu yapmanızı isteyemem, gerçekten. Eee, şey... belki başka bir yol..."

İşe yaramıştı. "Hiç sorun değil, hayatım. Nerede olduğunu söyle."

Kendall daha önceden belirlediği az ötedeki benzin istasyonunun adresini verdi.

"Benim evime yalnızca beş dakika uzaklıkta. Arabayla birlikte geliyorum. Muameleyi hallederiz, sonra da sen beni evime bırakırsın."

"Böyle olduğu için üzgünüm."

"Sorun değil. Arabayı satmak için sabırsızlanıyorum."

"İyi, ben de almak için."

Jim Pepperdyne, Stephenville'de ona arabayı satan adamı çoktan bulmuş olmalıydı. Bu arabadan bir an önce kurtulup başka bir arabayla Dixie karayoluna çıkabilirdi.

Bayan Williams zamanı ve yeri tekrar ettikten sonra, "Tamam, beş dakika sonra oradayım," dedi.

Kendall telefonu kapatıp marketin arka kapısına doğru hızla ilerledi. Otomatik kapıya yaklaşırken birden olduğu yerde donup kaldı.

Sandra Brown

Bacağı yol boyunca hareketsiz oturmaktan çok fena ağrıyordu, ama neler olup bittiğini öğrenmek için vakit kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Kendall marketten içeri girer girmez arabanın kapısını açmış ve koltuk değneklerini alarak dışarı çıkmıştı.

Kendall haklıydı, görülecek bir şey yoktu etrafta. Bir benzin istasyonu, bir restoran, bir kuaför ve bir... posta ofisi! O sıcakta park yerini geçip karşıya ulaşınca kadar ter içinde kalmış, vücudu sızlamaya başlamıştı. Bu güçsüz halinden nefret ediyordu.

Az ilerde gördüğü bisikletli çocuğa seslendi. "Hey ufaklık!"

Çocuk dönüp omzunun üzerinden ona baktı, sonra bisikletini çevirip yanına yaklaştı.

"Bacağınıza ne oldu?"

"Bir araba kazası geçirdim."

"Başınız da mı orada yaralandı?"

"Evet, başım da. Burası hangi kasaba, ufaklık?"

Çocuk şaşırarak yüzüne baktı, sonra da gülmeye başladı. "Çok iyi ya. Kafayı bulmuşsun ha?" Küçük elini yumruk yapıp uyuşturucu çeker gibi ağzına yerleştirdi.

"Kafayı bulmadım, sadece nerede olduğumu bilmek istiyorum."

Çocuk yaklaşarak fısıldadı. "Katmandu'dayız, bayım." Güldü. "Böyle şeyler için biraz yaşlı sayılmaz mısın? Yani en azından kırk varsındır."

"Evet, ben tam bir hurdayım, ufaklık, şimdi bana bu Allahın cezası yerin adını söyle."

Çocuk biraz uzaklaşarak, "Hey, sen çok garip birisin," dedi ve hızla uzaklaşmaya başladı.

"Dur, buraya gel."

Çocuk dönüp parmağıyla ona ateş etti. John durumu gören birisi olmadığını umarak etrafa bakındı. Polislerin ortalıkta garip sorular sorarak dolaşan koltuk değnekli bir adamın peşine takılmalarını hiç istemezdi doğrusu. Nerede olduğunu gerçekten merak ediyordu ve bunu öğrenmenin en iyi yolu posta ofisine gitmekti. Üstelik ofisin duvarlarında "aranıyor" afişleri asılı olabilir, böylece kendi resmini de görebilirdi. Aradaki mesafeyi hesapladı ve düşündüğünden daha fazla olduğunu farketti. Bu park alanında gücünü yeteri kadar tüketmişti. Kendall arabaya dönmeden işini bitirebilir miydi acaba? Alışverişin ne kadar sürebileceğini bilmiyordu, çünkü ne alacağını söylememişti. Markete giderken hiç de acelesi varmış gibi...

Birden gözünün önüne Kendall'ın markete girerkenki hali gelmişti. Kucağında Kevin, çantası ve çocuk bezi pakedi vardı. Çocuk bezi! Birkaç dakikalığına girdiği bir markete çocuk bezini de götürmenin ne anlamı vardı?

Geriye dönüp hızla markete doğru yürümeye çalıştı. "Kahretsin! Ne kadar aptalım! Onu gözümün önünden bir saniye uzaklaştırmamam gerekiyordu."

Kasabaya kaçmak için geldiği içine doğmuştu zaten. Yanında olunca kaçmasını engelleyeceğini de nereden çıkarmıştı sanki? Kadın onu oyuna getirmişti.

Aptallığına ve bacağına küfürler savurarak daha hızlı yürümeye çalıştı.

* * *

"Oh Tanrım. Tanrım!" Kendi sesini duyana dek konuştuğunun farkında değildi. Hemen yanında gazete bayisi vardı ve en öndeki gazetede kocaman bir resmi basılıydı. Bir an önce kendini buradan dışarı atması gerekiyordu. Kapıya doğru ilerledi. Beş dakika dolmuş muydu acaba? Belki de Bayan Williams çoktan gelmişti. Eğer oraya vaktinde varamazsa kadın onu beklemeden gidebilirdi.

Sahidin Korkusu

Bir anda aklına daha kötü bir şey geldi. Ya Bayan Williams gazeteyi gördüyse ve onu resminden tanırsa? Ama Kendall'ın başka çaresi yoktu. Dışarı çıktığında duvara yakın bir mesafede ilerlemeye başladı, arabadan görülebilmesi mümkün değildi, ama eğer...

"Bir yere mi gidiyordun?"

Kalbi deli gibi çarparak arkasına döndü. John saçları terden sıırıslılam bir halde, koltuk değneklerine dayanmış ona bakıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. .

"Neden arabadan çıktın?"

"Sen neden bu kapıdan çıktın? Araba diğer tarafta."

"Oh, doğru... İçerde yolu şaşırmış olmalıyım."

"Ya? Neden bir şey almadın?"

Neden almamış olabilirdi? Hadi Kendall!

"İçeri girer girmez Kevin kusmaya başladı. Sanırım sıcak hava ya da yediği bir şey onu rahatsız etti."

"Bence çok iyi görünüyor."

Gerçekten de Kevin hiç bu kadar sağlıklı ve mutlu görünmemişti; ağzından baloncuklar çıkarıyor, annesinin küpesiyle oynuyordu.

"Ama değil," dedi Kendall sinirlenerek. "Başka zaman geliriz."

Şaşkın ve öfkeli bir Bayan Williams'in beklemekte olduğu benzin istasyonunun tam tersi yönündeki arabaya doğru ilerledi. Bugün yeni bir araba alamayacaktı. Daha da önemlisi kaçamayacaktı.

On Dokuzuncu Bölüm

"Li, Çinli ismi mi?"

Gardiyan karşılık olarak omuzlarını silkti. "Çin ya da Japon, ne bileyim ben?"

Kendall'ın ters bakışı üzerine susup kapıyı açtı. İçeriye girdiğinde tecavüzle suçlanan yeni müvekkili Michael Li ayağa kalktı. Gardiyan gözlerini sanığa dikerek, "Dışarda bekliyorum," dedi.

Kendall kapıyı kapatıp Li'ye yaklaştı. Delikanlı heyecandan kaskatı kesilmişti.

"Rahatla biraz," dedi çocuğa ve kendini tanıtip tokalaştıktan sonra yerine oturabileceğini söyleyip kendi de karşısına oturdu.

"Bir şey ister misin? İçecek filan?"

"Hayır, efendim," dedi sakın bir sesle.

Ufak tefek ve zayıf bir çocuk olan on sekiz yaşındaki Michael Li'nin cildi sakalsız ve temizdi. Saçları düzgünce geriye taranmıştı. Siyah gözleri endişe ve merak içinde çantasından kalem ve kâğıt çıkaran Kendall'ı izliyordu.

"Hapse girmek çok sinir bozucu bir şeydir, bilirim."

"Hiç girdiniz mi?"

"Bir kez. Okuldayken bazı kitapların kütüphaneye alınması yasaklanmıştı ve ben de protesto gösterisine katılmışım, o yüzden tutuklandım. Neyse, kefaletle serbest bırakılmanı sağlayacağım."

"Ailem bunu ödeyemez. Zaten bu olaya yeteri kadar üzüldüler, Bayan Burnwood, daha fazla sıkıntıya sokmak istemiyorum." Çocuk çok sakın ve olgun davranıyordu.

"Uygun bir miktar ayarlanabilir."

"Benim tek istediğim okuluma devam edebilmek, Bayan Burnwood. Bu yılı bitirmem çok önemli."

"Son sınıftaydın değil mi?"

"Evet."

"Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

"Evet, efendim, öyleler. Birçok üniversiteden kabul yanıtı geldi. Ama henüz tercihim yapmadım." Başını öne eğip tırnağıyla oynamaya başladı. "Herhalde artık tercih yapmama gerek kalmayacak."

Kendall konuyu değiştirmenin daha iyi olacağını düşündü. Kaybetmek üzere olduğu şeyler moralini bozabilirdi.

"Ulusal Onur Topluluğu da dahil olmak üzere birçok sosyal etkinliğe katılmışsın, öyle mi?"

"Evet, efendim. Zaten Kim'le de o topluluğun Gatlinburg'a yaptığı gezide çıkmaya başladık."

"Bana o günden sonra olanları anlatır mısın?"

"O günden sonra sık sık buluşup bir yerlere gitmeye başladık. Onu evinden almamı istemiyordu. Hep dışarda bir yerde buluşuyorduk. Ailesinin benimle çıkıyor olmasından hoşlanmayacağını düşünüyordu. Bilirsiniz işte, onlar için ben bir yabancıyım." O anda gözleri gururla parlamaya başladı. "Ben bir Amerikalıyım, aynen Kim gibi, babası Bay Johnson gibi. Benim annem Amerika'da doğdu. Babamın ailesi buraya göç ettiğinde babam daha bebektir. Çince konuşmayı bilmiyor bile ve eminim İngilizceyi Bay Johnson'dan çok daha iyi konuşuyordur."

Bundan Kendall da emindi. Herman Johnson'ı çok iyi tanııyordu, ama şehir kulübünde sık sık rastlıyordu. Gürültülü bir sesle konuşup saçma sapan şakalar yapan, sinir bozucu bir adamdı. Li ailesini de tanııyordu, ama çocuklarını böyle başarılı yetiştirdiklerine göre iyi bir anne baba olmalıydılar.

Çocuğun Kim'le olan ilişkisi zamanla ilerlemişti. "Biz onunla ciddiydik," dedi üzüntüyle. Söylediğine göre iki aydır cinsel ilişkileri de vardı.

Sahidin Korkusu

"Her zaman korunuyordum. Buna hep dikkat ettim, çünkü Kim'e bir zarar gelmesini istemiyordum." Gözleri dolmuştu. "Asla."

"Sana inanıyorum," dedi Kendall. "Şimdi bana dün geceyi anlat."

Kim'le ders çalışmak için kütüphanede buluşmuşlardı. Aynı masada oturmuşlar, ama kütüphanecinin rahatsız eden bakışlarından dolayı birbirlerini tanımıyormuş gibi davranmışlardı. Sonra kütüphaneden ayrı ayrı çıkmışlar ve daha önceden anlaştıkları gibi Kim'in park yerindeki arabasında buluşmuşlardı. Delikanlı Kendall'ın gözlerine bakmamaya çalışarak sevişmek için arka koltuğa geçtiklerini anlattı.

"Michael, bunu anlatmanın senin için utanç verici olduğunu biliyorum, ama bana karşı çok açık olman gerekiyor. Mahkemeye çıktığında çok daha zor sorularla karşılaşacaksın, savcı bu konuda son derece sert olacaktır. Bana karşı dürüst olacağın konusunda sana güvenebilir miyim?"

Çocuk başını sallayınca Kendall sorularına başladı. "Kim üzerindeki çıkarmış mıydı?"

"Yalnızca iç çamaşırını."

"Yani üzerinde bluzu vardı öyle mi?"

"Evet."

"Sütyeni?"

"Evet."

"Hiçbirini çıkarmadı öyle mi?"

"Çözmüştü, ama çıkarmamıştı."

"Peki ya sen?"

"Ben yalnızca pantolonumun fermuarını açmıştım."

"Gömleğini çıkarmadın mı?"

"Hayır."

"Düğmelerin açık mıydı?"

"Evet."

"Yakalandığın zaman insanlar düğmelerinin açık olduğunu görmüşler midir?"

"Sanırım. Bu önemli mi?"

"Tecavüz eden bir insan gömleğinin düğmeleriyle vakit kaybetmez. Bunu ancak sevişen biri yapar."

Çocuk rahatlamış, hatta gülümsemişti.

"Bay Johnson geldiğinde işiniz bitmiş miydi?"

"Evet."

"Boşalmış mıydın?"

Çocuk gözlerini indirdi. "Evet... şey... prezervatife."

"Yani laboratuvardan çıkacak olan sonuç kesin."

"Evet." Başını kaldırdı. "Kim'le birlikte olduğumu inkâr etmiyorum ben, Bayan Burnwood. Ama Bay Johnson'ın iddia ettiği gibi tecavüz değildi. Kütüphaneci onu aramış ve benim Kim'i takip ettiğimi, Kim için endişelendiğini söylemiş. İnsanlar hep görmek istedikleri şeyi görürler," dedi öfkeyle. "Kim eve dönmeyince Bay Johnson telaşlanmış ve onu aramaya çıkmış. Bizi bulduğunda sinirden köpürüyordu. Beni arabadan çıkarıp yumruklamaya başladı. Beni öldüreceğini sandım."

"Peki, o sırada Kim ne yapıyordu?"

"Krize girmişti ve sürekli ağlıyordu. Polis geldiğinde onu arabadan çıkardılar, çamaşırını hâlâ giymemişti." Eliyle yüzünü kapadı. "Herkesin önünde rezil oldu. Kütüphanedeki herkes neler olduğunu görmek için dışarı fırlamıştı. Herkes ona bakıyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum."

"Sence Kim sorgulanırken ne söyleyecek?"

"Tabii ki ona tecavüz etmediğimi! Onu zorlamadım bile. Doğruyu söyleyeceğinden eminim. Benim tecavüzle suçlanmamı istemez o. Polis onunla konuşup gerçeği öğrendiği zaman beni bırakacaklardır."

Sandra Brown

Kendall, Kim'in sadakatinden onun kadar emin değildi. Çılgına dönen babasının hışmından kurtulmak için korkup polise ve jüriye yalan söyleyebilirdi. Kendall, Kim'den daha iyi durumdaki birçok tanıgın kendilerini korumak için yalan yere yemin ettiklerini çok iyi biliyordu ve Kim de aileden dışlanma korkusuyla gerçeği saklayabilirdi. Michael'dan hoşlandığını ailesine itiraf etse bile, onu yalan söylemesi için zorlayabilirlerdi. Kızlarının Asyalı bir delikanlıyla ilişkisi olduğunun bilinmesini istemezlerdi. Bu çocuk çalışkan bir öğrenci ve geleceğin başarılı insanlarından biri olsa bile. Büyük olasılıkla Michael Li'nin kızlarına tecavüz ettiğini ispatlamak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardı ve Kim de kendini koruyabilmek için onların yanında yer alacaktı.

Kendall bu düşüncelerini müvekkiline hissettirmemeye çalıştı. Moralinin iyi olması çok önemliydi. "Eminim sınıf arkadaşlarınız da sizin iyi bir çift olduğunuzu onaylayacaklardır. Öğretmenlerin de seni sevdiklerine göre sorun yok." Notlarını çantasına yerleştirip ayağa kalktı. "Umarım Bay Johnson fikrini değiştirir. Olmazsa yarın kefaleti deneyeceğim."

Çocuk olayın bu kadar uzamayacağı konusunda ısrar etti, "Kim beni, benim onu sevdiğim kadar çok seviyor. Onlara gerçeği söyleyecek ve babası da vazgeçmek zorunda kalacak."

Kendall onun kadar emin olmak isterdi.

Mahkeme binasından çıkarken Bama'yı düşünüyordu. Evsiz adam ansızın bir yük trenine atlayıp kasabadan ayrılmıştı. Daha doğrusu bu, Kendall'la Roscoe'nun düşüncesi idi. Kendall, Bama'nın her zamanki yerinde olmadığını söylediğinde, "O doğuştan avare, efendim," demişti temizlikçi adam üzgün bir sesle. "Bir sabah birdenbire ortaya çıktı ve ansızın kayboluverdi. Onu özleyeceğiz."

Bama'nın kayboluşunun üzerinden bir hafta geçmişti. Michael Li'yle görüştüktan sonra binadan ayrılırken Bama'yla arasında geçen kısa diyalogu anımsadı. Onu gerçekten özliyordu. Binaya girerken ilk selamlaştığı ve ayrılırken de son vedalaştığı kişiydi o.

Oysa bu öğleden sonra Kendall kendini çok yalnız hissediyordu. Crook'ların yaptığı en son olaydan beri odası eski haline hâlâ tam olarak dönmemişti. Elinde bir delil olmamasına rağmen Kendall bunu onların yaptığından emindi ve tahmin ettiği gibi polis araştırma yapmaya gerek bile görmemişti. Odasının dağınıklığı onda bir tür klostrofobi oluşturmuştu. Michael Li'yle geçen görüşme de canını sıkınca, odasına dönmek istememiş, dava hakkında görüşmek üzere Bayan Lynam'ın evine gitmeye karar vermişti. Temiz hava iyi gelecek, yol boyunca düşünme fırsatı bulacaktı.

Kendini çok mutsuz hissediyordu ve bunun nedeni özel hayatındaki karışıklıktı. Matt'in bebeğini taşıdığını öğrendiğinden beri yirmi dört saat geçmişti, ama bunu ona hâlâ söylememişti. Dün gece Matt, Kendall'ın duymayı asla beklemediği düşüncelerini açıklayarak onu çok şaşırtmıştı. Kocasının evlilik ve eşlerin rolleri hakkındaki modası geçmiş düşüncelerini dinlerken kulaklarına inanamamıştı. Şaka yapmış ya da sinirlenmiş olsaydı, onun bu tavrını görmezden gelebilirdi. Ama Matt dün gece Kendall'ın aklından çıkmayacak kadar sakindi.

Bütün bu düşünceler hiç kuşkusuz Gibb'e aitti. Matt eşinin o kadar sümsük ve uysal olmasını asla istemezdi, yoksa Kendall'la evlenmeyi düşünmezdi bile. Ama Gibb'in Matt üzerinde bu kadar etkili olması Kendall'ın canını sıkıyordu. Tıpkı Gibb'in, ilgisi olmayan diğer işlere de burnunu sokması gibi.

Hamileliğini öğrendiği günkü coşkusuna tekrar kavuşması için Matt'le olan ilişkisine yeni bir boyut getirmeli, Gibb'in etkisini engellemeliydi. Bütün enerji ve dikkatini Lottie Lynam davasına yönelteceği bir zamanda böyle bir sorunun çıkmış olması keyfini kaçırmıştı.

Kendall ve Savcı Gorn, Lottie Lynam konusunda anlaşmazlığa düşmüşler, ama Yargıç Fargo, Kendall'ı şaşırtarak onların lehine karar vermişti. Bayan Lynam ailesine ait mülkü ipotek ettirerek serbest kalmıştı ve kardeşlerinden hiçbirisi buna karşı çıkmamıştı.

Sahidin Korkusu

Müvekkilinin durumunda sallantıda olan yanlar vardı. Kendall savcının vermiş olduğu ve şimdi Bayan Lynam'a götürdüğü dosyada işlerine yarayacak bir şeyler bulmayı umut ediyordu. Belki karşı deliller arasında jürinin kuşkusunu uyandıracak bir şeyler bulup savunmayı güçlendirebilirlerdi. Ama yine de boşuna hayal kurmak istemiyordu. Oldukça zor bir dava olacaktı; tüm becerisini ve yeteneğini ortaya koymak zorundaydı. Bunu düşünmek Kendall'ın yüreğini sıkıştırıyordu.

Eve yaklaştığını farkedince arabayı yavaşlattı. Müvekkilinin onu heyecanlı ve rahatsız görmesini istemiyordu. Arabayı yolun kenarına park edip aradaki kısa mesafeyi yürümeye karar verdi. Baharın gelişiyle yeşermeye başlamış ağaçların arasında yürüdükçe kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı ve birden hem evliliğinde, hem de işinde başarılı olacağına inandı. Prosper'a gelerek zaten büyük bir kumar oynamıştı, kaybetmek istemiyordu.

Duymaya başladığı azimle adımlarını hızlandırdı. Ama Bayan Lynam'ın küçük ve eski evinin önüne park edilmiş arabayı görünce birden durdu. Matt'in burada ne işi olabilirdi?

Yoksa ofisi arayıp da onun Bayan Lynam'ın evine gittiğini öğrenmiş ve röportajı yapmak için onunla burada buluşmaya mı karar vermişti?

Hayır, öyle olamazdı. Soracağı soruları Kendall'a önceden göstereceğine söz vermişti. Ondan habersiz gidip Bayan Lynam' la röportaj yapıyor olamazdı.

Ama eğer Matt'in burada bulunmasında garip bir şey olmasaydı, Kendall orada, çitin arkasında durmak yerine rahatça içeri girerdi.

Lottie ve Matt kapıda görüldüğünde, Kendall ne düşünmesi gerektiğine henüz karar verememişti. Matt ceketini parmağına takmış, omzundan aşağıya sallandırmıştı. Diğer kolunuysa Lottie'nin beline dolamıştı. Lottie ayağında dantelli beyaz terlikleri ve üzerinde gömleğiyle çıkmış, göğsünü ortaya çıkaran yakasını düzeltmemişti bile. Başını Matt'in göğsüne dayamış, vücudunu ona iyice yaslamıştı. Aslında kimin kime yaslandığını anlamak zordu, çünkü ikisi de aynı derecede dayanaksız ve mutsuz görünüyordu.

Daha birkaç adım atmışlardı ki, Lottie durdu ve Matt'e dönerek tahrir edecek biçimde ona sarıldı. Matt'in ceketini parmağından kayarak yere, verandaya düştü.

Matt kadının kalçalarını sahiplenici bir tavırla kavrayıp yukarı kaldırdı ve kasığının üzerine yerleştirdi. Lottie'nin başı duyduğu zevkten geriye kaymış, Matt de onun adını fısıldamaya başlamıştı. Derken dudakları birbirini aradı ve büyük bir tutkuyla birleşti.

Yirminci Bölüm

"Saçına ne oldu öyle?"

Banyodan yeni çıkan Kendall farkında olmadan elini az önce kestiği saçına götürdü. "Sıcaktan enseme yapışıyordu. Daha fazla dayanamadım." Sonra John'un başındaki yarayı kastederek, "Hem senin saç konusunda konuşmaya hakkın yok," dedi.

Kendall gazetedeki fotoğrafını gördükten sonra saçını kesme konusunda hiç tereddüt etmemişti. Resim büyük olasılıkla televizyonda da gösterilmişti. Saçını kesmesi belki biraz işe yarardı.

"Bebek ağlıyor," dedi John.

Kendall onun yanından geçerek Kevin'ın uyuduğu küçük yatak odasına girdi. "Neyin var, bebeğim?"

"Seni tanıyabiliyor mu?"

"Sesimi tanıyor." Bebeği kucığına aldı ve yandaki odaya götürüp bezini değiştirdiği masanın üzerine koydu.

"Altını mı ıslattı yoksa?"

Arkasından gelen koltuk değneklerinin sesini duydu, ama kırpılmış saçıyla ilgili söylediği söz hoşuna gitmediği için dönüp bakmadı ve dikkatini bebeğin bezine verdi.

"Sünnet edilmiş bu."

"Evet."

"Dini nedenle mi?"

"Pek öyle sayılmaz. İkimizin aldığı bir karar."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Ben de öyle miyim dersin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani benimki de sünnetli mi?"

Kendall sinirlenmişti. "Bilmiyor musun?"

"Ben biliyorum." Parmağını Kendall'ın çenesine koyarak yukarı kaldırdı. "Ya sen?"

Eğer Kendall boş bir tabancayla vurulmuş olsaydı, bu kadar afallamazdı. Sonunda zayıf bir gülümsemeyle yanıtladı. "Çok komik bir soru bu." Dönüp bebekle ilgilenmek istedi, ama adam bileğini kavrayıp Kendall yüzüne bakana kadar sıktı.

"Hadi, Kendall."

"Bu sınavlardan nefret ediyorum."

"Ben de bana yalan söylemenden nefret ediyorum. Karım olduğunu iddia ediyorsun ve ben de inanmıyorum. İşte sana ispatlaman için iyi bir fırsat. Bir kadının kocası hakkında kesin olarak bileceği bir şey varsa o da sünnetli olup olmadığıdır."

John son derece ciddi görünüyor, kelimeleri' seçerek tane tane söylüyordu. Gözlerini Kendall'ın gözlerine kilitlemiş, başparmağını yavaş yavaş avucunun içinde gezdirmeye başlamıştı.

"Sevişirken ışıklar hep kapalı mı olurdu?"

"Tabii ki hayır."

"Duşa beraber girer miydik?"

Kendall dönmek istediye de, adam sertçe bileğini sıktı. "Bazen," dedi Kendall öfkeyle.

"Öyleyse beni yıkardın. Ve okşardın." Kadının elini kaldırıp avucunu öptü. "Eminim bana dokunurken beni çıldırtmayı çok iyi biliyordun," diye fısıldadı.

Sahidin Korkusu

Kendall içinde bir şeylerin kıpırdamaya başladığını hissediyordu. Yutkunmaya çalıştı, ama ağzının içi kupkuruydu. Kendi kalp atışlarını rahatlıkla duyabiliyordu.

"Bu konuda şikâyetin olmadı hiç," dedi yavaşça.

"O zaman sorduğum soru çok zor değil."

"Hayır."

"Öyleyse cevap ver."

"Bu çok aptalca."

"Hadi."

Kendall'ın sesi duyulamayacak kadar zayıftı, ama genç adam yanıt bekliyordu ve bu doğru yanıt olmalıydı.

"Öylesin."

John bileğini bırakmadan önce uzun uzun yüzüne baktı. Kendall bileğiyle birlikte kendisi de kurtulmuş olduğu için rahatlamıştı. Kevin'ı kucığına alarak öptü ve yerine götürüp yatırdı. Banyo yapmadan önce karnını doyurmuştu, bu yüzden rahatça uyuyabilirdi bebek.

Doğrulup döndüğünde adam tehlikeli olacak kadar yakındı. Elleriyle Kendall'ın omuzlarını kavradı ve gözlerini önce yüzünde, sonra saçlarında gezdirdi.

"Neden yaptın bunu?"

"O kadar korkunç mu?" dedi pişmanlık duyarak.

"Öncekiyle kıyaslanırsa, evet, kötü. Neden yaptın?"

"Söyledim ya..."

"Gerçeği gizliyorsun, Kendall. Saçların seni o kadar rahatsız etseydi toplardın. Ama kesmeyi tercih ettin. Neden?" Yüzüne dikkatle bakıyordu. "Bugün kaçacaktın, değil mi?"

"Hayır."

"Yalan söylemeyi kes artık. Eğer doğruyu söylemeyecek- sen, hiçbir şey söyleme." Onu kendine çekti. "Çünkü nedense yalanlarına inanmak için dayanılmaz bir istek duymaya başladım. Seni çok fazla istiyorum. Benim olmanı istiyorum. Kahretsin." Eğilip Kendall'ı vahşice, canını acıtarak öptü.

Kendall karşılık vermemek için kendini zor tutuyordu. Birden uzun süredir hissettiği, ama kendine bir türlü itiraf edemediği şeyi farkettiler, o da en az onun kadar istiyordu. Onu ilk tanıdığı anda hem küçümsemiş, hem de ondan ürkmüştü. Ama onunla aynı evde yaşayıp aynı yatağı paylaştıkça çekiciliğine karşı koyamaz olmuştu. Sekse karşı içinde hiçbir istek kalmadığını düşünmekle hata etmişti. Dahası, bu arzusu sadece hormonlarıyla ilgili değildi. Adamın yalnızca fiziksel olarak değil, ruhen de yaralı olduğunu farketmek Kendall'ı ona karşı duygusallaştırmıştı. Gözlerindeki acı dolu ifadeyi silmek istiyordu.

Her gün, her dakika bu ana doğru biraz daha yaklaşmışlardı. Bu kaçınılmaz bir sonuçtu, bu yüzden Kendall onunla mücadele etmek yerine kendini ona bıraktı. John rahat hareket edemediği için yaklaşan ve sokulan Kendall olmuştu. Genç adam arzuyla inledi ve Kendall'ın göğüslerine dokundu.

"Bırak da sana dokunayım," diye fısıldadı kulağına.

Göğüs uçlarını parmaklarının arasına alıp sıktı. Dokunuşlarıyla kabarıp ıslanan göğüs uçları geceliğinde yuvarlak izler bıraktı. Bu görüntü onun sahip olma arzusunu daha da arttırmıştı.

Kadının başını ellerinin arasına aldı. Başparmaklarıyla yanaklarını ve ıslak dudaklarını okşuyordu. Onu tekrar öpmek için başını eğdi. Bu sefer çok daha yumuşak öpüyordu. Geri çekilip tekrar öptü. Dudakları birbirine her değdiğinde Kendall artan tutkusunun giderek içini eriteceğini hissediyordu.

Sonunda bu bekleyişin ödülünü aldı. Adam dilini ağzında gezdirerek uzun uzun öptü onu. Kendall'ın vücudunun alt kısmındaki basınç dayanılmaz hale gelmişti. Kasığı şişmiş, sıırıslam olmuştu. Daha önce hiç bu kadar zevk aldığını hatırlamıyordu. Göğüsleri gerginlikten sızlamaya başlamıştı ve adamın ellerini, dudaklarını onların üzerinde gezdirmesi için deli oluyordu. Daha da yakın olmak istiyordu. Daha da.

Sandra Brown

"Kendall?"

"Hmm?"

"Hadi yatağa gidelim."

Yatak? Son derece doğal olarak karısıyla yatakta sevişmek istiyordu. Kendall birden kendine geldi. Yaptığı şeye inanamıyordu. Aklını kaçırmış olmalıydı.

"Üzgünüm. Yapamam."

Kendall kendini o kadar hızlı geriye çekmişti ki, John neredeyse yere düşüyordu.

"Lütfen bana bir daha böyle dokunma."

Genç adamın gözleri karanlık bir ifadeyle bakıyordu. "Ne demek istediğini anlamıyorum, Kendall. Neden yapamazsın?"

"Lütfen, John. Konu kapanmıştır."

"Benim için kapanmadı. Bir açıklama istiyorum."

"Daha önce anlatmıştım."

"Bilmece gibi konuşuyorsun, Kendall!" Kendine hakim olmayıp bağırınca Kevin yattığı yerde mızımızlanmaya başladı. Bir süre ikisi de sesini çıkarmayıp bebeğin tekrar uykuya dalmasını beklediler.

Genç adam derin bir nefes aldı. "Anlayamıyorum. Eğer biz iddia ettiğin gibi gerçekten karı kocaysak ve ikimiz de istiyorsak..."

"Ben artık istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü acı duyuyorum."

"Acı mı? Canını mı yakıyorum?"

Kendall başını iki yana salladı. "Fiziksel değil. Duygusal bir acı bu." Gözleri dolmuştu. "Her şeyi hâlâ dünmüş gibi hatırlıyorum ve bu bana çok acı veriyor."

O öğleden sonra Lottie Lynam'ın evinde yaşadığı acı ve ihanet bütün canlılığıyla gözünün önündeydi şimdi. Sanki içi dağlanıyormuş gibi elini karnına bastırdı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı adam. Biraz önce arzudan kıvranan dudakları şimdi acı ve pişmanlıkla gerilmişti. "Başka bir kadın vardı, öyle değil mi?"

Yirmi Birinci Bölüm

Kendall verandada oturmuş boş boş bahçeye bakıyordu. En çok sevdiği şey olduğu halde, sincapların ağaçtan ağaca atlamalarının farkında bile değildi. Ne ötedeki komşudan gelen testerenin sesini, ne de uzaktaki bağışmaları duyuyordu. Kocasını Lottie Lynam'la kendisiyle hiçbir zaman olmadığı kadar tutkuyla sevişirken görmüştü ve o andan itibaren beyni tamamen uyuşmuştu. Onlarla yüzleşmediği için şimdi kendine kızıyordu. Onları o anda yakalamış olsaydı, ikisi de bunu inkâr edemeyecekti.

O anda yapmak istediği tek şey bir an önce kaçıp acısını azaltmaktı. Onları gördükten sonra dakikalarca gözlerine inanamayarak onlara bakmış, sanki birden ona dönüp gülerek, 'Şaka yaptık,' demelerini beklemişti.

Bunu kabul etmek çok zordu, ama ne yazık ki, şaka değildi. Bu sarmaş dolaş sevişen âşıkları izlemeye daha fazla dayanamayacağını anladığı zaman sessizce arabasına doğru ilerlemiş, yarı yolda mide bulantısına dayanamayıp kenardaki çalılıkların üzerine küsmüştü.

O andan beri saatler geçmişti. Siniri yatışalı çok olmuş, ama yerini derin bir acı almıştı. Konuya nasıl gireceğini bilmiyordu, ancak olanları kocasının yüzüne vurmaya kararlıydı.

Daha fazla düşünmeden Matt'in arabasının eve giren yola saptığını gördü. Matt karısının verandada oturduğunu görünce iki kez kornaya bastı ve yüzünde mutlu bir gülümsemeyle arabadan çıktı.

"Selam! Büroyu aradım, sekreterin erken çıktığını söyledi. Nerelerdeydin?"

"Yapılacak işlerim vardı."

Basamakları çıkıp elindeki çantayı verandaya, ceketini de sandalyenin üzerine bıraktı. Öpmek için eğildiğinde Kendall başını çevirmemek için kendini zor tuttu. Karısının keyifsizliğini fark- edince sıcak bir sesle, "Zor bir gün müydü?" diye sordu.

"Fena değildi."

Matt kravatını gevşetip yanındaki sandalyeye oturdu. "Benim bütün günüm telefonun başında yeni okulun bütçesiyle ilgili bir konuşma için Hükümet Binası'ndan birilerini aramakla geçti. Sözkonusu gazete küçük bir kasaya sahip olunca herkes nedense hep çok meşgul oluyor."

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp ayağını diğer bacağının üzerine koydu ve ovalamaya başladı.

"Bugün babamla hiç konuştun mu?"

"Hayır."

"Ben de hiç haber almadım. Neler yapıyor acaba? Gidip bir arayayım."

Daha kapıya varmadan Kendall seslendi. "Matt, soru listesi hazırsa görebilir miyim?"

"Hangi soru listesi?"

"Bayan Lynam'ın röportajı için."

Parmağını şıklattı. "Hey, sonunda izin verdin yani?"

"Aslında ben röportaj için izin vermiştim. Onu becermen için değil."

Matt bir anda yüzüne sert bir yumruk yemiş gibi kalakaldı. Boş gözlerle Kendall'a bakıyordu. Kendall son derece sakin bir sesle konuşmasını sürdürdü.

"Sakin aptal rolü yaparak gülünç olma, Matt. Kuaför salonundaki kadınlardan duymadım bunu. Öğleden sonra Lynam- ların evindeydim ve neler olduğunu kendi gözlerimle gördüm."

Matt yavaşça verandanın korkuluklarına doğru ilerledi. Bir süre hiç konuşmadı. Sonra ona dönüp kollarını göğsünde kavuşturarak korkuluğa yaslandı.

"Gördüğün şeyin seninle bir ilgisi yok, Kendall." Sesi son derece sakindi.

"İlgisi yok mu? Ben senin karınım."

"Evet, Kendall. Benim karım sensin."

Sandra Brown

"Lottie Lynam da sevgilin, öyle mi?"

"Evet, ama bu çok uzun zaman önceydi. Seni daha tanıımıyordum bile."

"Çok uzun zaman önce mi?" Kendall şaşırmişti. Matt tekrar arkasını dönünce kalkıp yanına gitti ve onu dönmeye zorladı.

"Ne zamandır yatıyorsun onunla, Matt? Bilmek istiyorum."

Kendini karısının kollarından kurtararak, "On dört yaşından beri," dedi.

Bu kadarını tahmin etmiyordu Kendall.

"Nasıl? Hoşuna gitti mi? Kendini daha mı iyi hissediyorsun şimdi? Tabii ki hayır. Ama beni söylemeye sen zorladın." Matt bu kadarla yetinecek gibi değildi. "Daha küçücük çocukken bile Lottie'yle aramızda bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyorum ama bizi birbirimize iten bir şeydi bu. On dört yaşına geldiğimizde de bunun ne olduğunu öğrendik. Böyle başladı işte."

Kendall titremesini önlemek için parmaklarını dudaklarına götürdü. Durum sandığından çok daha kötüydü. Basit bir flört ya da pişman olacağı ve düzelterceği bir hata değildi bu. Aralarındaki ilişkinin süresi birçok evlilikten bile daha uzundu.

"İlk seferden sonra Lottie'yle her fırsatta gizlice buluştuk. Çıktığım başka kızlar da oldu, o da başka oğlanlarla çıktı. Ama bunlar göstermelikti. Diğer insanların, özellikle de babamın anlamaması için yapıyorduk. Bir oyundu bunlar, ama sonuçta Lottie'nin adı kötüye çıktı. Hiç kimse onun sadece bir sevgilisi olduğunu bilmiyordu. En sonunda bu gizli buluşmalar ortaya çıktı 'e babamın da kulağına gitti. Bunun doğru olup olmadığını sordu, inkâr ettim. Sonra bir gün babam hafta sonu için Memphis' teki av malzemeleri fuarına gideceğini söyledi. Ama meğer nu- maraymış. O hafta sonu Lottie'yle beni yatakta yakaladı. Gelip kızını alması için babasını çağırdı ve bana kadınlar üzerine uzun bir nutuk çekti, özellikle de Lottie gibi kadınların erkekleri nasıl tuzağa düşürdüklerine dair. Sonra bana Georgia'daki bir kadının adını ve adresini verdi. Ne zaman bir kadına ihtiyacım olursa bu kadına gitmemi, masrafı seve seve üstleneceğini söyledi."

"Bir süre onu görmedim. Babamın tekrar öğrenmesinden çekiniyordum. Derken üniversite için kasabadan ayrıldım ve uzaklaşınca onu unuttum. Mezun olup döndüğümde bu gazeteyi satın aldım ve sigortalamak için bir sigorta şirketine gittim. Lottie orada çalışıyordu. Sonra da olan oldu. Bıraktığımız yerden başladı. Birkaç yıl her şey iyi gitti. Ama sonra Lottie hırçınlaşmaya başladı. 'Ya benimle evlenirsin ya da hayatımdan tamamen çıkarsın,' deyince ben de onu görmeyi bıraktım. Üç ay sonra Charlie Lynam'la evlendi."

"Seni kızdırmak için."

Matt başını salladı. "Evet. Ama mutsuzluğu her gün biraz daha artıyordu."

"Kocamla geçirdiği anlar dışında tabii."

"Bugün farklıydı, Kendall. Seninle evlendiğimden beri Lottie'yi görmemiştim. Cinayetle sonra onun avukatı olacağını öğrendiğim zaman neler hissettiğimi bilemezsin."

"Bugün neden oraya gittin?"

"Bilmiyorum. Ne farkeder ki?"

"Benim için farkeder. Evlilik yeminimize ihanet ettin sen. Bir açıklama istiyorum, Matt."

"Bu açıklanabilecek bir şey değil, Kendall."

"Onu seviyor musun, Matt?"

Matt başını iki yana sallayıp, "Hayır," dedi. "Ama Lottie benim içimdeki bir boşluğu dolduruyor."

"Benim dolduramadığım bir boşluk, öyle mi?"

Matt dudaklarını kısıp sesini çıkarmadı. Kendall bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve bunu kabullenmesi çok zor olacaktı. Bu andan sonra kendi cazibesine ne kadar güveni olabilirdi ki?

Matt düşüncelerini okumuş gibi, "Seni incitmeyi asla istemedim," dedi.

"Bunun için çok geç, Bay Burnwood, çünkü beni çok kötü incittin. Eğer Lottie senin ihtiyaçlarını daha iyi karşılıyorsa neden defolup onunla evlenmedin?"

Sahidin Korkusu

Matt şaşırması gibi güldü. "Onunla mı? Babam buna asla izin vermezdi."

"Ne demek babam izin vermezdi? Benimle evlenmeni o mu istedi?"

"Söylediğim şeyleri bana karşı kullanma, Kendall."

"Sen de masum rolü oyna!"

"Senin sinirlerin bozuk."

"Sinirlerim mi bozuk? Çıldırarak üzüreyim ben, Matt. Beni kandırdın. Aptal yerine koydun."

Matt ellerini kaldırdı, "Nasıl kandırmışım seni söyler misin?"

"Bana kur yaptın ve beni sevdiğini söyledin."

"Seni seviyorum, Kendall. Hayatım boyunca karım olacak o mükemmel kadını bekledim ve o sendin. Ben seni seçtim, çünkü aradığım her özellik sende vardı."

"Tıpkı yeni bir araba gibi. Satın almak için en uygun modelin çıkmasını bekledin."

"Saçmalamaya başladın, Kendall!"

"İstedığım kadar saçmalamaya hakkım var!"

"Bir kere hata yaptım diye mi? Eski bir ateşi biraz karıştırdım diye mi? Bunu neden bu kadar büyüttüğünü anlayamıyorum."

Kendall kulaklarına inanamıyordu. Kimdi bu adam? Onu gerçekten tanıyor muydu? Sadakatin ne kadar önemli olduğunun farkında değil miydi?

"Ya ben de bir hata yaparsam? Ben de eski ateşlerden birini karıştırmaya kalkarsam?"

"Aynı şey değil bu."

"Farkı ne?"

"Farklı işte," dedi sert bir sesle.

"Demek ortada iki ayrı kural var. Biri küçük erkekler için, biri de küçük kızlar için."

"Tamam, Kendall, konuyu kapatalım. İçeri girip üzerimi de- 'ğıştırmek istiyorum." Geçmek istedi ama Kendall yolunu kesti.

"Konuyu kapatmayacağım, Matt. Ben senin onunla nasıl seviştiğini gördüm. Lottie'ye olan duygularını azımsamakla kendini kandırıyorsun sen. Sen onu seviyorsun, Matt. Hiçbir şey olmamış gibi davranmam. Beni aldattığını bu kadar kolay kabul- lenemem." Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Gibb'in yanına taşınmanı istiyorum, Matt. Başa çıkmakta zorlanacağım bir dönem var ve bu dönem içinde seninle aynı evde kalmak istemiyorum."

Matt gülümseyerek karısına baktı. "Bu asla olmayacak, Kendall." Sesi son derece yumuşaktı. "Burası benim evim ve sen de benim karımsın. Seni üzmeyi hiç istemezdim. Bizi gördüğün için üzgünüm, Kendall, ama şimdi yapman gereken şey olanları unutmak."

Kendall'ı kenara çekip kapıya yöneldi ve sanki hiçbir şey olmamış gibi, konuşmaya devam etti. "Babamla av kulübesinde biraz işimiz var. Herhalde geç dönerim."

Yirmi İkinci Bölüm

Matt on dakika içinde giysilerini değiştirmiş, av malzemelerini bir çantaya koyup yanına almış ve botlarını giyip çıkmıştı. Hatta Kendall'ın onun veda öpücüğüne karşılık vermemesi bile onu eğlendirmiş gibiydi. O gittikten sonra Kendall verandada bir süre daha oturmuştu. Matt'in onu aldatmış olması mı, yoksa umursamaz tavrı mı daha kötüydü bilemiyordu.

Bu ilk kez olduğu için görmezden mi gelmesi gerekiyordu? Aslında yapacağı en iyi şey eşyalarını toplayıp evi terketmekti. Ama bu çok ani bir karar olurdu. Önce öfkesini yatıştırıp iyice düşünmeliydi. Bu olayı kolay kolay unutacağını sanmıyordu, ama eğer gururuna ve öfkesine kapılırsa aynı şekilde zarar göreceğini biliyordu.

İşin en kötü yanı, Matt'le Lottie'nin aşkının uzun yıllar sürmüş olmasaydı; Gibb karşı çıkmasaydı şimdi evlenmiş olacaktı.

Lottie hiç de Gibb'in tasvip edeceği bir gelin değildi, çünkü Burnwood standartlarına hiç uymuyordu. Gibb oğlu için kültürlü, eğitilmiş, iyi ve namuslu bir eş istiyordu. Kendall acıyla, tek kusurum Matt'in asıl ihtiyacını karşılayamıyor olmam, diye düşündü.

Onu isteyen Matt miydi, yoksa Gibb mi? Demek ki, Gibb'le arası iyi olduğu sürece her şey yolundaydı, ama eğer gözünden düşerse, gerçek bir düşman olurdu. Şimdilik bunu düşünmeme- ye çalıştı. Evliliğiyle ilgili çözmesi gereken daha önemli bir sorunu vardı.

Evliliğini sürdürmeyi istiyordu ve Lottie Lynam'a karşı iki avantajı vardı: Birincisi Gibb onu sevmiyordu ve babasının düşüncesi Matt için her şeyden önemliydi. İkincisi Lottie çocuk yapamıyordu ve kendisiyse Matt'in çocuğuna hamileydi.

Bu gizli silahı Kendall'ı mutlu edeceğine içini sıktı. Bu gece bunu kutluyor olabilirlerdi. Oysa şimdi Matt onu umutsuz ve yalnız bırakıp gitmişti.

"Lanet olsun!" Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyor- du? Doğru dürüst kavga edip içini dökme şansı bile vermemişti. Birden ayağa kalkıp içeriye koştu. Birkaç dakika sonra arabasına binmiş hızla gidiyordu.

Kendall evliliğini sürdürmek, bir aile kurmak, bir ailenin parçası olmak istiyordu. Ama bu şekilde olamazdı. Evliliklerinin saygı ve sadakat çerçevesinde yürümesini istiyordu. Eğer Matt de aynı şeyi istiyorsa, yaptığı hatayı kabul edip bir daha aynı şeyi Lottie'yle ya da bir başkasıyla yapmayacağına söz vermesi gerekiyordu. Bu durumda onu affedecekti. Bunu hemen, bu gece halletmek zorundaydı. Evde sadık ve uysal bir eş gibi oturup eve dönmesini bekleyemezdi. Bu sorun onun yüzünden kaynaklandığına göre, böyle kaçamazdı. Gerekiyorsa Gibb'in önünde tartışacaklardı ve o zaman Matt'in ne söyleyeceğini merak ediyordu doğrusu.

Kasabanın dışına yaklaştığında hava kararmıştı. Bu durumda Matt'i bulmasının ne kadar zor olacağını anlamıştı. Prosper'in ışıkları iyice uzaklaşmış, etrafta yön gösterecek hiçbir tabela kalmamıştı. Daha önce kulübeye Matt'le birlikte bir kez gelmişti. Hangi yoldan gittiklerine daha fazla dikkat etmiş olmayı isterdi şimdi.

Prosper'ı çevreleyen ormanlık tepelerin arasından kıvrılan yol, bozuk, dar ve karanlıktı, hiçbir yerde doğru dürüst bir tabela yoktu. Yolu ancak buranın yerlisi olan biri bulabilirdi, yabancı biri için bu yolların hepsi aynıydı.

Kendall tanıdık bir işarete rastlayabilmek umuduyla yola devam etti. Ama on dakika önce geçtiği ambarın önünden tekrar geçince bir labirentin içinde kaybolduğunu anladı. Arabayı durdurup, "Allah kahretsin," dedi. Sinirden ağlamak üzereydi. Arabadan inip etrafta tanıdık herhangi bir şey aramaya başladı. Nereye baksa karanlık ve derin ormanı görüyordu. Tekrar arabaya binip motoru çalıştırdı. Er ya da geç onu Prosper'a geri götürecek bir yol bulacaktı. Kulübeyi aramaktan vazgeçmişti.

Sahidin Korkusu

Aslında kaybolması iyi olmuştu. Böylece Matt'le karşılaşmadan önce sakinleşmek için zaman kazanmıştı. Belki de önce Matt'i eski sevgilisine iten nedeni düşünmeliydi. Belki bunda kendisinin de suçu vardı.

Ilımlı düşünmek iyi gelmiş, arabayı daha dikkatli sürmeye başlamıştı. Bir yokuşun tepesine vardığında, az ilerde ağaçların arasında kızıl bir parıltı gördü. İlk aklına gelen orman yangını oldu, ama sonra ateşin yalnızca belirli bir noktada kaldığını ve yayılmadığını gördü.

Yaklaştıkça etrafın daha tanıdık gelmeye başladığını farketti. Nerede olduğunu artık biliyordu. Geçen kasım ayında domuz kesimi için geldikleri yerdi burası. Eve nasıl döneceğini çok iyi biliyordu. Belki de Matt fikrini değiştirip eve dönmüş, onu bekliyordu.

Ani bir düşünceyle ayağını gaz pedalından çekip frene bastı. Ne yanıyor olabilirdi ki? Belki de ilk düşündüğü şey doğrudu. Birileri yaktıkları kamp ateşini söndürmeden gitmiş olabilirdi. Etrafta başka araba görünmediğine göre ondan başka kimse yangının farkında değildi.

Arabadan inip etrafa bakındı. İlkbahar kokusuna karışmış sert bir odun kokusu vardı. Kendall bu karanlık ormana girmeden önce olabildiğince çabuk geri dönüp itfaiyeye haber vermenin daha iyi olacağını düşündü. Ama bir grup genç ya da bir aile biraz eğlenmek için toplanmış olabiliyordu ve Kendall durup dururken keyiflerini kaçırıyordu. Ama yine de bunun orman yangını olmadığından kesin emin olmadan gidemezdi. Cesaretini toplayıp ormana daldı. Sabah işe giderken giydiği giysi ve topuklu ayakkabılarla yürümesi oldukça zordu. Dallar ve çalılar saçına takılıyor, kollarını ve bacaklarını çiziyordu. Az ilerdeki çalılıkta bir şeyler hışırdıyordu, ama ne olduğunu araştırmak için vakti yoktu.

Birden korkunç bir çığlık duydu. Olduğu yerde kalan Kendall'ın korkudan kanı donmuştu. Ne olabilirdi bu? Bir hayvar, mı? Vahşi bir kedi mi? Hayır, bu bir insan sesiydi. Kendall korkunç bir işin içine girmekte olduğunu hissediyordu.

Çığlığın ardından acı çeken bir insanın iniltileri geldi. Birilerinin yardımı ihtiyacı olduğunu anlayan Kendall en kısa yoldan varabilmek için izlediği patikayı bırakıp ormana daldı. Yüzüne ve vücuduna batan dikenlere aldırmadan koşarcasına ilerliyordu. Birden tam önünde o tanıdık alanı gördü. Ağaçların ardında yanan bir ateş ve etrafında insan gölgeleri vardı.

İki düzineden fazla insan biraraya toplanmış bağıırıyordu. Ama sesleri hiç de acı çekiyor gibi değildi. Rahat bir nefes alıp sırtını bir ağaca dayadı. Birden duyduğu bir kahkahayla dönüp tekrar baktı. Bu garip toplantının nedenini merak etmeye başlamıştı. Ama oraya gidip öğrenmektense gizlice izlemenin daha iyi olacağını hissediyordu.

Kısa bir süre içinde grubun tamamen erkeklerden oluştuğunu farketti. Sıradan bir dostlar toplantısı olabilir miydi? Tam buna inanmak üzereyken topluluğun içinde soluğunu kesen tanıdık bir yüz gördü: Dabney Gorn.

Gecenin bir yarısı ormanın ortasında ne işi vardı bu adamın? Sonra Yargıç Fargo'yu gördü. Bir kulüp toplantısı olabilir miydi? Daha dikkatli bakınca okul aile birliği başkanını, posta işleri müdürünü, Herman Johnson'ı ve Peder Bob Whitaker'i da gördü.

Herkes dikkatini yerde yatan bir şeye vermiş etrafında daire olmuşlardı. Bu yüzden Kendall yerdeki şeyin ne olduğunu göremiyordu. Bir çığlık daha duyunca olduğu yerde sıçradı. Herman Johnson başını arkaya atarak insanın kanını donduracak bir çığlık attı, sonra da hep birlikte yerde yatan şeyi kaldırmaya başladılar.

Bu bir çarmıhtı ve üzerine çakılı olan kişi Michael Li'ydi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Delikanlı tamamen çıplaktı. Cinsel organının olması gereken yerden kan fışkırıyordu. Büyük olasılıkla ölmüş, cansız başı göğsüne düşmüştü.

Kendall bağıramayacak kadar korkmuştu. Adamlardan biri eğilip Herman Johnson'a basması için destek yaptı. Michael Li'yle aynı seviyeye gelen adam çocuğun başını saçlarından tutarak kaldırdı ve ağzını açmak için zorlayıp içine bir şey tıktırdı. Kendall bunun ne olduğunu anlamıştı. Johnson alkışlar içinde yere indi, sonra hep bir ağızdan bir ilahi söylemeye başladılar.

Kendall'ın çok kötü midesi bulanmaya başlamıştı. Safrasını tutmaya çalışarak geldiği yöne doğru sessizce kaçmaya koyuldu. Masum bir çocuğun çarmıha gerilmesine tanık olmuştu ve eğer bunu anarlarsa Michael Li'den daha insafli bir şekilde cezalandırılmayacağından emindi. Görülmeyeceğinden emin olduğu anda hızla koşmaya başladı. Sendeliyor, önüne çıkan ağaçlara çarpıyor, ses çıkmasına aldırmadan rastgele koşuyordu. Nasılsa yüksek sesle ilahi söyledikleri için onu duymazlardı.

Bir daha takılıp tökezlediğinde elini farkında olmadan karnına götürdü. Bebeği için biraz daha dikkatli olması gerekiyordu, ama yetkililere ne kadar çabuk ulaşırsa adamları suçüstü yakalama olasılığı o kadar artardı.

"Tanrım," diye mırıldandı olay duyulduktan sonrasını düşününce. Az önce kaybettiği patikayı bulmaya çalışıyordu ama bu karanlıkta bir şey görebilmesi mümkün değildi.

Aniden ayağı bir şeye takılıp yüzüstü yere yuvarlandı. Yattığı yerden bir süre kalkmayıp derin bir nefes aldı, ama burnuna dayanılmaz bir koku doldu. Bir anda toprakta değil, yumuşak bir şeyin üzerinde yattığını anladı. Dizlerinin üzerinde doğrulup dikkatle bakınca Bama'yla yüz yüze geldi. Yüzünün yarısı yoktu, kalan yarısı ise hemen hemen çürümüş ve boş olan göz çukuruna böcekler dolmuştu. Cesedin üzerine toprak atılarak saklamaya çalışılmıştı. Biraz daha dikkatli bakınca alnının ortasında derin bir kurşun deliği olduğunu gördü. Bu işi ya'panların kim olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Tanrım, bana yardım et, yardım et." Ayağa fırlayıp hızla koşmaya başladı. Dizleri onu taşıyamayacak kadar titriyordu, ama buradan bir an önce uzaklaşmak zorundaydı. Yola varınca rahatladı, arabası tam yolun ortasında duruyordu.

Telaşla arabasına binip bir plan yapmaya çalıştı. Kasaba merkezine gidebilmesi için evin yakınından geçmesi gerekiyordu. Dolayısıyla önce eve uğrayabilir ve şerifi arayabilirdi. Matt'in evde olması için dua ediyordu. Şu anda ona çok ihtiyacı vardı ve Lottie Lynam'la olan ilişkisi bütün önemini yitirmişti.

Gözünü yola dikip direksiyona sarıldı ve dikkatini yola vermeye çalıştı. Ama Michael Li'nin görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Ya Bama? Herkese karşı son derece nazik ve tatlı

olan, hava raporlarında asla yanılmayan sevgili Bama... Neden öldürüldüğünü tahmin edebiliyordu Kendall. Şehrin huzurlu havası için fazlaydı o. Prosper'lı çocuklar için hiç de iyi bir örnek değildi.

Tanrım, kimbilir daha kaç insan böyle barbarca katledildi, diye korkuyla geçirdi içinden. Birden aklına Billy Joe Crook geldi. Elbette! O bir hırsızdı ve bu yüzden kolunu kesmişlerdi. Bu masum ve trajik kazadan kim kuşkulatabilirdi ki? Billy Joe en ufak bir şey söylerse hayatının tehlikeye gireceğini biliyordu.

Kendall, Matt'in arabasını evin önünde görünce sevinç içinde bir çığlık attı. Basamakları düşe kalka çıkarken bir yandan da Matt'e sesleniyordu. Koridora vardığında Matt yatak odasından dışarı çıktı. Duştan yeni çıkmış, beline bir havlu sarmıştı.

"Kendall, nerelerdeydin? Eve gelip de seni bulamayınca sandım ki..."

"Matt, Tanrı'ya şükür buradasın." Kocasının kollarına atılarak hıçkırmaya başladı.

Matt ona sıkı sıkı sarıldı. "Sevgilim, beni affedebilecek misin? Yeniden başlayacak mıyız?"

"Tabii Matt, ama önce beni dinle!"

Sahidin Korkusu

Kendall kendini geri çektiğinde Matt ondaki heyecanın aşktan kaynaklanmadığını farketti.

"Neler oluyor, Kendall? Yüzün kâğıt gibi olmuş. Saçıdakiler de ne böyle?" Uzanıp saçındaki dal parçasını aldı.

"Matt, çok korkunçtu. Gözümle görmeseydim inanmazdım. Michael Li'yi yakalamışlar. Sen tanımıyorsun. O... Neyse, boş- ver, sonra anlatırım. Şimdi hemen üzerini giy. Ben polis çağıracağım. Önce buraya uğrayıp bizi alırlar, sonra hep birlikte..."

"Kendall, sakın ol. Neden söz ediyorsun sen?" Matt şimdi ona daha dikkatle bakmaya başlamış ve onun kadar telaşlan- mıştı. Elini uzatıp karısının alnına dokundu. "Kanıyor. Neler oldu, Kendall?"

"Ben iyiyim. Gerçekten. Sadece korktum."

"Kim yaptı bunu?" dedi öfkeyle. "Crooklar mı? Eğer o piçler..."

"Hayır, hayır! Dinle, Matt. Michael Li'yi öldürdüler. Penisini kestiler. Her yer kan içindeydi, Matt. Her yer."

Kendall ani bir hareketle Matt'in yerde duran çamaşırlarının üzerinden atlayıp telefona sarıldı.

"Bir dakika, Kendall, hiçbir şey anlamadım. Kimden söz ediyorsun sen?"

"Michael Li, Kim Johnson adındaki kıza tecavüz etmekle suçlanan çocuk. Bama'yı da öldürmüşler. Kaçarken yerde... Alo? Evet? Ben... Hayır, bekleyemem!" Boşuna konuşmuştu. Beklemekten başka çaresi yoktu.

Matt yanına gelip omzunu sıktı. "Kendall, sanırım bir kriz geçiriyorsun."

"Hayır, kriz filan geçirmiyorum. Yemin ederim, Matt." Bunun bir kriz olmadığını gösterebilmek için sakın olmaya çalıştı, ama dişleri kontrolden çıkmış hızla çarpıyordu. "Polis gelene dek düzelirim. Onlara yolu göstermem gerekiyor."

"Ne yolu?"

"Domuz kesiminin yapıldığı yer. Eminim etrafta zaten kan olduğu için orayı seçmişlerdir. Çok kurnazlar. Ve çok kalabalıklar, Matt. Hepsi de tanıdığımız ve asla kuşkulananmayacağımız tipler."

"Peki, senin geceyarısı tek başına ormanda ne işin vardı?"

"Seni bulmaya çalışıyordum." Gözlerinden yaşlar yuvarlanmaya başlamıştı. "Seni görmek istiyordum. Lottie konusunda konuşmak için. Sen eve gelene dek bekleyemezdim. Kulübeyi bulmaya çalışırken yolumu kaybettim... Alo?" Dönüp Matt'e beklemesini işaret etti. "Bakın hemen polise veya şerife ulaşmam gerekiyor. Adım... " Matt uzanıp telefonu aldı ve yerine koydu. Kendall afallamıştı. "Bunu neden yaptın? Polise haber vermek zorundayım. Ne kadar erken gidersek..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Kendall. Şimdi hemen duşa giriyorsun, sonra da doğru yatağa." Başını okşadı. "Orman geceleri hayaletlerle doludur, hayatım. Yolumu kaybettin ve çok korktun. Şu anda da bir kriz geçiriyorsun. Sıcak bir duş ve bir bardak şarap çok iyi gelecek."

"Tanrım, bu bir kriz değil, Matt." Derin bir soluk aldı. "Ne yaşadığımı çok iyi biliyorum, inan bana. Çok korktum, ama deli değilim."

"Deli olduğunu söylemiyorum. Ama son günlerde çok zor şeyler yaşadın ve..."

"Benim hakkımda karar vermeden önce beni dinle, Matt. Onlar..."

"Önce şu 'onlar' kimmiş onu söyle."

"Kasabanın hemen hemen bütün önemli kişileri. En az bir düzine isim sayabilirim."

"Yani bu insanlar bir çocuğu hadım edip çarmıha gerdiler, öyle mi?" Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Kendall, mantıklı ol. Böyle bir hikâyeye inanmamı nasıl beklersin?"

Kendall'ın ifadesi birden değişti. "İnanıyorsun," diye fısıldadı.

Matt boş boş karısına baktı. Kendall giderek ürperdiğini hissediyordu. "Çarmıhtan hiç söz etmedim ben." Başını çevirip yere atılmış kirli giysilere baktı. Botları çamur içinde kalmış, üzerine dallar ve çam iğneleri

Sandra Brown

yapışmıştı. Kendall hafif bir yanık kokusu olduğunu da farketti. Gözlerini yavaşça kocasına çevirdi. Matt sakince onu izliyordu.

"Sen de oradaydın, değil mi? Sen de onlardan birisin. Gibb de öyle."

Matt yavaşça yaklaştı. "Kendall, dinle beni."

Kendall kaçmaya çalıştı, ama Matt onu yakalamıştı. "Bırak beni!" Sırtı ona dönüktü, ama yine de ellerini arkaya atıp yüzünü tırmalamaya çalıştı.

"Böyle kolay kolay kaçamazsın, dedektif hanım."

Kendall dirseğini hızla midesine indirdi. Matt acıyla inleyerek karnını tuttu. Ama Kendall daha kapıya varmadan onu tekrar yakalamıştı. Bir süre boğuşular, sonunda Matt, Kendall'ın kollarını iki yana bastırmayı başardı. Yüzü öfkeden iyice gerilmiş, konuştuğu ağzından tükürükler sıçramaya başlamıştı.

"Şerifi mi bulmak istiyorsun? Yoksa polis şefini mi? Hadi git bul. İkisini de az önce gördüğün insanların arasında bulabilirsin."

"Kimsiniz siz, Matt?"

"Kardeşler Birliği. Demokrasinin ve yasaların sağlayamadığı adaleti biz yerine getiriyoruz. Onların hepsi serserilerin tarafında. Bu yüzden biz üstlenmeye mecbur kaldık."

"İnsanları öldürerek mi adaleti sağlıyorsunuz?"

"Bazen."

"Ne zamandır yapıyorsunuz bunu?"

"Yıllardır."

Kendall'ın dizlerinin bağı çözülmüştü. Matt tutmuyor olsaydı yere düşebilirdi.

"Senin de bize katılacağını ummuştuk, ama olmadı. Bizimle mücadele edemezsin, Kendall."

"Emin misin?"

Dizini onun kasiğine indirdi. Matt küfrederek ikibüklüm oldu. Kendall hiç düşünmeden masanın üzerinde duran vazoyu alıp olanca gücüyle onun başına indirdi ve Matt hareketsiz yere yığıldı.

Kendall bir süre yaptığı şeye inanamayarak yerde hareketsiz yatan kocasına baktı. Sonra birden aklına bebeği geldi. Ufaklık bu geceden sağsalım çıkabilecek miydi? Ya kendisi? Ancak kaçarak kurtulabilirdi.

Nikâh yüzüğünü çıkarıp Matt'e fırlattı. Sonra da kaçmak için kapıya doğru ilerledi. Ancak birden eve yaklaşan farları farketti. Gibb'in arabasıydı bu. Arabasını evin önüne park edip indi ve kapıyı tıklattı.

Kendall hemen yatak odasına girip üzerine bir sabahlık geçirdi. "Geliyorum!" Kapıya doğru koşarken son anda ayakkabılarını hatırlayıp çıkardı ve kapıyı açarak gülümsedi.

"Merhaba, Gibb!" Kendall onun hızlı nefes alıp verişini başka bir şeye yormasını diledi. Gibb'in üzerinde av giysileri vardı, botları da Matt'inkiler kadar çamurluydu ve tabii yanık kokuyordu. Kanlı bir idamdan geliyordu, ama yüzündeki yumuşak gülümsemeyi gören hiç kimse böyle bir şeyi aklına bile getirmezdi.

"Siz hâlâ ayakta mısınız?"

"Aslında hayır. Yani... şey, evet, daha uyumadık. Sadece... bilirsin işte." Cilveli bir ifadeyle sırtıttı. "Yine de çok acilse onu çağırabilirim."

Gibb kıkırdadı, ama sonra ciddi bir sesle, "En az şu anda yaptığı şey kadar önemli."

"Şey, biz aslında tam aramızı düzeltmek üzereydik. Akşam tartışmıştık da. Bahsetmedi mi?"

"Bahsetti, ama nedenini anlatmadı. Ben de belki arayı yumuşatabilirim diye uğramıştım." Gülümseyerek göz kırptı. "Ama görüyorum ki, gerek kalmamış. En iyisi eve gidip sizi baş başa bırakayım." Giderken kolunu sıkınca Kendall kusmamak için kendini zor tuttu. "Sen de kocanın yanına dön. İyi geceler."

"Sana da."

Gibb merdiveni inip arabasına doğru ilerlerken Kendall son kez arkasından seslendi. "Sabah kahvaltıya gelsene."

"Olur, sekizde gelirim."

Sahidin Korkusu

Kendall farlar iyice kaybolana dek bekledi, sonra yatak odasına döndü. Matt bıraktığı yerde yatıyordu. Kendall nabzına bakmak için bile ona dokunamadı. Ne farkedirdi ki? Ölü ya da diri, artık hayatında yeri yoktu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Adım Kendall Deaton Burnwood. Size anlatacağım şeylere inanmanız zor olacak, belki aklımı kaçırdığımı sanacaksınız, ama inanın hepsi doğru."

"Dinliyorum."

FBI ajanı Braddock'un sesi yorgun çıkıyordu, ama anlatacağı şey onu hemen ayıltacaktı. Yaşadıklarını kısaca anlattı ve son olarak ekledi. "Yıllar boyunca kaç kişiyi öldürdüklerini bilmiyorum, ama ben bu gece en azından birine tanık oldum. Bu alan ormanın derin ve uzak bir yerinde. Domuz kesimi yaptıkları bir yer. Tabii yalnızca domuz değilmiş."

Kendall adamın hiç tepki vermediğini farkettiler. "Hâlâ orada mısınız?"

"Evet, buradayım. Ben sadece... şey... bakın bayan, bu durumu polise haber verdiniz mi?"

"Onlar da işin içindeymiş."

"Polis de mi? Anlıyorum."

Anlamıyordu. Yalnızca dalga geçiyordu. Akli dengesinin yerinde olduğuna inandırmak için ne söyleyebilirdi? Hiç durmadan yüz elli mil araba kullanmış, bütün yol boyunca gözünü yoldan ve dikiz aynasından ayırmamıştı. Acaba Matt'in ayılıp diğer üyelere haber vermesi ne kadar sürerdi? Ya da eğer öldüyse onu bulmaları ne kadar zaman alırdı? Herhalde sabah Gibb gelmeden önce bulamazlardı. Saatine baktı, ikiye geçiyordu. Elini çabuk tutması gerekiyordu.

"Bay Braddock, inanmanızın zor olacağını söylemiştim."

"Bu inanılmaz değil, akıldışı bence. Benim bildiğim kadarıyla Prosper küçük ve sevimli bir kasaba."

"Haklısınız. Ama orada neler olduğunu bilmiyorsunuz. Bakın, her gün bir yığın deliden ipe sapa gelmez hikâyeler dinlediğinizi biliyorum, ama size yemin ederim doğru söylüyorum. O çocuğu çarmıha gerdiklerini gözlerimle gördüm diyorum size!"

"Sakin olun, Bayan Kendall. Heyecanlandığınız sürece bir yere varamayız."-^

"Siz bana aldırmadığınız sürece de bir yere varamayız."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum."

"Öyleyse bu konuyla ilgili ne yapacağınızı öğrenebilir miyim?"

"Sözünü ettiğiniz insanlar son derece önemli, üst düzey kişiler."

"Bunu ben de biliyorum. İşin en inanılmaz yanı da bu zaten. Ne var ki, düşündükçe daha mantıklı geliyor."

"Neden?"

"O kasaba çok tutucu bir yer. Bunu açıklamak pek kolay değil ama oraya taşındığım an hissettim bunu. Neonaziler gibi saldırgan değerler ama içten içe aynı olduklarını söyleyebilirim."

"Korkunç bir şey bu."

"Belirgin bir Özellikleri yok. Hepsi de güven ve otoriteyi temsil eden ciddi işlerde çalışıyorlar, ama kelimenin tam anlamıyla ırkçılar. Tabii sadece beyaz ırktan olmaları da yeterli değil. Billy Joe Crook ve Bama beyazdılar."

"Billy Joe Crook da kim?"

Kendall kısaca o kazayı anlattıktan sonra FBI ajanı derin bir soluk aldı. "Akli başında birine benziyorsunuz, Bayan Burnwood. Bütün bunları uydurmuş olacağınızı sanmıyorum. Bu konuda bir rapor hazırlamam gerekiyor."

"Teşekkürler, ama o bürokratik rapor bu konuya hiçbir çözüm getirmez. O adamlar demir parmaklıkların arkasına girmedikleri sürece güvenlikte olmam mümkün değil."

Sahidin Korkusu

"Size katılıyorum, ama işe doğrudan dalmak yerine önce bir araştırma yapmamız daha doğru olur. Ajanlarımızdan birini bu iş için görevlendireceğim. Eğer hemen gidip birini, örneğin kocanızı sorguya alırsak, hepsi bir yerlere saklanır. Tutuklamaya başlamadan önce gidip yerinde görmek ve ona göre bir şeyler yapmak daha isabetli olur."

Adam kesinlikle haklıydı, ama kocası, Gibb ve diğerleri gözüne alınmadıkça rahat bir nefes alamayacaktı.

"Ne zaman başlarsınız?"

"Bölge hakkında bana biraz bilgi vererseniz, sabah olur olmaz birilerini gönderirim."

Kendall adama ormanı iyice tarif etti. Kasabadan kaçışı hakkında insanların ne düşüneceğini merak ediyordu. Braddock'a Matt'le olan olayı anlatırken kocasının sadece bayıldığını söylemişti, ama aslında ne olduğunu bilmiyordu.

"Şu anda neredesiniz? Herhangi bir delil bulduğumuzda siz tek görgü tanığımız olacaksınız ve bu yüzden koruma altına alınmanız gerekebilir."

"Kingwood diye bir kasabada." Kendall yolu iyice tarif etti. "Forest Moteli'nde kalıyorum. Tam yol üstünde. 103 numaralı oda. Saat kaçta gelirsiniz?"

"Sabah dokuzda." Yedi saat yalnız kalmaya dayanabilecek miydi? Ama başka çaresi yoktu. "Sakin oradan ayrılmayın. Eğer anlattığınız şeyler doğruysa, ki sanırım doğru, bu adamlar son derece tehlikeliler."

"Biliyorum. Beni buldukları anda öldürürler."

"Ne sebeple olursa olsun sakın dışarı çıkmayın. Takip edilmediğinizden emin misiniz?"

"Eminim."

"Hiç kimse nerede olduğunuzu bilmiyor, değil mi?"

"Hayır, ilk defa sizinle konuştum bu konuyu."

"Güzel. Sabah sivil bir arabayla geleceğim. Büyük gri bir araba."

"Bekleyeceğim."

"Sonra Columbia'daki merkez büroya gideceğiz."

"Teşekkürler, Bay Braddock."

Kendall telefonu kapattı, ama elini ahizeden çekmedi. Büyükannesini aramalı mıydı? Bu saatte yaşlı kadın korkabilirdi. Ahizeyi kaldırıp başka bir numara çevirdi.

"Alo? Ricki Sue? Benim."

"Kendall! Sensin ha!"

"Yanında birisi var mı?"

"Hiç boş olduğumu gördün mü?"

"Gerçekten özür dilerim, Ricki Sue. Ama eğer çok acil olmasaydı senden böyle bir şey istemezdim."

"Neler oluyor, Kendall? Kötü bir şey mi var?"

"Evet, ama açıklaması çok uzun. Bu gece büyükanneimin evine gidip onunla kalabilir misin?"

"Yani şimdi mi?"

"Yani hemen."

"Lanet olsun, Kendall, yoksa..."

"Lütfen, Ricki Sue. Biliyorsun, çok önemli olmasa istemezdim, ama ne olur ben tekrar arayana kadar yanında kal. Kapıları kilitleyin ve hiç kimseye açmayın, Matt'le Gibb'e bile."

"Nasıl..."

"Telefonlara da cevap vermeyin. Ben iki kere çaldırıp kapatacağım. Sonra arayacağım. Tamam mı, Ricki Sue? Büyükanneime onu çok sevdiğimi ve güvende olduğumu söyle. En kısa zamanda arayacağım. Hoşçakalın."

Sandra Brown

Ricki Sue'nun bir şey sormasına fırsat bırakmadan telefonu kapatmıştı. Eğer Matt kurtulduysa ve onu aramaya başladıysa ilk bakacakları yer büyükannesinin evi olacaktı.

Kendall telefonu kapattıktan sonra nasıl bir çukurun içine düştüğünü farketmişti birden. En iyi olasılıkla birliğin bütün üyeleri yargıcın karşısına çıkacaklardı ve Kendall tek tanık olacaktı. Hükümet onu aylarca, belki yıllarca koruma altında tutacaktı. Tâ ki, adamlar suçlu bulunup hapse tıklıncaya kadar. Sadece araştırma bile aylarca sürecekti. Sonra davanın ertelenmesi, gecikmesi, temyizi... Kocaman bir kısır döngü. Tam ortasında da Kendall ve bebeği.

Dava sonuçlanana dek hayatı hükümetin elinde olacaktı. Atacağı her adım izlenecekti. Yapmak isteyeceği her şey için hükümetin iznini alması gerekecekti. Kısaca hayatı bir kuklanın- kinden farksız olacaktı.

Kendall yüzünü ellerinin arasına alıp inledi. Bu bir ceza mıydı? Prosper'a gelmek için yaptığı şeyin karşılığı mıydı? Kendisi hakkında her şeyi öğrendikleri zaman da tek tanıklarına aynı şekilde güvenebilecekler miydi?

Sakinleşmek için ılık bir duş aldı. Üzerindeki giysiler dışında yanında hiçbir şey yoktu. Bir süre daha bunlarla idare etmesi gerekiyordu. Onca yorgunluğuna rağmen bir türlü uyuyamadı. Duyduğu her sese uyandı ve her seferinde saatine baktı. Çok uzun bir gece olmuştu.

"Yanına tatlı bir şeyler ister misiniz? Çok güzel ballı çöreklerimiz var."

"Hayır, sadece kahve istiyorum."

Saat daha sekizdi. Kendall altıda kalkmış, odada endişeyle dolaşmaya başlamıştı. Daha fazla dayanamayıp bir bardak kahve için karşıdaki kafeye gitmişti. Kahveyi alıp parasını ödedikten sonra tam çıkacakken büyükannesini aramaya karar verdi. Telefonun olduğu yerden moteli rahatça görebiliyordu. Böylece ajanın gelip gelmediğini de görebilirdi. Numarayı çevirip iki kere çaldırdı. Sonra kapatıp tekrar aradı. Ricki Sue hemen cevap verdi.

"Kendall, neler oluyor? Başın belada mı?"

"Evet, ama düşündüğünüz gibi değil. Büyükannem iyi mi?"

"İyi, ama tabii endişeleniyor. İkimiz de ne olduğunu bilmek istiyoruz, Kendall. Neredesin?"

"Fazla konuşamayacağım. Ben..."

Büyük gri bir araba motelin önüne geldi ve odaların önünde yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Ajan Braddock bir saat erken gelmişti.

"Hey Kendall? Hâlâ orada mısın?"

"Evet, buradayım. Bekle biraz."

Kendall arabayı dikkatle inceledi. Ön koltukta iki adam oturuyordu. Braddock böyle bir şeyden söz etmemişti, ama federal ajanlar hep çift dolaşırlardı.

"Kendall, büyükannen seninle konuşmak istiyor."

"Hayır, dur. Hemen kâğıt kalem al, Ricki Sue. Çabuk."

Araba 103 numaralı odanın önünde durdu ve içinden orta yaşlı bir adam indi. Gözünde güneş gözlükleri, üzerinde koyu renk bir giysi vardı. Etrafa bakınıp odaya doğru yürüdü. Kapıyı tıklattı. Biraz bekleyip tekrar çaldı. Cevap alamayınca arabaya doğru dönüp omuz silkti.

"Kendall! Konuş lütfen. Orada neler oluyor?"

Bunun üzerine ikinci adam da arabadan indi. Bu, Gibb Burnwood'dan başkası değildi.

"Ricki Sue, şimdi beni iyi dinle. Soru soracak vakit yok." Kendall gözlerini adamlardan ayırmadan Ricki Sue'ya bir şeyler yazdırdı. "Hepsini yazdın mı?"

"Evet, ama en azından ne olduğunu..."

"Şimdi olmaz."

Sahidin Korkusu

Kendall aceleyle telefonu kapattı. Kalbi deli gibi atıyordu. Ajan Braddock ve Gibb kapının önünde bir şeyler konuşuyorlardı. Onu henüz görmemişlerdi, ama başlarını kafeye doğru çevirecek olsalar görecekları ilk kişi o olurdu.

Ajan ceketinin cebinden bir şey çıkarıp kapının arasına soktu ve kapı bir iki saniyede açıldı. İkisi de içeri girer girmez Kendall kendini dışarı attı ve hemen yan taraftaki aralığa saptı. Binaların arasında deli gibi koşarak arabasının bulunduğu küçük park yerine geldi. İlk başta gereksiz bir önlem gibi gelmişti, ama şimdi buraya park etmiş olduğu için şükrediyordu.

Rastgele bir caddeye çıkıp dikkat çekmeyecek bir hızla sürmeye başladı. Sonra başka bir caddeye sapıp kasaba dışına çıktı ve iyice uzaklaşarak kırsal alanlara varıncaya dek hiç durmadı. Kendall bu yolun sonunun nereye varacağını bilmiyordu.

Yirmi Besinci Bölüm

O sabah Ricki Sue'ya adresini verdiği Chattanooga'daki motelde buluştular. Büyükannesi torununa sıkıca sarılarak zayıf göğsüne bastırdı. "Hayatım, beni meraktan öldürüyordun. Yine nasıl bir belaya soktun başını?"

"Çok sorunlu biri olduğumu düşünüyorsundur herhalde."

"Tecrübe çok iyi bir öğretmendir, yavrum."

Kendall gülerek büyükannesine sımsıkı sarıldı. Onu gördüğüne çok sevinmişti, ama son görüşmelerinden bu yana ne kadar yaşlandığını farketmek onu üzmüştü. Yine de yaşlı kadının gözleri pırıl pırıldı. Ricki Sue'ya sarıldığında arkadaşı öldüresiye sıkılmıştı Kendall'ı.

"Şimdi," dedi sert bir sesle. "Dün gecedan beri bizi merak içinde bekletiyorsun. Neler olduğunu hemen anlatmanı istiyoruz."

"Ne deseniz haklısınız, ama gerçekten zor durumdaydım. Yaptığın her şey için sana minnettarım, Ricki Sue. Olanları anlatınca sen de bana hak vereceksin."

Üçü birlikte yatağın üzerine oturarak Kendall'ın hikâyesini dinlemeye başladılar. Ricki Sue'nun dakikada bir küfredmesinin dışında kimse sözünü bölmüyordu.

"Ve bu sabah Ajan Braddock'un yanında Gibb'i görünce aklıma ilk gelen, adamın bana inanmadığı ve bu siniri bozuk kadını gelip alması için hemen bir akrabasını çağırdığı oldu. Diğer olasılık ise, ki bu çok korkunç, Kardeşler Birliği'ne üye olan FBI ajanları da var demektir."

"Aman Tanrım," dedi Ricki Sue. "İkisi de senin için çok kötü."

"Öyle. O yüzden buradan iyice uzaklaşmadıkça FBI'ı aramayacağım. Olanları bilen tek kişi benim ve bu yüzden peşimi bırakmayacaklardır. Onlar tutuklanıp içeri tıklana kadar ortalıklarda olmamam gerekiyor."

Büyükannesi elini sıktı. "O zamana dek hayatın tehlikede demek ki," dedi üzüntüyle. "Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum. Ama senin de benimle gelmeni istiyorum, büyükanne. Belki aylar sürecektir bu kaçış ve onlar bana ulaşmak için seni kullanacaklar. Kendim için değil, senin için istiyorum bunu."

Kendall ikna edebilmek için bir saat uğraştı, ama boşunaydı. Yaşlı kadın kesin kararını vermişti. "Bensiz çok daha rahat olursun, Kendall."

Kendall yardım etmesi için Ricki Sue'ya döndü, ama o da karşı taraftaydı. "Yanlış düşünüyorsun, Kendall. Büyükanne haklı. Saçını keser ya da boyarsın, gözlük takarsın, bir şekilde tipini değiştirirsin. Ama büyükanne için bu çok zor."

"Üstelik," diye ekledi büyükannesi. "Ben evimde ölmek, büyükbabanın, babanın ve annenin yanına gömülmek istiyorum. Ölüm saatim geldiğinde yabancı bir yerde, bilmediğim insanlar arasında olmak istemiyorum."

Söyleyecek bir söz kalmamıştı Kendall'a.

O gece Ricki Sue diğer yatakta yatmış, Kendall'la büyükannesi aynı yatakta sarmaş dolaş sabaha kadar sohbet etmişlerdi. Bütün gece eski anılarından konuşup annesini ve babasını anmışlardı.

"Yaşadığımız zor şeyler de oldu, ama hep mutluyduk, öyle değil mi?" diye sordu yaşlı kadın torununun elini okşayarak.

"Mutlu demek az bile. Senin hayatımda olman benim için çok büyük bir armağan, büyükanne. Beni çok fazla sevdin sen."

"Umarım bu sevgi yeterli olmuştur."

"Tabii ki oldu."

Sahidin Korkusu

"Her çocuk gibi sen de anne babanın sevgisine muhtaçtın, ama onlar yanında yoktular. Kendini hiç kimseye ispatlamak zorunda değilsin, hayatım. Sen onların istediğinden çok daha iyi ve başarılı oldun. Kendine karşı daha anlayışlı ol. Hayatın keyfini çıkar, Kendall."

"Özellikle bu olaydan sonra eminim hayatım çok keyifli olacak."

Büyükannesi gülümseyerek saçını okşadı, "Bunu da atlatacaksın. Her zaman çok meraklı ve cesurdun. Bu iki özellik her zaman işine yaradı. Seni hastanede ilk gördüğüm an, diğer bebekler gibi sakince uyumak yerine gözlerini açmış merakla bakmıyordun. O zaman annene senin çok özel biri olduğunu söylemiştim ve hâlâ aynı şeyi düşünüyorum." Kendall ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Yaşayacağın olağanüstü şeyler senin için bir yerlerde saklanıyor. Bekle, onlar seni bulacak."

* * *

Sabah olduğunda herkes üzgün ama kararlıydı. Büyükannesi Kendall'a içinde para olan bir zarf uzattı. Gururlu olmanın sırası değildi şimdi ve bu paraya da gerçekten ihtiyacı vardı.

"Bir iş bulduğumda bunu sana ödeyeceğim, büyükanne."

"Benim olan her şey senin, Kendall, biliyorsun."

Kendall büyükannesini Ricki Sue'ya rahatlıkla emanet edebileceğini biliyordu, bu yüzden içi rahattı.

"İlk fırsatta sizi arayacağım. Ama büyük olasılıkla kısa konuşmalar olacak. Telefonlarınıza dinleyici koyabilirler. Konuşurken çok dikkatli olun."

Onlara bebekten söz etmeyi çok istiyordu, ama vazgeçti. Bu onları daha da endişelendirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Üstelik Kendall kendine hiç güvenmiyordu. Ona kalması için ısrar ettiklerinde fazla dayanamayacağını biliyordu.

Sonunda veda saati geldiğinde Kendall kokusunu ve sıcaklığını iyice içine çekerek sarıldı büyükannesine. "Seni seviyorum, büyükanne, ilk fırsatta seni tekrar göreceğim."

Yaşlı kadın onu geri çekip yüzüne uzun uzun baktı. "Ben de seni seviyorum. Mutlu ol, yavrum." Yaşlı kadın son kez veda- laşıyor gibiydi. Kendall da bunu hissediyor ve gözyaşlarını zor tutuyordu. Büyükannesinin en çok istediği şey onun cesur olmasıydı.

Yüksek sesle ağlamaya başlayan Ricki Sue büyükannenin koluna girip olabildiğince çabuk dışarı çıktı. Kendall araba gözden kaybolana dek izledi, sonra da boğazı ve gözleri sızlayana dek saatlerce ağladı.

* * *

Kendall arabasını motelin park yerinde bırakıp büyükannesinin verdiği parayla kullanılmış küçük bir araba aldı. Ancak tam Denver'a vardığında araba durdu ve bir daha da çalışmadı. Kendall yakındaki bir restorana kadar yürüyüp yemek yedi, sonra ilan tahtasını inceleyip kalabileceği bir yer aradı. Sonunda eski bir mahallede tam aradığı gibi bir yer buldu. Evsahibi dul bir kadındı ve alt katta oturuyordu. Kısa sürede yakındaki kütüphanede bir de iş bulmuştu.

Günün yarından çoğunu çalışarak geçiren Kendall kimseyle arkadaşlık kurmamaya özen gösterdi, hatta dairesine telefon bile bağlatmadı. Hamileliği iyice belli olmaya başladığında ise meraklı sorulara kısa yanıtlar vererek geçiştirdiği için bir süre sonra kimse onunla ilgilenmez oldu.

FBI'a yaptığı her ihbar sonuçsuz kalmıştı. Birkaç haftada bir farklı bir şubeyi arayıp yaşadığı olayları anlatmış, ama insanları kaçık olduğundan başka bir şeye inandıramamıştı. Güney California'da böyle bir olayın çıkıp çıkmadığını öğrenebilmek için haberleri dikkatle izlemiş, gazeteleri her gün takip etmişti, ama

Sandra Brown

hiçbir iz yoktu. Kardeşler Birliği büyük olasılıkla cinayetlerine devam ediyor, kendisi bu konuda hiçbir şey yapamıyordu.

Kütüphanedeki boş saatlerini bilgisayarın başında geçirdikten bir süre sonra kendi kütüphanesini kurmuştu bile. Bu mini kütüphanede Prosper'daki resmi görevlilerin kayıtları, çözümlenmemiş cinayetler, kayıp insan raporları ve bunun gibi daha birçok bilgi vardı.

Ricki Sue'ya nerede olduğunu söylemediği için büyükannesinin ölüm haberini ancak günler sonra öylesine aradığı bir telefonla öğrendi.

"Çok üzgünüm, Kendall," demişti Ricki Sue ağlayarak. "Sana böyle bir haberi vermeyi hiç istemezdim."

"Yalnız mıydı?"

"Evet. O sabah onu ziyarete gittiğimde kapıyı açmadı. Yatağında buldum onu."

"Demek uykusunda öldü. Acı çekmeden."

"Şimdi evi ne yapmamı istersin?"

"Giysilerini ihtiyacı olanlara dağıt. Kişisel ve özel eşyalarını kiralık bir kasaya koy. Diğer her şeyi olduğu gibi bırak ve kapıyı kilitle. Faturaları da banka yoluyla ödeyebilirsin." Kendall daha Prosper'a yerleşmeden önce büyükannesinin çeklerini imzalayabilmesi için ona vekâlet vermişti.

"Her şey için teşekkür ederim, Ricki Sue."

Acısını paylaşılabileceği kimse olmadığından bu büyük acıya tek başına katlanmak zorunda kaldı.

Doğumuna iki hafta kala işten ayrıldı ve dairesini bebek için düzenledi. Sonunda bir sabah erkenden sancısı başlayınca ev- sahibinden telefon ederek bir taksi çağırdı. Öğleden sonra bebek doğmuştu. Kendall bebeğe babasının ve büyükbabasının adlarını verdi: Kevin Grant. Mutluluğu o kadar büyüktü ki, tek başına taşıyamayacağını hissedip Ricki Sue'yu aradı.

"Bebek mi?" diye bağırdı Ricki Sue. Duyduğu sevincin ya- nısına ona hamileliğinden söz etmediği için kızmıştı. "Buraya gelemez misin, Kendall? Tanrım, daha ne kadar kaçak olarak yaşayacaksın? Yanlış hiçbir şey yapmadın sen."

Korktuğu gibi olmamış, hiç kimse büyükannesini ya da Ricki Sue'yu rahatsız etmemişti. Görünen o ki, Gibb ani kaybolu- şuyla ilgili insanlara anlatabileceği mantıklı bir açıklama bulmuştu, ama onu neden aramıyordu? Belki de harekete geçmek için doğru zamanı bekliyorlardı.

Her an birine rastlama olasılığını gözönünde bulunduran Kendall dikkati çekmemek için elinden geleni yapmıştı. Hayatını karanlığa gömerek ismini değiştirmiş, mesleğini bırakmış, kalitesiz işlerde çalışmaya başlamıştı. Artık bir mesleği olamazdı. Asla evlenemezdi. Ricki Sue, Matt'in ölüp ölmediğini araştırabileceğini söylemişti ama, Kendall bunu öğrenmek istemiyordu. Öldüyse cinayetten yargılanacaktı, ölmediyse hâlâ evli olacaklardı. Her iki olasılık da birbirinden kötüydü.

O öğleden sonra Kendall üç aylık bebeğini alıp apartmanın bahçesine çıkmıştı. Denver'da o gün pırıl pırıl bir güneş ve sıcak bir bahar havası vardı. Birden resmi plakalı bir arabanın yaklaştığını görünce neler olacağını anladı. Araba iyice yaklaşıp tam bahçenin önüne park etmiş, içinden iki kişi inmişti. Kısa boylu olanı sıcak bir ifadeyle gülümserken, diğer uzun boylu adam son derece ciddiye.

Yaklaştıklarında kısa boylu olan, "Bayan Burnwood siz misiniz?" diye sormuştu. O sırada yanında bulunan evsahibi Kendall'ı başka bir isimle tanıdığından buna çok şaşırılmıştı.

Adam cebinden deri bir cüzdan çıkarıp açarak, "Ben FBI' dan Ajan Jim Pepperdyne," demişti. Sonra da yanındaki adamı göstererek eklemişti, "Bu da Müfettiş John McGrath."

Yirmi Altıncı Bölüm

John McGrath bir sabah hafızası tamamen yerine gelmiş olarak uyandı. Zihninde hiçbir bulanıklık ya da yabancılik hissi yoktu, yakın ve uzak geçmişine ait her şeyi hatırlıyordu.

Adını biliyordu, Kuzey Carolina'daki çocukluğunu ve lisenin futbol takımındaki numarasını hatırlıyordu. FBI'daki görevini, sonra da oradan ayrılmasına neden olan iki yıl önceki o korkunç olayı anımsadı. Şimdiki işini ve Denver'a neden gönderildiğini de çok iyi biliyordu.

Kaza anını değil, ama o yağmurlu geceyi ve önüne çıkan devrilmiş ağacı hatırlayabiliyordu. Araba tepeden yuvarlanırken artık yapabileceği hiçbir şey olmadığını hissetmiş, sonra da gözünü hastanede açmıştı. Çok net hatırladığı şeylerden biri de Kendall'ın ona bakarak, "O benim kocam," dediği andı. John birden elini alnına götürerek küfretti, çünkü o andan itibaren aralarında geçen şeyleri anımsamıştı. Özellikle de dün geceyi.

Yanındaki yastık boştu, ama üzerinde hâlâ Kendall'ın başının izi vardı. Dün geceki her fısıltıyı, inlemeyi, duyguyu ve tadı bir bir hatırlayan John elleriyle yüzünü kapadı. "Tanrım!"

Hafızasını kısa bir süre kaybetmekle, şimdiye dek ortaya koyduğu John McGrath'e son derece ters düşecek şeyler yapmıştı. Bunları Jim'e nasıl açıklayacaktı? Daha da önemlisi kendisine nasıl açıklayacaktı? En azından başka bir kadına ihanet etmemişti... Lisa'ya. Onunla ilgili hatırladığı ilk şey sıkıcı tartışmalarıydı.

Fransa'daki bir iş gezisinden yorgun ve uykusuz olarak dönmüştü ve istediği tek şey deliksiz bir uykuydu. Anahtarı deliğe soktuğunda Lisa'nın evde olmamasını dilemiş, ama tutmamıştı. Lisa'nın da hosteslik yaptığı uçakta yaşadığı bir olaydan dolayı sinirleri tepesindeydi.

"Çok üzgünüm, hayatım," demişti John gülümseyerek. "Ama benimki de çok zor bir uçuştı. Şimdi ben duşa giriyorum. Sonra da birlikte yatıp uyuruz ve her şeyi unuturuz, tamam mı?"

Ama Lisa bu kadar çabuk pes edecek değildi. John duştan çıktığında, yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle yatağa uzanmıştı. Kadınlarla erkekler arasındaki o olağanüstü farkları keşfettiğinden beri John'un çıplak bir kadın görüntüsünden etkilenmediği bir an olmamıştı. Ama o gece kıpırdayacak hali yoktu ve Lisa böyle bir tepkiye alışık değildi. Uzanıp gece lambasını yakmıştı. "John, konuşmamız gerekiyor."

"Lütfen Lisa, şimdi olmaz. Çok yorgunum." John bu konuşmanın konusunun "ilişkimiz nereye gidiyor" olduğundan emindi. Yorgun olmadığı gecelerde bile nefret etmişti bu tartışmalardan.

Onun bu halini görmezden gelen Lisa, bu ilişkide ona göre yolunda gitmeyen yönlerden bahsetmeye başlamıştı yine, oysa bunlar John'un bu ilişkide en hoşlandığı şeylerdi.

"Birbirimizi yeteri kadar göremiyoruz." İkisinin de vakti sürekli seyahatlerde geçiyordu. Birlikte yaşamakla cinsel olarak iyi bir denge yakalamışlar, ama birbirlerine bağımlı olabilecek bir ortam yaratamamışlardı. John'un tercihi de buydu zaten, gelgelelim Lisa daha fazlasını istiyordu.

"Hiçbir şey söylemiyorsun," diye şikâyet etmişti o gece.

"Bu gece bu konuda konuşmayacağız, Usa," demişti ve lambayı söndürmüştü.

Ertesi sabah Lisa'dan önce uyanan John bir süre onu seyretmiş ve bir uçuş sırasında tanıştıkları günkü kadar yabancı olduğunu hissetmişti. Bedenini çok iyi tanıyordu, ama onun kim olduğunu bilmiyordu. Tabii o da John'u tanııyordu. Şimdiye dek hiç kimse onun dünyasına girememişti. Bu konuda Lisa'ya daha dürüst davranmak, onu uyarmış olmak isterdi, ama o, kadının kendini bu ilişkiye kaptırmasına izin vermişti.

Kendall'ın bebeğine söylediği ninniye duyduğunda düşüncelerinden sıyrıldı. Büyük olasılıkla bebeğini yeni emzirmişti. Onu Denver'daki bahçede ilk gördüğünde de aynı şeyi yapıyordu. Jim kendini tanıttığında genç kadın bunu önceden sezmiş gibiydi ve sanki bulunmuş olmaktan dolayı rahatlamıştı. Arabaya binmeden önce bebeğin gerekli eşyalarını alması için ona zaman vermişlerdi. Tam bineceği anda tereddüt etmiş, endişeyle sormuştu. "Beni Güney Carolina'ya geri mi götürüyorsunuz?"

Sandra Brown

"Evet, bayan," demişti Jim. "Geri dönmek zorundasınız."

John iş hayatı boyunca hemen her tür tepkiyle karşılaşmıştı, ses tonu ve ifadelerdeki en ufak bir değişimi anlamakta uzmandı. Yalan söylendiğini hemen farketmişti için arkadaşları ona bu konuda çok güvenirlendi. Jim onu kaçtığı eyalete geri götüreceklerini söylediğinde kadının gözleri dolmuş, bebeğini göğsüne bastırmıştı. "Geri dönersem beni öldürürler," dediğinde John onun yalan söylemediğini anlamıştı.

John, Jim Pepperdyne'le daha önce rehin kurtarma ekibinde çalışmıştı. Mükemmel bir dedektif olan Jim onun çok az gerçek dostlarından biriydi. Artık FBI'da çalışmadığı halde, Bayan Burnwood'un sorgusu sırasında onun da orada olmasını istemişti Jim.

"Sadece gözetmen olarak. Çok ilginç bulacaksın. Ayrıca dürüst olup olmadığından da çok emin değilim."

"Yapma, Jim, doğru söylediğini zaten biliyorsun."

"Ama ifadesinin jüriyi ikna edebilecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyorum. Sen jüri üyelerinin hepsinden daha katı ve acımasızsın. Eğer seni ikna edebilirse herkesi eder demektir."

"Bir daha böyle bir işe girmek istemiyorum," dedi John, Kendall'ın beklediği odanın kapısına vardıklarında.

Pepperdyne kapıyı açarken dönüp ona dik dik baktı. "Hadi ordan!"

Yirmi Yedinci Bölüm

Şubedeki ajanlardan biri bebekle ilgilenirken Kendall onların sorularını cevaplamaya çalışıyordu. Pepperdyne ona güvenlik garantisi vermiş olmasına rağmen genç kadın hâlâ endişeli görünüyordu.

"Bu çok sıradan bir tanık garantisi."

"Ne bekliyordunuz?" dedi Pepperdyne. "Katil garantisi mi?"

"Öldü mü?"

"Matt Burnwood mu? Hayır."

Kendall dudaklarını kıstı. "Onu öldürdüğümü sanıyordum."

"Bay Burnwood suç dosyalarıyla karşılaştığında 'keşke ölmüş olsaydım' diyecek."

"Bir dakika, anlamadım. Yani Matt tutuklandı mı?"

"O, babası, adını verdiğiniz diğer üyeler." Pepperdyne isimlerin yazılı olduğu bir liste uzattı. "Komplodan cinayete dek bütün suçlar var. Yargıç ve savcının yerine başkaları tayin edildi. Grubun tümü gözaltında, Bayan Burnwood. Kefalet istekleri de reddedildi."

"İnanamıyorum," diye fısıldadı Kendall. "Sonunda birileri beni ciddiye aldı."

"Eğer doğru şubeyle bağlantı kurmuş olsaydınız, başından beri ciddiye alınırdınız. Daha önceden Adalet Bakanlığı'ndan birileri orada garip şeyler olduğunu farketmiş. Prosper'daki birçok mahkûmun öldüğü ya da çok kötü bir şekilde yaralandığını, ayrıca mahkeme kararlarının son derece katı olduğunu saptamış."

"O zamandan beri araştırma sürüyor muydu?"

"Daha siz oraya gitmeden önce kılık değiştirmiş bir ajanımız orada çalışıyordu. Ne yazık ki, doğru dürüst bir delil bulamadan ortadan kayboldu." Dosyayı açıp bir fotoğraf çıkardı, "Sanırım tanıyacaksınız."

"Bama! Tanrım!"

Pepperdyne dönüp John'a baktı. John başını sallayarak bu şaşkınlığın içten olduğunu onayladı.

"Michael Li'yi öldürdüklerini gördüğüm gece onun da cesedini bulmuştum. Bir haftadır ortada yoktu."

"Ama biz onu hâlâ bulamadık. Telefonda sözünü ettiğiniz yeri aradık, ama izine bile rastlayamadık. Onu gördüğünüz yeri tekrar bulabilir misiniz?"

"Emin değilim. Bir yıldan fazla oldu. Çok karanlık bir geceydi ve kaybolmuştum. Hayatımı kurtarabilmek için onu orada bırakıp etrafıma hiç bakmadan kaçtım. Sizi tam olarak oraya götürsem bile fiziksel olarak delil olabilecek bir şey kaldığını sanmıyorum."

"Yine de bir şeyler bulabiliriz."

"Bama'nın FBI ajanı olduğuna inanamıyorum."

"Ajan Robert McCoy. Büyük olasılıkla kimliği ortaya çıktı ve bunu hayatıyla ödedi."

"Oyle olmayabilir. Kardeşler Birliği bahar temizliği yaparken onu da merdivenlerden süpürmenin iyi olacağını düşünmüşlerdir."

Kendall ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Kollarını göğsünde birleştirmiş, omuzlarını kendini korumak ister gibi öne doğru eğmişti. John onun bu haliyle çok savunmasız ve korkmuş görüldüğünü düşündü.

Kadının sesi fısıltıdan farksızdı. "Onların neler yapabileceğini tahmin bile edemezsiniz."

"Her şeyin farkındayız, bayan," dedi Pepperdyne. "Eşinizin gazetesindeki genel yayın yönetmenini anımsıyor musunuz?"

"Sadece bir kez görmüştüm. Biz Matt'le nişanlıyken aniden ölmüştü."

Sandra Brown

"Biz onun, ölüm raporunda yazılı olan doğal nedenlerle öldüğüne inanmıyoruz. Fikirlerinin eşinizin yayın politikasına ters düştüğünü öğrendik. Şimdi cesedi çıkarıldı ve inceleniyor. Dedğim gibi, hiçbir şeyi gözden kaçırmadık, bayan."

"Bana kalırsa sizin aranızda da sızmışlar. Çünkü Bay Braddock diye biri..."

"Merak etmeyin, o da onlarla birlikte hapiste."

"Öyle mi? Peki sadece Braddock olduğundan emin misiniz? Kaç üye olduğunu bilmiyoruz, Bay Pepperdyne. Ortaya çıktığım anda birileri beni öldürecektir, eminim."

"Koruma altında olacaksınız, Bayan Burnwood."

"Yapacağınız hiçbir şey yeterli olamaz. Onlar bir yolunu bulurlar."

"Sizin tanıklığınız bizim için çok önemli, Bayan Burnwood."

"Başka tanık yok, değil mi? Sadece benim tanıklığımla davayı kazanabileceğimize inanıyor musunuz? Savunma tarafı beni Prosper'da düşmanlarım olduğu için böyle bir hikâye uydurmakla suçlayacak."

"Ama işin içinde kocanız da var. O da düşmanınız mıydı?"

John, Jim'in bu soruyu sormasına memnun olmuştu. Neden kocasının başına vazoyla vurarak onu öldürmeyi göze aldığını merak ediyordu.

"Önemli değil. Sonuçta onlardan biri. Tek sorun şu: Michael Li'nin öldürülmesi sırasında ne onu, ne de babasını gördüm. Ama oradaydılar, biliyorum."

"Biz de biliyoruz." Pepperdyne uzanıp başka bir dosyayı açtı. "Kardeşler Birliği Gibb Burnwood olmadan bir şey yapamazdı, çünkü birliğin kurucusu ve başkanı oydu."

Kendall derin bir nefes aldı, "Bunu anlamalıydım."

"Kayınpederinizin geçmişi hakkında fazla bir şey bilmiyorsunuzdur herhalde." Kendall başını iki yana salladı. "Babası deniz kuvvetlerindeymiş ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Pasifik'te görev yapıyormuş. Derken, o ve birkaç kişi özel bir görev için gönüllü olmuşlar. Arkadaşları daha ilk haftada telef olmuşlar, ama o Japonlara ait bir adada sekiz ay çiğ balık yiyerek yaşamış ve yaklaşık elli düşman öldürmüştü. Deniz kuvvetleri adayı ele geçirince onu da ülkeye geri getirmişler ve gerçek bir kahraman gibi karşılamışlar. Tam savaşa geri dönmeyi düşündüğü sıralarda savaş sona erince kendini açıkta kalmış gibi hissetmiş ve 1947 Ekiminde bir gün tüfeğini güzelce temizlemiş, namluyu ağzına yerleştirmiş ve tetiği çekmiş."

"Genç Gibb'in babasına duyduğu hayranlık, onun kaybindan sonra giderek daha da artmış ve hayatı boyunca onun izinden gitmeye karar vermiş. Deniz kuvvetlerine girmiş ve Kore'deki savaşa katılmış, ama ne yazık ki, savaş kendini kanıtlayacağı kadar uzun sürmemiş. Sonra Vietnam Savaşı patlak vermiş, ama o zaman da katılamayacak kadar yaşlıymış. Bu güzelim fırsatların hepsi kaçınca o da kendi savaşını ilan etmiş ve oğlunu da aynen kendi gibi yetiştirmiş."

"Gibb bir aralar Klan örgütüne üyeymiş, tıpkı kendi babası gibi. Ama onların kuralları Gibb Burnwood'a fazla yumuşak gelmiş olacak ki, 60'ların başında onlardan ayrılmış. Kendi örgütünü kurmuş ve üyelerini de büyük bir titizlikle seçmiş. Yani örgütün kuruluşu 60'ların ortalarına rastlıyor. Tabii doğal olarak öldükten sonra yerini Matt'in alacağını planlamış hep."

"Otuz aydır o adamın peşindeyiz, ama kesin bir delilimiz yok. Elimizdekilerin hepsi ikinci dereceden kanıtlar. Siz bizim en güçlü silahımızsınız. Eğer onu devirebilirsek, diğerleri de onu izler."

Pepperdyne'in bu uzun açıklaması boyunca Kendall hiç sesini çıkarmamıştı. "Yine de onun ve Matt'in Michael Li olayına katıldığını ispatlayamazsınız. Aradan geçen şu bir yıl içinde bütün delilleri yok etmişlerdir. İyi bir avukat, ki onlar en iyisini tutacaklardır, benim böyle bir hikâye uydurarak, müvekkilimle yattığı için Matt'ten intikam almak istediğimi iddia edecektir."

"Müvekkilinle mi?"

"Evet."

Pepperdyne bunu beklemiyordu, şaşırarak John'a baktı.

Sahidin Korkusu

"Sanırım haklı, Jim. Böyle bir şey ortaya çıktığında jüri ona aldatılmış kadın gözüyle bakacak ve bu durum da tanıklığını çürütecek."

"Kahretsin."

"Bunun önemi yok, Bay Pepperdyne," dedi Kendall sinirlenerek. "Boşuna tartışıyoruz. Daha dava başlamadan ben ölmüş olacağım. Otuz yıl boyunca ayakta kalmalarının tek nedeni üyelerinin ve ailelerinin kesin sadakatleri. Benim yaşamama izin vereceklerini mi sanıyorsunuz? Pırıl pırıl genç bir adamı hadım ettiklerini ve çarmıha gerdiklerini gördüm. Tek sebebi de Asyalı olması ve beyaz bir kızı sevmeye kalkması. Benimkinin yanında suç bile sayılmaz. Tanıklık yapmayı reddetsem bile onlara ihanet etmiş olmam yeterli. İşin en korkunç yanı ne biliyor musunuz, yaptıkları her şeyi Tanrı adına yapıyor olmaları. Onların gözünde ben bir kâfirim ve beni öldürmek kutsal bir görev."

"Farzedelim ki, tanıklık yapacak kadar yaşadım, ama tanıklığım kıskanç bir eşin intikam hırsı olarak görüldü ve onlar da ellerini kollarını sallayarak çıkıp gittiler. O zaman ne olacak? Beni öldüremeseler bile, kocamı öldürmeye çalışıp onu terkettiğim için Kevin'ın velayetini mutlaka alacaklardır."

Pepperdyne önce tereddüt etti, sonra dayanamadı. "Bayan Burnwood, sanırım bilmeniz gereken bir şey var. Eşiniz sizi çoktan boşadı."

"Ben olmadan mı?"

"Dilekçe verdi, ama siz gereken zaman içinde yanıt vermediğiniz için mahkeme boşamaya karar verdi."

"Yargıç Fargo mu?"

"Evet."

John kadının boşanmış olmaktan hiç de rahatsız olmadığını farkettiler. Ama sesi endişeliydi, "Peki, Kevin'dan haberi var mı?"

"Biz bir şey söylemedik, çünkü sizi bulana dek bizim de haberimiz yoktu. Ama başka yollardan duymuş olabilirler."

Kendall tekrar sandalyesine oturdu, dirseklerini tutarak ileri geri sallanmaya başladı. "Beni öldürüp Kevin'ı birliğe katmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Hayır. Geri dönemem."

"Ne yazık ki, başka çaremiz yok, Bayan Burnwood. Orada birçok suç işlendi ve sizin bu konuda tanıklık yapmaktan kaçmanız federal bir suç sayılır. Yarım saat içinde bir sorgu yargıci ifadenizi alacak ve sizin tanıklığınıza karar verecek. Böylece koruma altında, suç işlenen yere geri döneceksiniz. Tabii isterseniz bir avukat tutabilirsiniz."

"Yasaları çok iyi biliyorum, Bay Pepperdyne," dedi sakın bir sesle. "Kendi avukatlığımı kendim yapacağım."

"Eğer mahkemeyi ikna etmemize yardım ederseniz, aleyhinizdeki suçlamaları düşürürüz, Bayan Burnwood. Buraya gelirken tutuklanacağınızı sanıyordunuz, ama ben size öyle bir şey olmayacağını söylemiştim, değil mi? Ve gördüğünüz gibi, tutuklanmadınız."

Kendall başını iki yana salladı. "Anlamıyorsunuz. Onlar bana şimdiden ölmüş gözüyle bakıyorlar."

Pepperdyne konuyu daha fazla uzatmak istemiyordu, "Bu gece gidiyoruz, Bayan Burnwood."

John arkadaşının, kadının içine düştüğü duruma pek de aldırmadığını farkettiler. Jim'in tek düşündüğü görevini yerine getirmektir.

"Uçak üçte kalkıyor. Önce Columbia'ya götürüleceksiniz. İlk duruşmaya dek orada güvenilir bir evde kalacaksınız. Ben de Dallas'a kadar sizinle geleceğim. Ondan sonrasında bir bayan ajanımız ve Müfettiş McGrath size eşlik edecek."

John kulaklarına inanamamıştı. Koridora çıktıklarında Jim'i hemen yakaladı. "Ne demek istedin sen?"

"Nasıl yani?"

"Onu Columbia'ya ben mi götürüyorum? Ben?"

Pepperdyne'in bakışları karşı çıkılamayacak kadar masumdu. "Görev bu, John."

Sandra Brown

"Benim değil, senin görevin. Burada benim ye.'me Ste- wart'in olması gerekiyordu, ama son dakikada hastalandığı için geldim ben."

"yleyse bu senin anssızlığın."

"Bak Jim, çocuğu olduğunu bilmiyordum."

"Hiçbirimiz bilmiyorduk."

"Bu durumda olmaz. Bu... bu beni deli eder, biliyorsun."

"Bir bebek mi?"

Bunun ne kadar saçma olduğunu kendisi de biliyordu, ama gerçekti. Aslında Pepperdyne de bu konuda ona hep destek olmuştu. Ama şimdi değil.

"şanssız bir günün oldu ve her şey bitti, öyle mi?"

"şanssız bir gün m? Sence bu kadar mı?"

"Bunu nemsemediğim için söylemedim. Ama hiç kimse seni o olaydan sorumlu tutmadı. O adam bir manyaktı."

"Evet, ama işi o noktaya kadar götüreceğini tahmin etmem gerekirdi. Ben yıllarca bu işi eğitimini aldım. Nereye kadar gidip nereden döneceğimi çok iyi bilmem gerekiyordu."

"Sen bu işi en iyisisin, John. Sana hâlâ ihtiyacımız var ve umarım er ya da geç kendini bağışlayıp aramıza geri dönersin." Pepperdyne elini arkadaşının omzuna koydu. "Senin elik gibi sinirlerin var, John. Minicik bir bebek seni en fazla ne kadar etkileyebilir?"

Yirmi Sekizinci Bölüm

Denver'da uçağa bindiklerinde John kendini çok huzursuz hissetmiş, içinden bir ses bu yolculuğun hiç de iyi sonuçlanmayacağını söylemişti. Denver'dan havalandıktan kısa bir süre sonra Kendall'ın kulakları ağırmaya başlamış, ona eşlik eden Ajan Ruthie Fordham da hemen hostesi çağırmişti. Kadın endişe edecek bir şey olmadığını, uçak normal seviyesine ulaştıktan sonra geçeceğini söylemişti. Ama öyle olmamıştı.

Yaklaşık iki saatlik yolculuk boyunca Kendall acıdan kıvranmış, bebek de annesinin durumunu sezmiş gibi ağlamaya başlamıştı. Koridorun diğer yanındaki koltukta oturan John'un sinirleri iyice gerilmiş, terlemeye başlamıştı.

"Belki bir içki iyi gelir," demişti durumu farkedenden Pepperdyne.

"Görev başındayım."

"Boşver şimdi kuralları. Yemyeşil oldun."

"İyi ben."

Uçak piste inip durana kadar geçen vakit de en az yolculuk kadar uzun gelmişti. Uçaktan indikten sonra Ajan Fordham, Kendall'ı tuvalete götürmüş, bebeğe Pepperdyne bakmak zorunda kalmıştı. Başka bir zaman olsa John onun bu haliyle eğlenebilirdi, ama şimdi gülümseyemiyordu bile. Bebeğin varlığını unutabilmek için en iyisi bir şeylerden konuşmaktı.

"Kocasını nasıl biri?"

"Henüz onunla tanışma şerefine erişemedim. Ama anladığım kadarıyla yakışıklı, kültürlü, hoş biri. Aynı zamanda iyi bir avcı. Babasını Tanrı kadar seviyor. Gibb 'atla' diyor, o da 'ne kadar yükseğe' diye soruyor. Onlara ters düşmek ölmek demektir."

"Bu arada, kadın haklı, Jim."

Pepperdyne onun ne demek istediğini anlamıştı. "Biliyorum. Onu ellerine geçirirler kesinlikle yaşırmazlar. Burnwood'lar hapiste olsalar bile, tanımadığımız bir sürü adamları daha olabilir. Gözünün önünden bir saniye bile kaçırma onu, olur mu?"

Birkaç dakika sonra kadınlar geldi. Ajan Fordham'ın söyledikleriyle yol planı değişmişti. "Bayan Burnwood'un kulaklarını bir uzmana gösterene kadar yola uçakla devam edemeyiz."

"Alerjik bir durum bu," diye açıkladı Kendall. "Sanırım bir enfeksiyon oluştu ve uçağın basıncı ağrı yapıyor."

Pepperdyne, John'a döndü. "Bu senin sorunun."

John dönüp Kendall'a baktı. İlk defa göz göze geliyorlardı ve John daha önce neden ona bakmaktan kaçındığını biliyordu.

Lisa'yla ayrılmışlardı. John evde yokken kendi eşyalarını, hatta onunkilerden bazılarını da alarak evi terketmişti. Hiçbir not, telefon numarası bırakmamıştı. Hiçbir şey. John buna aldırımıyordu, sadece onu hiç özlemediğini söylemek isterdi, o kadar. O gittiğinden beri yalnızlığın keyfini çıkarıyordu ve bir süre kadınlardan uzak durmaya karar vermişti. Ama bu kez sanki...

Kendall hiç çekinmeden gözlerinin içine bakmıştı ve bu, onun aslında ne kadar başarılı bir yalancı olduğunu ilk farkettiği an olmuştu. Bakışları dürüst olamayacak kadar sabitti. O yüzden kulak ağrısının aslında yolculuğu geciktirmek için düzenlenmiş bir oyun olduğunu hissetti. Bu kalabalığın içinde kaçmaya bile kalkışabilirdi.

Havaalanından çıktıktan sonra Pepperdyne onlarla veda- laştı ve John'un sırtına vurup, "İyi eğlenceler," deyerek ayrıldı.

Sandra Brown

John yanında iki kadın ve bir bebekle hastaneye doğru yola çıktı. Vardıklarında Ajan Fordham bebekle bekleme salonunda kalırken John, Kendall'la birlikte muayeneye girdi. Hemşire kan basıncını ve ateşini ölçtü, birkaç soru sorup onları yalnız bıraktı. Kendall muayene yatağında yatarken John sırtını ona dönmüş, elleri cebinde, duvardaki resimlere bakıyordu.

"Kaçacağımdan mı korkuyorsun?"

"Efendim?"

"Arka kapıdan kaçacağımı düşündüğün için mi benimle içeri geldin?" Gülümsedi. "Sence bebeğimi bırakıp kaçır mıyım?"

"Bilmem. Kaçar mısın?"

Gülümsemesi gitmiş, ifadesi çelik kadar sertleşmişti, "Hayır."

"Benim görevim sizi korumak, Bayan Burnwood."

"Ve sonra beni Güney Carolina'daki yetkililere teslim etmek."

"Evet, öyle."

"Büyük olasılıkla öldürüleceğim yere. Bunun ne kadar saçma olduğunu görmüyor musun? Hayatımı tehlikeye atmak üzere hayatımı koruyorsun."

Bunu John da biliyordu. Ama yapabileceği başka bir şey yoktu. "Benim gözetimimde olduğun sürece seni gözümün önünden ayıramam," dedi sert bir sesle.

Doktor içeri geldiğinde John'a merakla baktı. "Siz Bay Burnwood musunuz?" John kimliğini gösterince çok şaşırdı. "Müfettiş mi? Yani bu bayan sizin tutuklunuz mu? Suçu ne?"

John doktorun sorusunu duymazdan geldi, "Bayanın uçakta kulağı ağırmaya başladı. Sanırım muayeneden geçmesi gerekiyor."

Doktor Kendall'ın göğsünü dinledi, boğazına baktı ve hafifçe şiştiğini farketti. Sonra kulaklarına bakıp gerçekten de enfeksiyon olduğunu anladı.

"Uçabilir mi?"

"Kesinlikle olmaz. Tabii eğer kulak zarlarının patlamasını göze alabiliyorsanız o başka."

Hemşire Kendall'a ağrı kesici bir iğne yaparken John dışarıda bekledi. Bekleme salonuna giderlerken Kendall ona döndü. "Yalan söylediğimi düşünüyordun değil mi?"

"Bir ara aklımdan geçti."

"Kolay ispatlanacak bir şey için asla yalan söylemem."

"Yani işinizi görecekseniz yalan söylemekten çekinmezsiniz, öyle mi?"

Kendall durup gözlerini onunkilere dikti, "Kesinlikle öyle, Bay McGrath."

"O kadar da kötü değil."

"Senin için söylemek kolay tabii." John çok sinirliydi ve Jim'in bu tavrı da sinirini daha çok bozuyordu. "Bin mil yol gidecek olan sen değilsin."

"Yapacak bir şey yok, John. Doktorun söylediğine bakılırsa en az bir ay uçamaz. Bu kadar bekleyemeyiz. Bu yolculuk yalnızca üç gün sürecek. Sabah yola çıkarsınız ve iki gece mola verdikten sonra üçüncü gün Columbia'ya varırsınız."

"Neyse, en azından Fordham var. Onlarla iyi anlaşıyor gibi."

"Tamam işte, o onlarla birlikte yatar. Senin kalacağın odada onlarınkine açılan kapı olacak."

"Çılgınca bir şeye kalkışmayacağından emin misin?"

"Kaçmak gibi mi?"

"Çok korkuyor, Jim."

Pepperdyne güldü. "Onu iyi inceledin demek."

Sahidin Korkusu

"Bunu anlamam için inceleme yapmama gerek yok."

"Merak etme, bebeğini bırakıp bir yere gidemez. Sizi atlatması çok zor olur."

"Çok kurnaz bir kadın. Dahası çok iyi bir yalancı."

Pepperdyne birden ciddilemişti. "Yalancı mı? Nasıl yani?"

"Yani hikâyeler uyduruyor."

"Ama daha önce demiştin ki..."

"Evet, o konuda kesinlikle doğru söylüyor. Ama kendini kurtarabilmek için rahatlıkla yalan söyleyebilir."

Pepperdyne az ötede bilgisayarlarla uğraşan bir ajana döndü. "Hâlâ düzelmedi mi?"

"Hayır."

John'a dönerek, "Kadının geçmişini araştırıyoruz," dedi. "Kayıtlara bakılırsa becerikli bir avukat. Prosper'a iyi para verdikleri için gitmiş. Onlardan kurtulmayı başardığına göre sıkı biri olmalı."

"Bilgisayardaki sorun ne?"

"Sistemde bir arıza var. Biraz daha bilgi alabilirdik. Onu düzeltmeye çalışıyor."

"İyi. Bir şeyler öğrenirseniz bana haber verirsiniz."

Jim kıkırdadı. "Doktor McGrath hastasının sorununu öğrenmeye çalışıyor, öyle mi?"

"Eski alışkanlıklardan kolay kolay vazgeçilmiyor."

"Ne zaman istersen görevine dönebilirsin, John. Seninle çalışmak çok keyifliydi."

"Çok zor, Jim. Şimdiki işim çok daha huzurlu." Kapıyı açtı. "Yani şu ana dek öyleydi."

John'un düşünceleri kaza sabahına kaydı. Son gün sabırsızlığı iyice artmış, akşamüzeri varacaklarını hesaplamıştı. Kahvaltıdan hemen sonra başlayan yağmur, gittikçe şiddetleniyordu. Trafik yavaş yavaş azalmış, sonunda tek şeride düşmüştü. Telsizi açıp bir kazadan söz eden polisleri dinledi. Bütün bölgeyi kaplayan yağmur yalnızca kazalara yol açmakla kalmamış, bazı yerlerde sellere de neden olmuştu. John'un tahminine göre kaza biraz ilerdeydi. Acil yardım araçlarının ulaşması için bütün arabalar yol veriyordu. Bu yüzden iyice yavaşlamışlardı.

John haritayı yanında oturan Ajan Fordham'a verip başka bir yol olup olmadığına bakmasını istedi. Bir tane vardı, ama anayoldan iyice uzaklaşmış olacaktı. Öylece durup bekleyeceklerine fazladan birkaç mil gitmelerinin daha iyi olacağına karar verdi.

İşte o ağacın yattığı yola çıkmaları böyle olmuştu. Normal yoldan sapma kararı Ruthie Fordham'ın hayatına mal olmuştu. Merkeze gecikeceklerini haber vermek istemişti, ama araç telefonu buradan ulaşamıyordu. Telsiz de kazayla fazla meşguldü.

John şimdi düşündükçe Kendall'ın ne kadar zeki olduğunu daha iyi anlıyordu. Geride hiçbir ipucu kalmamış, o da bunu çok iyi kullanmıştı. Onları takip edebilecekleri bir tek iz bile yoktu.

Ninni sesinin kesildiğini farkedince düşüncelerinden uzaklaştı. Banyodan su sesi geliyordu. Kendall odaya gelmeden önce düşünmek için birkaç dakikası daha vardı.

Bir kere, kocası olduğunu söylemesi dâhice bir fikirdi. Böylece onun hakkında karar verme yetkisi olmuştu. Her ne kadar karısı rolünün diğer sonuçlarıyla karşılaştıysa da, bunları da zekice atlatmayı başarmıştı. Sorularına verdiği her yanıt aslında gerçeğe dayanıyordu. Evlilikleri, düğün gecesi, başka bir ilişki, bunların hepsi gerçektir. Yalnızca eşler farklıydı. Bu anlatılanlar kendisine değil, Matt Burnwood'a aitti. Yeni bir hikâye uyduracağına gerçek olanı ufak tefek değişikliklerle sürdürmek çok daha akıllıcaydı. Bütün soruları kolayca atlatmıştı böylece. Herhangi bir dil sürçmesine karşı da gerçek adlarını kullanmıştı. Gerçekten çok iyiydi. O kadar ki, John dün gecenin de oyunun bir parçası olup olmadığını merak ediyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Dün gece başka bir kâbusla uyanmıştı John. Öncekiler kadar korkunç değildi, ama uykusunu kaçırmaya yetmişti. Sıcaktan rahatsız olup üzerindeki nemli yorganı itmiş, doğrulup oturmuştu. Kendall'ın yeri boştu, ama bunu önemsemedi, çünkü bebeği kontrol etmek için gece boyunca sürekli uyanıyordu.

John koltuk değneklerine dayanarak diğer yatak odasına gitmişti. Ama beşiğin boş olduğunu ve odada kimsenin bulunmadığını görünce birden endişelenmişti. Aceleyle odadan çıkıp etrafa bakınarak oturma odasına gelmişti. Kendall camın önündeki sallanan koltukta kucağında bebeğiyle uyuyakalmıştı. Kevin başını annesinin açık bıraktığı göğsüne gömmüş, arada bir emiyordu.

Şimdi dün geceyi düşünürken, John ona bakışının hiç de masum olmadığını farkediyordu. Kadını kendine ait, özel bir anında yakalamış olduğu için sessizce odasına geri dönmeliydi, ama bunu yapamadı. Onu delicesine istiyordu. Kırpılmış saçının bile bozamadığı güzel yüzü, boynu ve göğsü ayışığında hafifçe parlıyor, göğüslerinin arasındaki boşluk geceliğin kıvrımları arasında kayboluyordu. John bu vadiyi keşfedebilmek için büyük bir istek duyuyordu. Ona dokunduğunu düşlemek arzusunu kabartmış, farkında olmadan inlemişti.

Kendi sesiyle irkilen John onu uyandırmış olmaktan korkarak kendine kızmıştı. Kadınların çıplak göğüslerini dikizlemek için yaşlı sayılırdı. Gizlice kapıda onu seyretmek bir anda John'a çok aptalca geldi. İçinden küfredip geri dönmek istedi, ama yapamıyordu. Gözlerini hafif aralık olan güzel dudaklarına dikmişti. Birden tiz bir ısıklık sesiyle kendine geldi. Kendall'ın da bu sesle uyanmasıyla eli ayağına dolaşmış, değneklerinden biri yere düşmüştü. John yakalanmış olmaktan dolayı çok utanmış ve öfkelenmişti.

"Bu allahın cezası ses de ne?"

"Çaydanlık," dedi Kendall. Çabucak geceliğinin yakasını düzeltti ve bebeği omzuna yasladı. "Kevin'ı yatırmadan önce koymuştum. Sen ne yapıyorsun burada?"

"Sıcaktan uyuyamadım da."

"Rahatsız olduğunu farketmiştim. Biraz çay ister misin?" Çaydanlık hâlâ çılgınca ötüyordu. "Bitki çayı. Kafein yok."

"Hayır, sağol."

Kendall ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. "Öyleyse ben kendime koyana kadar sen de Kevin'ı tut."

Bebeği ona verip mutfağa girdi. John bir süre kayıtsız kalmaya çalıştıysa da, bebek kocaman gözleriyle ona şaşkın şaşkın baktığı için dayanamadı. Çok sevimli bir bebektir. Ama John çok heyecanlanmış, bebeğin biraz sonra avazı çıktığı kadar bağıracağını sanmıştı. Oysa tam tersine, Kevin küçük pembe ağzını iyice açıp keyifle esnemiş, sonra da ona dönüp kıkırdamaya başlamıştı.

"Siz ikiniz birbirinizi tanışmanız eminim çok eğlenirsiniz."

Kendall kapıda durmuş, elinde portakal kokan bir çayla onlara bakıyordu.

"İyi görünüyor değil mi?" diye sordu Kendall'a.

"İyi de laf mı, harika görünüyor. Seni sevdi."

"Nereden anladın?"

"Mutlu olduğunda hep böyle balonlar çıkarır ağzından."

Bebek ağzından tükürükler akarak kollarını sallıyordu. "Yine de bence alsan iyi olur."

Kendall çayını masaya koyup bebeği aldı ve odasına götürüp yatırdı.

"Yatar yatmaz uyudu," dedi odaya dönünce. "Neden büyükler bu kadar şanslı değil?"

"Aklımız fazla dolu da ondan."

"Senin aklında da bir şeyler var mı?"

Sahidin Korkusu

John kadının sesindeki şakacı tonu duymazdan gelip ciddi bir sesle yanıtladı. "Evet, benim de aklımda bir şeyler var. Hem de uzun zamandır."

Kendall'ın gözbebekleri irileşmiş, nefesi hızlanmıştı. "Aynı şey benim de aklımdan çıkmıyor."

John bunu yapmayı düşünmüyordu, ama Kendall'ın yanıtını duyunca bir anda uzanıp onu göğsüne çekti. Çay bardağı yere düşmüş, sıcak çay çıplak ayaklarına sıçramıştı, ama fark etmemişti bile. Kendall parmaklarını göğsündeki tüylere geçirerek yüzünü ona doğru kaldırdı. John koltuk değneğinin düşmesine aldırmadan parmaklarını kadının kırpık saçlarına doladı ve başını sertçe kendine doğru çekti. Kendall'ın dudakları uysalca boyun eğmişti. John dilini kadının ağzında gezdirmeye başladı ve uzun uzun içine almak istercesine öptü. Sonunda bıraktığında Kendall soluk soluğa kalmıştı.

Ellerini adamın omuzlarında gezdirerek gülümsedi. "Sana dokunduğuma inanamıyorum. Bunu nasıl istediğimi bilsen."

"Ya ben?"

John ona tekrar arzuyla sarılarak dudaklarını, yüzünü ve boynunu öpmeye, göğüslerini avuçlarıyla sıkmaya başlamıştı. Başını eğip ince geceliğinin üzerinden göğüs uçlarını öpüp ısırırken Kendall zevkten inliyordu. John sert bir hareketle yüzü duvara gelecek şekilde çevirmiş, bileklerini sıkıca tutup duvara hapsedmişti. Diğer elini geceliğinin altına sokup külotunun üzerinden bacaklarının arasını okşamaya başlamıştı. Kendall daha fazla dayanamayacağını hissediyor, onu bir an önce içine almak istiyordu. Adamın parmakları şimdi en hassas yerlerinde dolaşıyordu. Kadının sırlıklam olması adamın arzusunu daha da alevlendirmişti. Kendini kadına iyice bastırmıştı. İkisi de zevkten deliye dönmüş, iniltileri birbirine karışmıştı. Kendall kalçasını ona doğru itiyor, başını arzuyla geri atıyordu. Daha fazla dayanamayıp sarsılarak doyuma ulaşmış, kendini adamın kollarına bırakmıştı.

"Seni yatağa kucağımda taşımayı çok isterdim," diye mırıldanmıştı kadının kulağına. Kendall ne söylemek istediğini anlayarak dönüp ona koltuk değneklerini vermiş, birbirlerine sarılarak yatak odasına gitmişlerdi. John odaya girer girmez soyunup yatağa girmişti, ama Kendall garip bir şekilde tereddüt etmeye başlamıştı. Daha az önce çok yakın olmuşlardı, ama şimdi utanıyordu. John bunun nedenini anlamıştı; onun kocası değil, ilk kez birlikte olduğu bir erkekti. Bunun açıklanabilecek bir yanı yoktu, sadece hissetmişti.

Uzanıp kadının elini tutmuş, yavaşça yatağa, yanına çekmişti.

"Gel hadi."

"Ama... sen... yani bacağıın..."

"İyi ben."

Kadını sırtüstü yatırarak geceliğini çıkarmış, sonra kollarından destek alarak göğüslerinin üzerine yatmış ve kadını arzuyla öperek yavaş yavaş ona sahip olmuştu. Kadının başını ellerinin arasına alarak gözlerinin içine bakmış, "Bana yalan söyledin, Kendall," diye fısıldamıştı. "Seninle daha önce hiç birlikte olmadığımı biliyorum." Sesi boğuklaşmış, kadının inlemesine karışmıştı. "Bunu asla unutmazdım."

Kadın kalçasını ona doğru iterek sıkıca sarılmıştı. "Sakın durma."

"Seni hatırlardım. Bu anı hatırlardım. Kimsin sen?"

Kendall'ın sırtı yay gibi gerilmiş, zevk çılgınlıkları atmaya başlamıştı, "Durma, sakın durma."

Sonunda büyük bir coşkuyla sarsılarak doyuma ulaşmışlardı. John şimdiye dek hiç bu kadar zevk almadığından emindi. Bu kadınla ilk kez birlikte oluyordu.

Adam yanına yattığında Kendall, "Sarıl bana," diye fısıldamıştı, "Sımsıkı sarıl."

Bu isteğini severek yerine getirmişti, o kadar uzun bir zamandır ona dokunduğunu hayal etmişti ki! Kendall ona iyice sokularak, "John, neden çekinmeden yattım seninle?" diye mırıldanmıştı.

"Çünkü ben senin kocanım."

Kendall cevap vermemiş, çünkü çoktan uyumuştur. Belki de uykusunda konuşmuştu.

Sandra Brown

Şimdi John'un düşünmesi gereken önemli bir konu vardı. Artık her şeyi hatırlıyordu. Bir psikolog, bir FBI ajanı ya da bir Birleşik Devletler müfettişi olarak çok zor bir durumun içinde olduğunun farkındaydı. Bundan sonrasında ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Onu geri götürmesi en doğrusuydu, ama kırık bir bacakla en fazla nereye kadar gidebilirdi? Hem Kendall ona arabanın anahtarını vermeye hiç de niyetli görünmüyordu.

Acaba tabancası neredeydi? Onu bir daha bulamayacağı bir yere sakladığını söylemişti ve öyle de olmuştu. O yokken her yeri aramış, ama bulamamıştı. Herhalde onun bu çaresizliği Kendall'ın çok hoşuna gidiyordu. Hiçbir şeyi hatırlayamayan, bacağı kırık bir adam. Bütün kozlar onun elinde olduğu için ne yapmaları gerektiğine hep o karar vermişti.

Sinirle yataktan kalkıp üzerini giymek için çamaşır dolabını açtı. Her şeyi çok düzgündü. Ne kadar iyi bir eş, diye düşündü öfkeyle.

Banyodaki su sesi hâlâ devam ediyordu. O gelmeden ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Hemen şimdi.

Bu kadının nasıl biri olduğunu artık çok iyi biliyordu: usta bir yalancı ve yasalara karşı gelmiş bir kaçaktı. Üstelik koruması gereken bir hayatı ve bir bebeği vardı, bunun için her şeyi yapabilirdi. John'un yapması gereken şey, onu bir an önce yerine teslim etmektir.

Sessizce koridora çıktı. Banyonun kapısı aralıktı. Yavaşça içeri girdi. Kendall duştan çıkmış, musluğu kapatıyordu. Sonra doğrulup saçını havluyla kurulamaya başladı. Belli belirsiz eski bir şarkı mırıldanıyordu.

John etkilenmemek, yumuşamamak zorundaydı. İkisi için de bu daha iyi olacaktı, bunu biliyordu. Ama aynı zamanda çok da zor olacaktı, meslek hayatının en zor anlarından biri. Aralarında neredeyse bir adım vardı ve aynaya baksa onu görecekti. Bir eliyle değneğini sıkıca kavrayıp diğeriyle kadını kolundan tuttu ve sert bir hareketle çevirdi.

Otuzuncu Bölüm

"Ne demek yok oldu?" Gibb Burnwood'un sesi, bakışları kadar öldürücüydü.

Burnwood'ların avukatı Quincy Lamar tipik bir Güneyli zarafeti ve soğukkanlılığıyla sesini çıkarmadan müvekkiline baktı. Hayatında bir kez olsun terlememiş gibi bir hali vardı. Üzerindeki giysi son derece özenli dikilmiş, saçları biryantinle arkaya taranmış, tırnakları törpülenip cilalanmıştı. Bu kibar avukatın çıtkırıldım hareketleri Gibb'in sinirlerini iyice germişti, ama Güneyin en becerikli avukatı olarak ün saldıği için dayanmaya çalışıyordu.

"Nasıl kaçmış? Ne zaman?"

"Öğrenebildiğim kadarıyla iki haftadan fazla olmuş."

"İki hafta mı? Ve biz şimdi duyuyoruz!"

"Bana bağırmanıza gerek yok, Bay Burnwood. Ben duyar duymaz gelip anlattım." Lamar'ın sesi kendisi kadar sakindi. "Bayan Burnwood, Denver'da gözaltına alınmış ve davanın tanığı olmak üzere Güney Carolina'ya geri getiriliyormuş."

Matt ilk kez konuştu, "Keşke onu boşamasaydım. O zaman bana karşı tanıklık yapması için onu zorlayamazlardı."

"Zorlandığını pek sanmıyorum," diyen Lamar konuşmasına devam etti. "Sonra yolun bir yerinde onları atlatmış ve..."

"İki görevliyi ha?"

Lamar tekrar Matt'e baktı. "Devam edeyim mi, yoksa siz mi konuşmak istersiniz?"

"Affedersiniz," dedi Matt gergin bir sesle.

Avukat konuşmaya başlamadan önce Gibb'e oğluna daha iyi terbiye vermiş olması gerektiğini gösteren bir bakış atınca Gibb sinirden adamı boğabileceğini düşündü. Ama neler olduğunu da çok merak ediyordu.

Avukat kısaca Kendall'ın görevlilerle olan yolculuğunu anlattı. "Sanırım Bayan Burnwood'un bebekli olmasından dolayı görevlilerden biri kadınımış."

Gibb'le Matt birbirine baktı ve Gibb öne doğru eğilip adamın kravatına yapıştı. "Ne dedin sen?"

Gardiyanın içeri girmesiyle boynunu kurtaran Lamar kravatını düzelterip yerinde olup olmadığını anlamak istermiş gibi başını yokladı.

"Kendall'ın bebeği mi var?"

"Erkek mi, kız mı?"

Soruları duymazdan gelen Lamar gözlerini kırpmadan tıpkı bir kertenkele gibi Gibb'e baktı. "Eğer bir daha bana elini sürersen şu kapıdan çıkarım ve siz de diğer ırkçı arkadaşlarınızla hapsi boylarsınız. Anlaştık mı, Bay Burnwood?"

Bu sert tavır bir başkasını korkutabilirdi, ama Gibb için hiçbir anlamı yoktu. Yüzünü avukatın yüzüne iyice yaklaştırdı.

"Bana bak, karı kılıkli herif, sakın beni tehdit etmeye kalkma. Senin o süslü giysilerin, ıslak saçların, ipek kravatın midemi bulandırıyor." Uzanıp adamın yakasındaki karanfili aldı ve avucunda ezdi. "Eğer seni de ezmemi istemiyorsan, hemen şimdi sorularımıza cevap ver. Yoksa boynunu koparırım. Anlaştık mı, Bay Lamar?"

Tanıkları jüri önünde darmadağın etmekle tanınan Lamar dilini yutmuş gibiydi. Dönüp Matt'e bakınca onun da bakışlarının ateş gibi olduğunu gördü ve yutkunarak devam etti, "Bayan Burnwood'un bir oğlu var." Çantasından doğum belgesini çıkarıp uzattı. "Sanırım bebeğin babası da..."

"Benim," diye bağırıldı Matt bebeğin doğumgünü hesaplayıp. "O benim bebeğim."

Sandra Brown

Gibb oğlunun sırtına vurdu. "Seninle gurur duyuyorum, oğlum. Tanrı'ya şükür, bir erkek torunum oldu." Sonra yumruğunu masaya indirdi. "Ama o fahişe!"

Matt avukata döndü. "Bana bak, ben oğlumu istiyorum. Bunun için ne gerekiyorsa yap. Ondan boşanırken hamile olduğunu bilmiyordum. Beni öldürmeye çalıştı, terketti ve bebeğimi benden sakladı. Bu durumda beraat etmem herhalde çok zor olmayacak."

Lamar'ın bakışları oldukça sinirliydi. "Mantıklı olun, Bay Burnwood. Tartışmamız gereken çok daha önemli suçlarınız var sizin."

"O Çinli oğlanın ve Bama denen adamın öldürülmesiyle bir ilgimiz olduğunu ispatlayamazlar."

"Bama denen adam bir FBI ajanıydı."

"Her neyse, cesedi bile yok ortalıkta. Öldüğü ne malum? Nasıl geldiyse yine öyle gitmiştir."

"Peki, Michael Li'nin hapisten kaybolmasına ne demeli?"

"Kaçmıştır. Ceset filan yok. Ortaya çıkarsa tecavüzden yargılanacağı için bir yerlere saklandığı kesin. Babamla ben hiç olmamış cinayetlerden yargılanırken onlar bir yerlerde yan gelmiş yatıyorlardır."

"Peki, Bayan Burnwood neden böyle bir hikâye uydurdu sizce?"

"Lottie Lynam'la olan ilişkimden dolayı intikam almak istemiştir."

Gibb dişlerini sıktı. Ne zaman Matt, Lottie'den söz etse reflekslerine hakim olamıyordu. Oğlunun bu ilişkiyi tekrar başlatmış olması sinirini bozuyordu. Kendisine her konuda bağlı ve itaatkâr olan oğlunun o yosmaya olan zayıflığını bir türlü kabullenemiyordu.

Gibb bu durumdan hiç hoşlanmamasına rağmen evdeki huzuru bozmamak için sesini çıkarmamıştı. Nasılsa Lottie evliydi ve nasılsa istenmeyen bir Burnwood bebeği de doğuramazdı. Gibb bu işi yıllar önce halletmişti.

Oğlunu Lottie'yle yakalayınca kızın babasını çağırıp durumu anlatmıştı. Bu ilişki sonucunda kızının hamile kalabileceğine inanan yaşlı adam yetmiş beş dolar karşılığında kızının sütüne özel bir hap atmayı kabul etmişti. Gibb'in söylediğine göre basit ve güvenilir bir korunma yöntemi idi bu.

Hap Lottie'de dayanılmaz kramplara yol açmış, kızcağız apar topar hastaneye kaldırılmıştı. Hapı veren doktor iki yüz dolar karşılığında apandisit teşhisi koymuş ve kızın gayet sağlıklı aparidistini almakla kalmayıp Gibb'in asıl istediği olan yumurtalıklarını da bağlamıştı. Bin dolara yakın masraf yapan Gibb bunu şimdiye dek yaptığı en iyi yatırım olarak görüyordu.

Böyle bir tehlike kalktıktan sonra Matt'in onunla yatmasında bir sakınca yoktu, ama yine de bunun insanların kulağına gitmesini istemiyordu. Geleceğin liderine yakışmayacak bir durumdu bu. Bir lider kuralı bozarsa diğer üyeler de aynı şeyi yaparlardı. Aşağı tabakadan ve diğer ırklardan kendini ayırmak birliğin en önemli kuralıydı.

Bu yüzden Gibb, Lottie adının davada yer alacak olmasından hoşlanmıyordu. Ama işin kötü yanı Lamar, Matt'e Çinlinin öldürüldüğü gece Lottie'nin yanında olduğunu söylemesinin iyi olacağını tavsiye etmişti.

Gibb bu ilişkiyi davadan olabildiğince uzak tutmak istiyordu. İnsanlar bunu bir duyacak olsalar ömürleri boyunca hep öyle hatırlayacaklardı. Ama şimdi durum değişmişti. Artık bir torunu vardı. Onun hatırı için Lottie'ye olan sert tavrı biraz yumuşayabilirdi. Ama tabii avukatın dediği şekilde değil.

Bütün bu düşünceler içinde Gibb oğluyla avukat arasındaki tartışmayı da kaçırmıyordu. Ama bu ağız dalışının bir yere varmayacağı ortadaydı. Sonunda Gibb onları susturdu.

"Oğlumun söylemek istediği şey şu, Bay Lamar: Biz bebeği geri istiyoruz. O bize ait."

Lamar ellerini havaya kaldırdı, "Demin de söylediğim gibi, baylar, umutsuz bir hayalin peşindesiniz."

Bu sözlerin onlar için hiçbir anlamı yoktu. "Oğlumu Kendall' dan alabilmek için her şeyi yapacağım. O bir Burnwood bebeğini yetiştirecek kapasitede değildir. İyi bir eş olmadığı gibi iyi bir anne de olamaz. Mesleğini sürdürmesi için onu alabildiğine özgür bıraktım. Ama o gitti, herkesle düşman oldu. Ona karşı hep

Sahidin Korkusu

nazik oldum ve bir eş olarak görevimi fazlasıyla yerine getirdim. İstedığınız herkese sorabilirsiniz. Hepsi de mükemmel bir evliliğimiz olduğunu söyleyecektir.

"Ama o karşılığında ne yaptı? Ben ve babam hakkında inanılmaz yalanlar söyledi. Bana saldırdı ve ölüme terketti. Şimdiyse, bir yıl sonra bir oğlum olduğunu öğreniyorum. Üç aylık olmuş ve ben varlığından bile habersizmişim! Nasıl bir canavarlık bu?"

Lamar sabırla müvekkilini dinledi, sonra dosyasını çantasına yerleştirdi ve ayağa kalktı. "Mükemmel bir konuşma, Bay Burnwood. Çok inandırıcı. Çok duygusal. Sadece işlediğiniz söylenen cinayetler konusunda masum olduğunuza değil, aynı zamanda eşinizin korkunç ihanetinin de kurbanı olduğuna inandırdınız beni. Mahkemede de aynı başarıyı göstereceğinizden eminim." Gardiyanın açması için kapıyı hafifçe tıklattı. "Bayan Burnwood da çıkıp derdini anlatmadığı sürece bu dokunaklı hikâyeniz herkesi etkileyecekti. Ama o bulunduğunda, ki bunun için her taşın altına bakılıyor, o zaman birkaç küçük düzeltme yapmanız gerekebilir."

O çıktıktan sonra Matt avukatın söylediklerini hiç duymamış gibi sevinçle babasına döndü. "Bir oğlum var, baba! Bir erkek!"

Gibb oğlunun omzunu okşadı. "Bu çok iyi bir haber, oğlum. Ama bunu kutlamak için biraz beklememiz gerekecek. Şu karı kılıklı herife hiç güvenmiyorum."

"Benim de gözüm tutmadı. Onu atıp bir başkasını mı tutmayı düşünüyorsun?"

Gibb başını iki yana salladı. "Bütün avukatlar birbirinin aynı. Hepsi de üçkâğıtçı ve hain. Biri de bizim ailemize bulaştı zaten." Bir an bekledi. "Ne Lamar, ne de bir başkası bizim istediklerimizi yapabilecek."

Matt şaşırmıştı, "Ne düşünüyorsun, baba?"

"İpleri kendi elimize almanın zamanı geldi."

Lottie mektubu tekrar okudu. Mesaj son derece açıktı. Kâğıdı buruşturup yere attı ve pencerenin önüne gidip dışarıya, bakımsız bahçesine baktı. Lottie'nin hayatı boyunca ne mutluluğu, ne de parası olmuştu. Ne bekliyordu ki? Bir mucize mi? Çöplükten gelmişti ve öyle de kalacaktı. Bunu Matt de biliyordu. Daha ilk konuştukları gün öyle söylemişti. O zaman daha çocuktular ve bir gün okuldan eve dönerken Matt yolunu kesmişti.

"Bu saçlarla çok güzel olduğunu sanıyorsun değil mi, havuç kafa? Ama değilsin. Babam sizin gibilerin zavallı pislikler olduğunuzu ve benim sizinle hiçbir işim olamayacağını söylüyor."

"Ben de senin ve babanın birer tavuk pisliği olduğunuzu söylüyorum. Benimle bir işin olmaması beni senden daha mutlu eder, Matt Burnwood. Şimdi çekil yolumdan."

Yanından geçmeye kalkışınca Matt atılıp omuzlarından yakalamış ve öpmeye çalışmış, Lottie çocuğun kasıklarına sert bir tekme indirip kaçmıştı.

Birkaç yıl içinde onu öpecek cesareti tekrar toplamıştı Matt ve bu kez Lottie karşı çıkmamıştı. O günden itibaren aralarında güçlü bir duygu gelişmeye başlamıştı. Ne var ki, ikisi de daha o zamandan aralarındaki sınıf farkını biliyordu.

Yine de flört etmekten kendilerini alamamışlar, ama ilk başta cinsel isteklerini bastırmayı başarmışlardı. Tâ ki, sıcak bir yaz günü tepenin ardındaki dereye buluşuncaya dek. İç çamaşırlarını çıkarmadan suda gülüp oynamışlar, sonra Matt suyun altında kim daha fazla kalacak diye yarışmayı önermişti.

Tabii kazanan Matt olmuştu ve ödül olarak da Lottie'den üstündekini çıkarıp göğüslerini göstermesini istemişti. Kendini beğenmiş tavrının altında aslında çok hassas bir yanı olduğunu bilen Lottie bundan çok hoşlanmış ve istediğini yapmıştı. Matt bir süre bakmış, sonra dokunmak istemişti. Çok acemi ve kibardı. Lottie işte bu yüzden diğer erkeklere izin vermediği şeyi Matt'ten sakınmamıştı. Az sonra o da ona dokunmaya başlamıştı.

Sandra Brown

Birlikte oldukları o ilk gün ikisi de çok beceriksiz ve rahatsızdılar. Ama yine de Lottie o günden aklında en çok kalan şey tenlerindeki ateş, birbirine karışmış hızlı solumalar, kalplerinin deli gibi çarpıntısı ve bu zevkli keşfin yarattığı iniltilerdi. Arzuları son derece içten, utançtan uzak ve coşkulu, hatta masumdu.

Şimdi Lottie bütün bu anılar kafasına üşüşmüş halde başını pencereye dayamış, yaşlar yanaklarından süzölmeye başlamıştı. Matt Burnwood'u çılgınca sevmişti ve hep sevecekti.

Bu yüzden onu kullanmasına hep izin vermişti. Lottie, Matt Burnwood'un, kendisine verilen kimliğe karşı gizli bir isyanıydı. Babasının ondan istediğı her şeyi başarmış, diğer insanların ondan beklediklerini yerine getirmişti. Ama Lottie'yle olan ilişkisi kendisi için yaptığı tek şeydi. Bunun gizli tutulması gerektiğı de bu cazibenin bir parçasıydı. Eğer Burnwood standartlarına biraz uyan bir kız olsaydı, Matt ona olan ilgisini, büyük olasılıkla, çoktan yitirmiş olacaktı.

Yine de Lottie, Matt'in onu kendince sevdiğini biliyordu. Zaten hiç kimseyi babasını sevdiğı kadar sevemezdi Matt. Bu yüzden Matt'le yanlış bir beklentiyle evlenmiş olan Kendall'a da pek kızamıyordu. Kocasının gözünde yerinin babasından çok daha sonra geldiğini görünce buna çok kırılmıştı. Matt ona sık sık karısının bu gereksiz saplantılarından dert yanmıştı.

Lottie'nin yeri neydi? Sesini çıkarmayan nazik metres mi? Matt'ten aldığı mektupta cevap son derece açıktı. Eğilip kâğıdı yerden aldı ve açıp düzelterek masanın üzerine koydu.

Matt'in ona ihtiyacı vardı, her zamankinden daha çok. Gözlerini eskimiş eşyalarda, su akıtan tavanda ve her adımda çatırdayan yıpranmış döşemede gezdirdi.

Olabilecek halimin en iyisi bu, diye düşündü üzülererek. Kendall kasabayı terkedince Lottie'nin davası yeni avukat gelinceye dek ertelenmişti. Yeni avukat ise durumu incelemek ve izleyeceği yolu belirlemek üzere zaman istemiş, mahkeme de kabul etmişti. Lottie'ye sonucuna aldırmadan davanın bir an önce bitmesini ve ne olacaksa olmasını istiyordu; ne mahkûmdu, ne de özgür.

Yanında ona destek olacak hiç kimsesi yoktu, kocası, çocuğı, ailesi... Evi bile tam bir ev sayılmazdı, yalnızca bir barınak. Toplumda bir yeri bile yoktu.

Hayatı boyunca mutluluk duyduğu tek yer, Matt'in kolları olmuştu. Zayıflığına ve yaptığı haksızlığa rağmen onu sevmişti. Matt'in ona hapishanedeki hücrelerinden yazdığı mektubu tekrar okudu. Eğer istediğini kabul ederse, hayatı üzerine bir kumar oynayacaktı. Öte yandan hayatına şöyle bir bakınca kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını görüyordu Lottie.

Otuz Birinci Bölüm

"Kaçmışlar!"

Bu sesin sahibi, Prosper mahkeme binasında orada burada dolaşmaktan başka bir işi olmayan şerif yardımcısıydı. İşe alınmadan önce girdiği sınavı zar zor geçmişti; şimdi üzerindeki üniformayı ve yakasındaki rozeti büyük bir gururla taşıyor, ince boğazına fazla büyük gelen sert yakalıyla komik duruyordu. Lee Simon Crook, Billy Joe ve ikizlerin kuzeniydi; mahkeme binasından aldığı haberi ikizlere yetiştirebilmek için oyun salonuna daldığında Luther Crook istakasını ayarlamış, çok iyi bir atış yapmak üzereydi ve bu atış ona az önce kaybettiği on doları geri kazandırabilecekti. Tam o anda kuzeninin bağırarak aniden içeri dalmasıyla atışı kaçırın Luther, çok sinirlenip yumruklarını sıktı ve boksör hareketleriyle kavga etmeye hazırlandı.

"Seni küçük sıçan! Şimdi canına okuyacağım senin."

"Kes sesini, Luther," diye bağırdı Henry oturduğu bar taburesinden. "Kim nereden kaçmış, Lee Simon?"

"Burnwood'lar."

"Ne diyorsun sen?"

"Yemin ederim On dakika önce. Bütün millet birbirine girmişti, o karışıklıkta hemen sıvışıp size haber vermeye geldim."

Henry, Luther'a da gelmesini işaret edip yerinden fırladı ve kuzenini barın تنها bir köşesine sürükledi. Yıllar boyunca hayatını cehenneme çevirdikleri kuzenlerini tam karşılarına alarak bir masaya oturdular. Doğduğundan beri bütün angarya işleri bu çelimsiz kuzenlerine yüklemişler, karşılığında onun katıksız hayranlığını ve sadakatini kazanmışlardı.

"Anlat hadi! Nasıl oldu? Gardiyanı mı bayılttılar?"

Lee Simon kıkırdadı. "Ayılttılar desek daha doğru olur."

"Nasıl yani?"

"Bayan Lottie Lynam..."

"Eee?" dedi ikizler bir ağızdan.

"Son günlerde düzenli olarak Matt'i ziyarete geliyordu. Yiyecek, dergi filan getiriyordu." Biraz daha öne eğildi. "Hapishaneye nasıl geliyordu biliyor musunuz? Seba kraliçesi gibi. Herkesin başını döndürüyordu. Benim bile. Üzerimizde üniformalarımız olabilir, ama sonuçta hepimiz erkeğiz, öyle değil mi?"

"Hadi olayı anlat," dedi Henry sabırsızca.

"Bugün Lottie üzerine tamamen yapışan bir giysiyle geldi ve herkesi serseme çevirdi. Wiley onu ziyaretçi odasına aldığı cüzdanını düşürmüş ve öyle bir eğilmiş ki, Wiley'nin gözleri dışarı fırlamış. Dediğine göre altında külotu bile yokmuş, ama bence bu, işin dedikodu kısmı."

"Doğru dürüst anlat, yoksa ..."

"Tamam, tamam. Her şeyi anlatayım dedim sadece. Neyse, herkesin Gibb Burnwood'a nasıl tapındığını bilirsiniz. Herkes gibi bütün gardiyanlar da onun çok büyük bir herif olduğunu ve tuzaga düştüğünü düşünüp güvenlik önlemlerine boşvermişler.

Bayan Lottie cüzdanını düşürünce Wiley hemen kadının yardımına koşmuş ve sözde Lottie'yi görmek için bekleyen Matt'le Gibb de çaktırmadan odadan sıvışmışlar. Lottie, Wiley'ye teşekkür edip onları görmeden önce tuvalete gitmek istediğini söylemiş ve kaçakların saklandığı kadınlar tuvaletine girmiş. Adamlar Lottie'nin getirdiği giysileri giyip hep birlikte binadan çıkmışlar ve Lottie'nin arabasına binip gitmişler.

Sandra Brown

"Mahkeme binasından çıkarken onları tanıyan herkesle to- kalaşıp adaletin yerini bulduğunu, gerçeğin ortaya çıktığını, artık özgür olduklarını filan söylemişler. Zavallı Wiley ne olduğunu anlayamamış bile. Sandalyesinde oturmuş Lottie'yi beklerken mahkûmların çoktan tüymüş olduklarını farketmemiş."

"Neredeler şimdi?"

"Ne kadar oldu kaçalı?"

"Sabredin canım. Hepsini anlatacağım. Ama konuşmaktan dilim damağıma yapıştı."

Henry bira getirmesi için garsona işaret etti.

"Lottie onları kasabadan nasıl çıkarmış?"

"Galiba başka bir araba daha varmış. Ben buraya gelmeden az önce Lottie'nin arabasını otoyoldaki bir köprünün altında buldukları haberi geldi. Değiştokuşun nasıl olduğu bilinmiyor. Burnwood'lara ait bütün araçların plakası alınmış ama sonuç yok. Bana kalırsa zor bulurlar."

"Nereye giderler ki?"

"Binada dolaşan söylentiye göre Matt'in eski karısının pe- şindeymişler."

"Tanıklık etmesi için kasabaya getirilirken polisleri atlattığını duyduk."

"Doğru. Ama hiç kimse nerede olduğunu bilmiyor. Eminim siz bunu bilmek için can atıyorsunuzdur."

"Afferin, Lee Simon. Çirkin olduğun kadar aptal değilmişsin."

Lee Simon kuzeninin iltifatına gülümseyerek devam etti. "Annem diyor ki, hepiniz Billy Joe'yu hapse attırdığı için ona diş biliyormuşsunuz."

Billy Joe'nun yarası iyileşmiş ve protez kol için bir hastaneye gönderilmişti. Daha nasıl kullanacağını bile öğrenmeden kolu silah olarak kullanıp terapistlerden birinin kafasına indirmiş, adamı ciddi bir şekilde yaralamıştı. Bu kez bir yetişkin olarak yargılanıp hapishaneye gönderilmişti. Aile Billy Joe'nun başına gelen bütün bu talihsizliklerden Kendall'ı sorumlu tutuyordu.

Lee Simon birayı başına dikip ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak. Daha sonra son haberleri de getiririm," deyip salondan çıktı.

Luther ikizinin yüzünü daha iyi görebilmek için kalkıp kuzeninin sandalyesine oturdu. "Ne düşünüyorsun, Henry?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Önce ben sordum."

Henry karışık bir fizik kuralını çözmeye çalışan bir akademisyen edasıyla çenesini sıvazladı. "Burnwood'lar bile olsa, herhangi biri onu bizden önce bulursa çok kötü olur."

"Doğru."

"Bu bizim aile şerefimiz."

"Crook'larla bozuşmamalıydı."

"Annemize verdiğimiz sözü tutmalıyız." Hızla yerinden kalktı. "Gidip annemize bir danışalım."

Anneleri bunun mükemmel bir fikir olduğunu düşünüyordu. Gözlerini şeytani bir parıltıyla oğullarına dikerek, "Yaşlı Burnwood onun sorununu çözmemize ne der sizce? O adamın çok parası var, öyle değil mi?"

Henry annesinin ne söylemek istediğini hemen anlamıştı. "Bu davadan başını kurtarabilmek için cüzdanını seve seve açacaktır."

Kardeşler Birliği haberi kasabaya yayıldığında Crook'lar bu kadar yakınlarında böyle vahşi bir grubun olmasına çok bozulmuşlardı, ama tabii bunun nedeni böyle bir gruba dahil edilmemiş olmalarıydı. Prosper kasabasını yabancılardan temizleme fikrini muhteşem bulmuşlar ve bu adamların bu yüzden suçlanıyor olmalarını anlayamamışlardı.

Elbette Billy Joe'nun kolunun kesilmesi emrini verenin aslında Yargıç Fargo olduğu akıllarına bile gelmemişti. Dahası, bir Burnwood'u tehdit etmeye cüret ettikleri için ceza programına alındıklarını da bilemezlerdi. Ama araya giren bir yığın sorun bu cezanın ertelenmesine neden olmuştu.

Sahidin Korkusu

Başlarına gelen felaketler için Kendall'ı suçlayan Crook'lar, arabasının camını kırmışlar, tehdit mektupları yazmışlar ve Lee Simon'ın yardımıyla odasına girip dağıtmışlardı. Ama bunlar yalnızca başlangıçtı. Planları ölümcül bir kaza geçirene dek Kendall'ı rahatsız etmekti. Ama ne yazık ki, bu son perdeden önce kadın kasabadan ayrılmış, Henry ve Luther öfkeden deliye dönerek sabahlara dek içmeye başlamışlardı. Geçen bir yıl içinde ona duydukları kin hiç sönmemiş ve en sonunda bulunarak geri getirildiğini öğrendiklerinde sevinçten havalara uçarak yine sabahlara dek içerek kutlamışlardı bunu. Ancak kadın yine kaybolunca büyük bir düş kırıklığına uğramışlardı.

Şimdiyse bu yeni haber onları tekrar harekete geçirmişti.

"Galiba bir çocuğu varmış," dedi Luther. "Kadını öldürdükten sonra çocuğu ne yapacağız?"

Annesi elinin tersiyle oğlunun çenesine vurdu. "Gerizekâlı! Tabii ki yaşlı Burnwood'a getireceksiniz. Torununa kavuşunca iki misli para ödeyecektir."

İkizler birbirlerine bakıp sırttılar. Konu plan yapmaya gelince anneleri gerçök bir dahiydi.

Otuz İkinci Bölüm

"Bebeğin sesi mi bu?"

Kendall gözlerini araladı. "Hmm?"

"Kevin ağlıyor galiba."

"İyi. Düşündüğümden daha fazla uyudu." Kalkıp üzerine sabahlığını giydi. "Buraya getirsem olur mu?"

"Şey... olur."

John'un çocuklara duyduğu rahatsızlığın sebebi neydi acaba? Kendall bebeğin odasına girerken bunları düşünüyordu. Kâbus görürken "ağlamalarını durdurun" diye bağırırmıştı. Çocuklar mı ağlıyordu? İşiyle bir ilgisi var mıydı?

Eğer içinde bulundukları şartlar farklı olsaydı ona daha bunun gibi yüzlerce soru sorabilirdi. Onun özel hayatını bilmeyi çok isterdi, ama onun hafıza kaybı aynı zamanda Kendall'ın tek korumasıydı. Bu kadar yakınlaşmalarına rağmen hâlâ yabancıydılar. Sesindeki her tınıyı ezbere biliyor, ama inançlarına ya da değerlerine dair hiçbir şey bilmiyordu. Hatta evli olup olmadığını bile. Ama bunları düşünmesinin bir anlamı yoktu. Hafızasını kaybeden biri yaptıklarından sorumlu tutulamazdı.

Ortada bir suç varsa bunun kendisine ait olduğunu kabul ediyordu Kendall. Bir oyun oynamıştı, ama onunla haftalar boyunca bu kadar yakınlaşacaklarını, bebeğine ve ona karşı bu kadar yumuşayacağını, onu bu kadar çekici bulacağını bilmiyordu. Daha da önemlisi ona âşık olacağını bilmiyordu.

Birlikte oldukları gecenin sabahı ilk hissettiği duygu panik olmuştu. Kendall banyodayken arkadan gizlice sokulup onu sert bir hareketle çevirince adamın gözlerindeki vahşi parıltıyı görmüş ve hafızasının geri geldiğini sanmıştı. Ama bu parıltının öfkeden değil, tutkudan olduğunu anlaması uzun sürmemişti. '

Kendall bebeğin altını temizledikten sonra kucağına alıp odaya geri döndü. Yatağa uzanıp bebeğini emzirmek için yanına yerleştirdi. John dirseği üzerinde doğrulmuş onları seyrediyordu. Bebek yumruklarını sıkıp aceleyle annesinin memesini aramaya başladı. Kendall'ın da yardımıyla bulup iştahla emmeye koyuldu.

"Seni küçük obur," dedi John gülümseyerek.

"Yemek öğünlerini hiç kaçırmıyor."

"Neden sezeryanla doğdu?"

"Doğum kanalında ters duruyordu. Doktor döndürmeye çalıştıysa da olmadı. Ama sanırım bu biraz da küçük beyin kendini beğenmişliğinden kaynaklanıyor. Kafasının mükemmel biçimini bozmak istemedi."

John biraz da tereddütte uzanıp bebeğin göğsüne dokundu. Kalbi hızlı hızlı atıyordu. Sonra yumuşak saçlarını okşadı.

"Yakışıklı bir bebek."

"Teşekkürler."

"Sana benziyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Sen de çok güzelsin."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Saçıma rağmen mi?"

"Saçına rağmen."

Kendall adamın içten olduğunu biliyordu. O da onu çok hoş buluyordu. Hatları klasik değil, ama fazlasıyla erkeksiydi. Onu bu kadar çekici bulması garipti, çünkü bu adamla Matt birbirinin tam zıddıydı. Oysa Kendall, Matt'in rastladığı en yakışıklı erkek olduğunu sanmıştı.

Sahidin Korkusu

Matt uzun boylu ve zayıftı; John onun kadar uzun değildi ama çok daha güçlü bir yapıdaydı. Matt'in sarı saçları, John'unsu hafif kırlaşmış koyu renk saçları vardı. Matt'in son derece düzgün, simetrik yüz hatlarına karşın onunki yaşadığı olayların izlerini yansıtan anlamlı bir yüzdü. Ama Kendall onun en çok gözlerini beğeniyordu. O anki ruh haline bağlı olarak gözleri kaleideskop parçacıkları gibi yeşille kahverengi arasında değişiyordu.

Duygularını kolayca gösterememesi büyürken yaşayamadığı şefkat ve sevgi eksikliğinden kaynaklanıyor gibiydi. Ama Kendall onun duygularının aslında ne kadar derin ve içten olduğunu seziyordu. O yeniyetme oğlanlara sakat haliyle nasıl kafa tuttuğunu hatırlayan Kendall, Kevin'ı ve onu korumak için her şeyi yapabileceğini de biliyordu.

O gece onun sert olduğu kadar kibar olabildiğini görmüştü. Sevişmeleri bittikten sonra John onu kucaklayıp göğsüne bastırmıştı.

"İyi değildim, değil mi?" diye sormuştu Kendall çekingen bir sesle.

"Saçmalama. Çok iyiydin."

John onu öpmeye devam ederken bir yandan da kalçasını okşayarak Kendall'ı hafif hafif yeniden uyarıyordu. Sonunda dönerek kadını kaldırdı ve üzerine oturttu.

"Bunu hiç yapmamıştım."

"Bir şey yapmana gerek yok. Olduğun gibi davran yeter."

John parmaklarını kadının ağzına götürüp dudakları ve diliyle oynadı, sonra aşağıya indirip göğüslerini okşamaya başladı. Onları avuçlayıp sıktıkça Kendall giderek büyüyen bir arzuyla kıvranıyordu.

Şimdiyse başka bir zevk yaşıyordu Kendall, daha anlamlı bulduğu bir zevk. O Kevin'ı emzirirken John onları seyrediyor ve Kendall gerçek bir aile gibi göründüklerini düşünüyordu. Bu hayatı boyunca istediği, ama sahip olamadığı bir şeydi; onu seven bir koca, bir çocuk, bir aile. Kader ona bu şansı vermemişti, ama Kendall geçici de olsa o duyguyu şimdi yaşıyordu. Ne çare ki, bu güzel oyunun mutlu bir sona ulaşması mümkün değildi. Hafızası yerine gelecek ya da federal görevliler onları bulacaktı. Hiçbiri olmazsa bile, Burnwood'ların onu sağ bırakmayacaklarını biliyordu. Kendall'ın yapacağı en iyi şey John'u terkedip hayatının kalan kısmını ondan uzakta bir kaçak gibi geçirmektir. John hafızası yerine gelince, kısa bir aşk masalının oyuncularından biri olarak kullanıldığını farkedecek ve ondan nefret edecekti. Dahası, kaçacağını bile bile onun, kendisine ve Kevin'a yakınlaşmasına izin, hatta karşılık vermişti; böyle bir ikiye bölünmüşlüğü asla affetmeyecekti. Kendall o ana dek çoktan kaybolmuş olmayı dilerdi. Onunla sevişmesini bile oyunun bir parçası olarak görecekti, ki Kendall buna asla dayanamazdı.

Gözyaşlarını tutmaya çalışarak John'a doğru uzandı ve onu sevgiyle öptü. John ikisini de kollarının arasına aldı. Kendall bu anın hiç bitmemesini isterdi, ama ne yazık ki, böyle bir olasılık yoktu. Gitmek zorundaydı.

Ama bu gece değil.

Onuz Üçüncü Bölüm

"Sence başımıza neler gelecek, Matt? Ne olacak?"

Matt ellerini Lottie'nin kalçasında dolaştırdı. "Merak etme. Babam her şeyin çaresini bulur."

Lottie ondan uzaklaştı ve doğrulup oturdu, "Tabii ki merak ederim, Matt. Yasaları çiğnedim, artık bir kaçağım ben."

"Babam hepsini halleder."

"Senin baban bir manyak, Matt. Bunu anlamıyor musun?"

"Şşşl Seni duyacak."

Endişeyle babasının odasıyla kendilerininkini ayıran duvara baktı. Burası gayri meşru âşıkların buluştuğu incecik duvarlı, kötü bir moteldi.

Matt için Lottie'yle olan ilişkileri gayri meşru değildi. Aksine, duygularının ilk oluştuğu an başlamış olan ve hâlâ süren bir aşktı. O zamanlar Lottie'nin hayatının kadını olacağını tahmin bile edemezdi.

İki gün önce hapisten kaçarak suçlarına birini daha eklemişlerdi, ama Matt hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Lottie'yle gizlisi saklısı olmadan beraberdiler, üstelik babası da kabullenmişti.

Matt, Lottie de dahil, herkese tam bir "babasının oğlu" olarak görüldüğünün farkındaydı. Ama babası her zaman haklıydı ve daha da önemlisi gerçek bir Amerikan kahramanıydı. Tıpkı büyükbaba Burnwood gibi. Onu tanı mıyordu, ama hakkındaki her şeyi, bütün askeri başarılarını babasından dinlemişti. Gibb kendi babasına ne kadar çok inanıyorsa, Matt de babasına o kadar inanıyor ve güveniyordu. Yargılarında asla yanılmamıştı babası. Kendall dışında.

Onunla evlenmesini Gibb istemişti. Kardeşler Birliği'nin faaliyetleri için çok iyi bir görüntü oluşturunca. Ama Kendall'ın bağımsızlığına olan düşkünlüğünü gözardı etmişlerdi. Düşündükleri kadar uysal çıkmamıştı, ama bu hiç kuşkusuz Gibb'in değil, Kendall'ın hatasıydı.

Matt babasının yanlış anlaşılabilirliğini kabul ediyordu. Üstünlük ve idare konusunda saplantılı bir inadı vardı. Ona karşı gelen birisini asla unutmaz ve affetmezdi, intikamını mutlaka alırdı.

Ama Matt'in gözünde bunlar kusur değil, erdemdi. Başkalarının radikal ve bağnaz olarak değerlendirdiği durumlarda, o, babasının cesareti, değerlerine bağlılığı ve tutarlılığıyla gurur duyuyor. Onun ve büyükbabasının yolunda gitmeye çalışıyordu, ama onlar kadar güçlü olmadığını biliyordu. Eğer olsaydı, Lottie'ye böylesine tutulmazdı herhalde. Yine de bundan şikâyetçi değildi Matt.

"Sakin üzülme," diye fısıldadı sevgilisine uzanarak. Genç kadının ensesini öperken bu kokuyu ne çok sevdiğini düşündü. Ona ait her şeyi seviyordu. Vücudunu defalarca keşfetmiş, bu mükemmel vücutta bir tek kusur bile bulamamıştı. Bunu tek bozan şey, kısır oluşuydu. Eğer öyle olmasaydı, Matt büyük olasılıkla onunla evlenebilmek için diretirdi.

Lottie gülümsedi. "Bunu gerçekten göremiyorsun, değil mi, Matt?"

"Ne kadar güzel olduğunu mu?"

"Senin beynin yıkanmış, hayatım, ama sen bunun farkında bile değilsin." Bir an durdu. "Matt, seninle baban ve diğerleri hakkında söylenenler doğru mu? O insanları gerçekten öldürdünüz mü?"

Matt onu öperek mırıldandı. "Bunların şu an ikimizle bir ilgisi yok, Lottie."

"Ama yaptınız mı?"

"Yaptığımız ne varsa Tanrı adına yaptık."

"Demek ki, hepsi gerçek. Tanrım, Matt, bir felakete doğru gidiyoruz biz."

Matt uzanıp burnunun ucunu öptü, "Çok karamsarsın."

"Sen de çok aptalsın."

Sahidin Korkusu

"Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan neden kaçmamıza yardım ettin ve bizimle geldin?"

Parmaklarını adamın saçlarına geçirip çekti. "Seni kuşbe- yinli." Öyle sert çekiyordu ki, Matt'in gözlerinden neredeyse yaş gelecekti. "Çünkü seni seviyorum," diye fısıldadı. "Şu pis hayatımın içinde beni mutlu eden tek şey bu oldu. Sonuna dek de sevmeye devam edeceğim." Yatağa uzanıp Matt'i üzerine çekti.

* * *

Lottie musluğu kapatıp duştan çıktı. Havluya uzandığında birden arkasında birisinin varlığını hissetti ve dönüp bakınca korkuyla çığlık attı.

"Günaydın, Lottie," dedi Gibb. "İyi uyudun mu?"

"Ne işin var burada?"

"Tabii ki iyi uyudun. Oğlumla oynamak hoşuna gidiyor değil mi?"

Lottie küçük havluyla üzerini örtmeye çalıştı. "Çık buradan. Eğer Matt seni görürse..."

"Göremez. Senin de bildiğin gibi kahvaltı için kahve ve çörek almaya gitti. Hatta çıkmadan önce arayıp bir şey isteyip istemediğimi de sordu. O her konuda düşünceli ve sadık bir evlat olmuştur. Sadece senin dışında."

Gibb kaçışlarındaki başarılı rolü için onu tebrik etmiş, cesareti ve yeteneğini takdir ettiğini söylemişti. Ama Lottie onun içten olmadığını, gözlerinin buz gibi baktığını biliyordu. Genç kadın titremeye başlamıştı, bunun nedeni yalnızca ıslak ve çıplak oluşundan değil, daha çok korkudandı.

Gibb Burnwood'u ne zaman görse tüyleri diken diken olurdu. Daha küçük bir kızken bile babasıyla birlikte onun dükkânına gittiklerinde Gibb'in varlığından rahatsızlık duyardı. Belli bir nedeni yoktu bunun, ailedeki herhangi birisini sevmeyen bir kedinin içgüdüleriyle, Gibb Burnwood'da kötü bir şeyler olduğunu hissediyordu. Ama bildiği kadarıyla böyle hisseden tek kişi kendisiydi. Dün gece Matt'le yaptıkları konuşmadan sonra onu neden sevmediğini anlamıştı. Gibb masum insanları gözünü bile kırpmadan vahşice öldüren bir şeytandı ve oğlunu da zehirleyip o korkunç gruba üye yapmıştı.

"İzin verirsen üstümü giymek istiyorum." Lottie onun avcı içgüdüleriyle avının korktuğunu anlamaması için sesini sakın tutmaya çalışıyordu.

"Neden? Vücudunla gurur duyardın hep. En azından oğlumun aklını başından almak için bol bol kullandın. Şimdi birdenbire namuslu mu oldun?"

"Bak. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum, ama bu hiç hoşuma gitmiyor. Eminim Matt'in de hoşuna gitmeyecek."

"Matt için iyi olanın ne olduğunu biliyorum ben."

"Neymiş peki? Onu vahşi bir katil yapmak mı? Oğlun için iyi olan şey bu mu? Sen buna sevgi mi diyorsun?"

Gibb, kadının yüzüne sert bir yumruk indirdi. Lavaboya çarpan Lottie dizlerinin üzerine düştü. Gözlerinin önünde şimşekler çakıyor, duvarlar üstüne geliyordu. Hiç bu kadar şiddetli bir acı duymamıştı.

"Seni orospu! Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin?"

"Lütfen," diye fısıldadı. "Yapma. İstedğin..."

Yalvarmanın bir faydası olmayacağını anlayan Lottie gözlerini kapatıp hayatında ilk kez dua etmeye başladı. Dilediği tek şey hemen bayılmak ve yaşayacağı acıyı hissetmemekti.

Gibb kadının ıslak saçlarından bir tutamı sımsıkı kavradı ve odaya doğru sürüklemeye başladı. Lottie'nin duyduğu acı ve aşığılama o kadar büyüktü ki, bayılmasına imkân yoktu.

Sandra Brown

Matt, Gibb'in söylediği, kimsenin kimseye dikkat edemeyeceği kadar kalabalık dükkâna gitmiş, üç kahveyle yarım düzine çörek alıp çıkmıştı. Babası yine haklı çıkmış, hiç kimse başını bile çevirip bakmamıştı.

Anahtarıyla odasının kapısını açıp girdiğinde babasının sandalyede oturduğunu görüp gülümsedi. "Merhaba, baba. Burada olacağını tahmin etmemiştim. Söylediğin gibi..."

Birden korkunç bir çığlık atıp elindekileri yere düşürdü. Kahvelerin dökülüp bacağına yakmasını hissetmemişti bile.

"Kapıyı kapa, Matt."

Matt dehşetle, Lottie'nin yatakta çıplak, bacakları iki yana ayrılmış yatan cansız bedenine bakıyordu. Kadının boğazı kesilmişti. Hem de az önce. Gözleri korkuyla açılmış, yarasından akan kanla bütün yatak kan içinde kalmıştı. Yatağın arkasındaki duvarda, büyük olasılıkla ilk anda fışkıran kanın izleri vardı.

Gibb ayağa kalktı, olduğu yerde donup kalmış olan oğlunun yanından geçip kapıyı kapattı. Sonra yere düşen kahvelerden kapağı açılmamış olanı eğilip aldı ve kapağını çıkarıp bir yudum içti.

Matt tam Lottie'ye doğru atılmak üzereyken Gibb onu arkasından yakalayıp durdurdu.

"Başka yolu yoktu, evlat," dedi sakın bir sesle. "Biliyorsun, kılı kıpırdamadan kocasını öldürdü o. Kadınlarımız için çok kötü bir örnek bu. Erkekler Tanrı'nın verdiği üstünlüğü uygulamaya kalktıklarında karılarının onları öldürmesine göz yumabilir miyiz? Kardeşler Birliği onun hakkındaki kararı çoktan vermişti ve cezanın uygulanması an meselesiydi. Üstelik ona bir iyilik de yaptım. En çok sevdiği şeyi yaparken öldü." Matt babasına en az Lottie'ninkiler kadar ölü gözlerle baktı. "Gerçek bu, Matt. Ölümler onun üzerindeydi ben. Onu sınadım, tıpkı şeytanın İsa'yı sınağı gibi. Ama bu günahkâr kadın sınavı geçemedi.

"Kıvranarak ve yalvararak bacaklarını açtı bana, kucacağını açtı. Beni kandırdı ve günah işlememe neden oldu, yıllarca sana yaptığı gibi, Matt. İstersen gidip senin tohumlarına karışmış olan benim tohumlarımı görebilirsin. Böyle bir iğrençliği onun gibi bir sürtük yapabiliirdi ancak." Matt gözlerini kırpmadan Lottie' nin bedenine bakıyordu.

Gibb elini oğlunun omzuna koydu. "O bir şeytandı, Matt. Eğer onu durdurmasaydım, erkeklerin şehvetini uyandırmaya ve seni kandırmaya devam edecekti. Buna dayanamazdım."

Matt yutkundu. "Ama..."

"Oğlunu düşün. Yakında bizimle olacak. Onu da lekelemesine izin veremeyiz."

"O... o bunu yapmazdı. Lottie iyiydi."

"Yapma, Matt. Yanılıyorsun. Bunu anlayanın şimdi çok zor olduğunu biliyorum, ama yakında haklı olduğumu anlayacaksın. Annenin acısını dindirmenin ikimiz için de ne kadar zor olduğunu hatırlıyorsun değil mi?" Matt sersemlemiş bir halde başını salladı. "O kadını sevmiştim, evlat. Laurelann'ı çok sevmiştim, ama o çizgiyi aştı. Bizi ihbar edecek ve birliğe zarar verecekti. Susturulması gerekiyordu, Matt. Çok ağlamıştık, evlat, hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet, baba."

"Bu bize acı verdi, ama yapmamız gereken buydu. Sen daha küçük bir çocuktun, ama yine de bu gerçeği anlamıştın, değil mi?"

"Evet, baba."

"Sonunda acı dindi, tıpkı sana o zaman da söylediğim gibi.

Ruhun temizlendi ve anneni özlememeyi öğrendin. İnan bana, evlat, şimdi bu pislikten kurtulduğun için hayatın çok daha iyi olacak. Eğer bu yosma aklını çelmemiş olsaydı, sen şu anda hâlâ Kendall'la evli olacaktın ve biz de bu duruma düşmemiş olacaktık. İnanıyorum ki, Kendall zamanla amaçlarımızı gerçekten anladığında birliğimizi kabullenenecekti. Ama gururu Lottie'yi kabullenmesine izin vermezdi.

"Ve öyle de oldu. Sen zina yaptın, evlat, ama bu senin hatan değildi. Bunu biliyorum." Başıyla cesedi gösterdi. "Onun bedenini, sırf senin şehvet ateşiyle yanman için şeytan yarattı. Bütün suç o yosmanın. Gözünü karartıp karşı çıkamayacak hale soktu seni. Bu yüzden, evlat, sakın onun için gözyaşı dökme." Sonra

Sahidin Korkusu

hafifçe Matt'in sırtına vurdu. "Şimdi, eşyalarımızı arabaya götürelim. Bu durumun, yapmamız gereken şeyi engellemesine izin veremeyiz. Oğlunu bulmalıyız, Matt."

Otuz Dördüncü Bölüm

Ev yola fazla uzak değildi ve eve ulaşmak için yalnızca çakıllı dar bir yoldan geçeceklerdi. Yola iyice eğilmiş olan ağaç dalları ayışığının önünü kesiyor, yolu karanlıkta bırakıyordu. Evin konumu, amaçları için, bundan daha iyi olamazdı.

Vakit geceyarısını çoktan geçmişti. Bir saatten beri yolda tek bir araba bile görmemişlerdi. Farları kapalı halde çakıllı yolun önünden birkaç kez geçmişler, sonunda yola girerek kenara park etmişler ve gören olup olmadığını anlamak için bir saat boyunca arabanın içinde sessizce beklemişlerdi.

"Sence içerde midir?"

"Bunu içeri girene dek anlayamayız. Kapının üstüne 'içerdeyim' diye yazmış olamaz."

Arabadan çıkıp eve doğru yavaşça süzülürken karanlık onları tamamen saklamıştı. Eve iyide yaklaştıklarında bahçedeki çalılklardan birinin arkasına saklanıp daha önce Kendall'ın büyükannesi Elvie Hancock'a ait evi iyice incelediler. Anlaşmak için ellerini kullanıp işaretleştiler ve biri sağa, biri sola doğru ayrıldı. Evin arkas ndan dolanıp arka kapıda tekrar birleşteler.

"Herhangi bir şey görüp duydun mu?"

"Mezar kadar sessiz bir yer."

"Eminim içerdelerler."

Kararsızlıkla birbirlerine baktılar. Sonunda biri, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hadi!"

Kapının kilitli olduğunu sanmışlardı, ama açık olduğunu görünce şaşırdılar. Kapı hafif bir gıcırtilayla açıldı ve iki adam sessizce mutfığa girdi. Mutfakta hiçbir iz görünmüyordu. Bulaşıklar lavaboya koyulmuş, tezgâhta hiçbir dağınıklık bırakılmamıştı. Biri araştırmak için buzdolabını açmaya yeltendi, ama aralar aralamaz ışığın yanması ve motorun çalışmasıyla hemen kapattı.

Kendall yerinden doğrulup oturdu. "O da neydi?"

"Ne?"

Bir şey onu uyandırmıştı, ama ne olduğunu bilmiyordu. "Sen de bir şey duydun mu?" diye fısıldadı korkuyla.

John başını kaldırıp dinledi, ama ev büyük bir sessizlik içindeydi. "Ben bir şey duymuyorum. Nasıl bir sestti?"

"Bilmiyorum. Herhalde rüya gördüm."

"Kâbus muydu?"

"Sanırım."

John başını tekrar yastığa koydu ve Kendall'ın çıplak bacağına hafifçe sıkıp, "Bebek iyi mi?" diye sordu.

"İyi."

Emzirdikten sonra bebeği yerine götürmemişti Kendall. Üçü birbirlerine sarılmış, huzurlu bir uykuya dalmışlardı. Kendini güvende hissetmesine rağmen yine de tedirgindi. Neyse ki, silahı vardı. Silahlardan ve ateş etmekten hoşlanmıyordu, ama eğer Kevin'ın ya da John'un hayatı söz konusu olursa öldürmek için bir an duraksamazdı.

Sahidin Korkusu

Beş dakikadır parmaklarının ucuna basarak evin içinde gezinmelerine rağmen, nerede olduklarını bulamamışlardı. Dolaştıkları odaların hiçbirinde yakın zamanda kullanılmış olduklarına dair bir iz yoktu. Etraftaki kişisel eşyaları inceleyebilmek için el- fenerini yakmaları gerekiyordu, ama bunu göze alamazlardı. Dakikalar sonra adamlardan biri diğerine dönüp omuzlarını silktiler, diğeriyse insanların bu saatte genellikle bulundukları yer olan ' yatak odalarına doğru gitmelerini işaret etti.

Tek sıra halinde koridora çıktılar. Önlerindeki üç kapı da açıktı. Tam ilk odaya girecekleri sırada öndeki adam bir şeye takıldı ve düşmekten kendini zor kurtardı. Eğilip takıldığı şeyi yerden aldı, oyuncak bir ayıydı bu. Dönüp diğerine gösterdi. Birbirlerine bakıp gülümsediler ve koridorun başındaki odaya yöneldiler. Kapı yarı aralıktı. Hafifçe ittiklerinde hiç ses çıkarmadan açıldı. Birbirlerine son kez bakıp üçe kadar saydılar ve aynı anda odaya daldılar.

Kendall jetonu atıp numarayı çevirdi. Hattın diğer ucundaki telefon çalarken Kendall'ın avuçları ter içindeydi.

"Bristol ve Mathers Şirketi."

"Ricki Sue, benim. Sakın bir şey söyleme. Konuşabilecek durumda mısınız?"

"Tanrım, yaşıyorsun! Meraktan ölüyordum neredeyse. Şimdiye dek yaptığım en iyi rejim oldu bu!"

"Merak ettiğini biliyorum. Ama daha önce arayamazdım. Aslında şimdi de aramamam gerekiyordu."

"Gerçekten o müfettişi rehin aldın mı?"

"Öyle de denebilir."

"Ne demek şimdi bu? Aldın mı, almadın mı? Neyse, boş- ver, hangi cehennemdesin sen?"

"Bunu sana söyleyemem. Uzun da konuşmayacağım zaten. Telefonlar büyük bir olasılıkla dinleniyordun"

"Haklısın. Sheridan federal görevlilerle kaynıyor ve hepsi de senin peşinde."

Kendall bundan zaten emindi. Ama yine de bunu duymak onu daha da korkmuştu.

"Ajanlar büroya defalarca geldiler ve Kendall Deaton'la ilgili her şeyi didik didik ettiler."

"Aman Tanrım?"

"Büyükannenin evine bile ajanlar soktular."

"Eve mi soktular?" Kendall midesinin bulandığını hissetti. Büyükannesi bu durumu görseydi çok üzülürdü. "Bu çok aptalca ve gereksiz. Beni arayacakları ilk yer olduğunu bildiğim bir evde ne işim var?"

"Orada olacağını düşünenler sadece ajanlar değil. Dün gece senin orada olacağını düşünen iki adam eve girmiş."

"İki adam mı? Kimlermiş?"

"Ajanlar tuzak kurmuşlar, ama işe yaramamış. Kim oldukları belli olmadan kaçmışlar."

"Ama kim..."

"Sakın telaşlanma hayatım, ama kocan ve babası olabilirler."

"Ama onlar hapiste."

"Artık değiller. Üç gün önce kaçtılar."

Kendall telefonu hemen kapattı, ama elinde ahizeyle öylece kaldı. Arkasına döndüğünde Matt'le Gibb'i görmekten korkarak bir süre yerinden kıpırdıyamadı.

"Telefonla işiniz bitti mi, bayan?"

Kendall yerinden sıçrayarak dönüp arkasındaki adama baktı. Özür dileyip ahizeyi yerine koydu ve kulübeden çıktı.

Üzerinde kot ve ayağında sandaletlerle kayıp Avukat Kendall Deaton'la ilgisi yoktu. Hiç kimse ona bakmıyordu, ama Kendall'ın korkusu giderek artıyordu. Polis bütün güneyde onu arıyor olmalıydı. Hızla arabasına binip eve doğru yollandı.

Sandra Brown

Ev? Evet. Büyükbabasından kalan bu şirin çiftlik evinde büyükannesinin evinde olduğu kadar huzurluydu. Büyükbabası buranın keyfini sürece kadar yaşamamıştı, ama büyükannesiyle her yaz gelmişlerdi buraya.

Okullar kapanır kapanmaz, tembellik edip bütün gün dinlenecekleri bu eve kaçarlar, günlerini balık tutarak, konserveler yaparak ve pikniğe çıkarak geçirirlerdi. Akşamları da yüksek sesle hikâyeler okurlar ya da topladıkları papatyalardan taçlar yaparlardı. Hiç kimsenin bilmediği bu ev, güvenle saklanabileceği yerlerden biriydi. Ama yine de peşinde bir sürü insan vardı.

Pepperdyne deliye dönmüş olmalıydı. Tek tanığını, dostu John McGrath'i ve şimdi de suçluları kaybetmişti. Kendall için için tutuklanmayı Matt'le Gibb'in onu bulmasına yeğlediğini düşündü, ama yine de cesaret edemiyordu. Yapabileceği en iyi şey, ikisi de yakalanıp tekrar hapse atılana kadar onlardan ola-bildiğince uzak kalmaya çalışmaktı. Bu gece Kevin'ı da alıp kaç-malıydı.

Ama ya John? Hâlâ koltuk değneklerini kullanmasına rağmen tamamen iyileşmiş sayılırdı. Kendi başının çaresine bakabilecek durumdaydı. Ama Kendall ondan ayrılmak istemiyordu.

Ancak eğer John'u gerçekten seviyorsa, ondan uzaklaşmalıydı. Kendall'la birlikte olduğu sürece onun da hayatı tehlikedeydi. Kendall'ı ve bebeği Burnwood'lardan korumak için kendini rahatlıkla tehlikeye atacak ve büyük olasılıkla da ölecekti.

Buna izin veremezdi. İkisinin birlikte bir gelecekleri yoktu, ama Kendall, hayatının geri kalanını ondan ayrı da geçirecek olsa, onun yaşadığını bilmek istiyordu.

Teslim olmayı düşünmek bile istemiyordu. Eskiden çalıştığı şirketi araştırıp hakkındaki her şeyi öğrendiklerine göre, hiçbir güvenilir yanı kalmamıştı Kendall'ın. Güven duymadıkları bir tanık hiçbir işlerine yaramazdı. Aksine, onu adam kaçırmakla suçlayıp hapse bile atabilirlerdi'.

Kendall'ın tek seçeneği tekrar kaçmaktı. Kevin'ı evde bıraktığı için kendine kızdı. Eğer şimdi yanında olsaydı, eve uğramadan yoluna devam edecekti. John'un yanındayken gitmek çok zor geliyordu. Ama yapmak zorundaydı.

"Nasıl beceremezsiniz?"

Pepperdyne'in emrindeki ajanlar, şefin korkutucu bakışları altında seslerini çıkaramadılar. Nefes almaya bile korkuyorlardı.

"Evet?" Karargâhını Prosper'dan Sheridan'a almış olan Pepperdyne'in sesi, polis merkezinin camlarını titretiyordu.

O gece işbaşında olan iki ajandan biri sonunda konuşacak cesareti buldu. "Bayan Burnwood kaybolduğundan beri evi gözetliyoruz, ama hiç kimseye rastlamamıştık."

"Eee?"

"Bu yüzden kaçırdık onları."

Diğeri araya girdi. "Efendim, kaçanın Bayan Burnwood ya da müfettiş olabileceğini düşünüp ateş edemedik. Onlar olmadığını tahmin edip ateş etmeye başladığımızda da epey uzaklaşmışlardı."

"Bu doğru, efendim. Ya onlar olsaydı ve kucaklarında bebek de olsaydı?"

"Onlar olsaydı, bunlar olsaydı! Sonuçta kimler oldukları hakkında en ufak bir bilgi edinemedik. Çünkü ne kim olduklarına dikkat ettiniz, ne de arabalarının nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuz."

"Ben ikisinin de erkek olduğunu düşünüyorum, efendim."

"Sahi mi? Öyle mi düşünüyorsun? Belki de Batman ve Ro- bin'di." Durup nefes aldı. "Bugün ikiniz de en güneşli, en sıcak yerde bir saat atış talimi yapacaksınız. Elleriniz yanana dek ateş edeceksiniz. Çünkü dün gece koca bir öküzü bile vurmayaçağınızı ispatladınız." Ajanlardan biri dayanamayıp gülünce Pepperdyne

Sahidin Korkusu

kükredi, "Ne o? Çok mu komik? Öyleyse atış talimini iki saate çıkarıyorum. Şimdi tepemi iyice attırmadan çabuk kaybolun."

Kapıyı kapatıp çıktılar. Pepperdyne yalnız kalınca sandalyesine çöküp başını ellerinin arasına aldı. Stephenville'deki araba sahibinin bulunması ve aracın belirlenmesiyle doğan umudu şimdi giderek azalıyordu.

Eğer bilgisayardaki arıza olmamış olsaydı, şimdi Ruthie Fordham hâlâ yaşıyor olacaktı ve Bayan Burnwood da John'la kayıplara karışamayacaktı. Arıza düzelip de gerçek bilgiyi öğrendiklerinde John'un telefonuna ulaşmak için boşuna uğraşmışlardı. Derken, kaza olmuş ve John bomboş bir hafızayla kaybolmuştu.

'Tanrım! Her şey ne kadar karışıktı böyle!' Bir Burnwood'ların kaçması eksikti, o da olmuştu işte. Şimdi Bayan Burnwood'la John'u yalnızca bulması gerekmiyor, onları aynı zamanda bu manyaklardan önce bulması gerekiyordu.

Evine dönecek kadar aptal olamazdı. Ama görünen o ki, birileri öyle sanmış ve onu bulmak için dün gece eve girmişlerdi. Pepperdyne onların Burnwood'lar olmasından korkuyordu. Az önce eline geçen, Lottie Lynam'ın kanlar içindeki çıplak cesedinin olduğu fotoğraflara baktı. Bu adamlar her şeyi yapabilirlerdi.

"Sevgili bayan, sizi onlardan önce bulmam için dua edin."

Acaba John ne yapıyordu?

Otuz Besinci Bölüm

John, Kendall'ı gözden kaybolana dek izledi, sonra Kevin'ın yattığı odaya girdi.

"Bak, ufaklık... ee, ben şey... biraz gerginim bugün. Bu yüzden anlayışına ihtiyacım var, tamam mı? Burada kendi kendine gayet iyi vakit geçirebilirsin. Ben fazla uzaklaşmayacağım. Geri dönene dek keyfine bak, olur mu?"

Kevin'ın ağzından baloncuklar çıkarıp yumruklarını salladığını görünce, yalnız kalmaktan rahatsız olmayacağına karar verip çıktı. Evden biraz uzaklaşmıştı ki, bir ses duyup durdu. Isık sesi miydi? Ya da yangın? Vahşi hayvanlar da olabilirdi?

"Kahretsin!" Koltuk değneklerine dayanıp tekrar geri döndü ve Kendall'ın zaman zaman bebeği taşımak için kullandığı askıyı göğsüne taktı ve gidip Kevin'ı yattığı yerden aldı.

Kevin kucağa alındığı için mutluluktan kıkırdıyordu. "Ya, evet, çok eğlenceli, değil mi?"

Dışarı çıkıp olabildiğince hızlı yürümeye başladı. "Annene bu konuda tek kelime söylemek yok, anlaşıldı mı? Çok kurnaz bir kadın. Tabancamı saklamış, arabayı da kullanamıyorum." Eğilip bebeğe baktı. "Herhalde tabancamın nerede olduğunu sen bilmezsin değil mi? Onu atmamıştır umarım. Her yeri aradım, ama yok, yok."

Anayola varması uzun sürmemişti, biraz durup nefes aldı. "Annen o silahı geri vermek zorunda. Gerekli olduğu zaman nasıl kullanılacağını ondan iyi biliyorum."

Kendini inanılmaz derecede yorgun hissediyordu ve bunu düşünmemek için bebekle konuşuyordu. Elinden geldiğince gölgeden gitmeye çalışmış, ama bunun pek faydası olmamıştı. Elini çabuk tutup Kendall'dan önce dönmesi gerekiyordu.

Şansı yaver giderse bir arabaya rastlayabilir, onu en yakın telefon kulübesine götürmesini isteyebilirdi. İsteddiği tek şey altmış saniyelik bir telefon görüşmesiydi.

Vücudundaki bütün kaslar sızlıyordu, ama John buna aldırmadan daha da hızlı gidebilmek için kendini zorladı.

Derken, ilerdeki evi gördüğünde sonunda ödüllendirildiğini düşündü. Sıcak yüzünden asfalttan yükselen ısı dalgaları mesafeyi kestirmesine engel oluyordu.

"Eğer kendimi biraz daha zorlarsam beş dakika içinde orada olabiliriz." Eğilip bebeğe baktı. "Beni anlamayan birisiyle konuştuğum için deli olmalıyım. Belki de hâlâ komadayım ve o boktan kâbuslardan birini görüyorum yine. Evet, kesinlikle öyle. Sen bir düşün Kevin, sen..." Birden durdu ve gülmeye başladı. "Üzerime işiyorsun değil mi?" Ilık su göğsünden süzölmeye başlamıştı. "Haklısın. Gerçek olduğuna inanmam için iyi bir kanıt bu."

Evin giriş yoluna geldiğinde kendini çok mutlu hissediyordu. Verandaya varır varmaz yere çöktü. "Merhaba!" diye bağırdı. Yanıt yoktu. Sonra tekrar denedi. "Merhaba!"

Kevin ağlamaya başlamıştı. "Şşş. Sana bağırmadım." Bebeğin kıcına hafifçe vurmaya başladı. Bebek ağlamayı kesti, ama tekrar başlamaya hazırdı. Dudağı bükölmüş, gözleri yaşla dolmuştu.

"Nasıl hissettiğini biliyorum, ufaklık. Ben bile ağlamaya başlayabilirim."

Eve biraz daha dikkatli bakınca uzun zamandır kullanılmalı

dığını farkettil. Saksılardaki çiçekler kurumuş, perdeler çekilmişti. Kapının köşeleriye örümcek ağlarıyla kaplanmıştı.

John ne yapması gerektiğini düşündü. Terden sırlsıklam olmuştu ve Kendall'dan önce eve varıp düş almalıydı. Birden aklına bebeklerin vücut ısısının yetişkinlerden daha yüksek olduğu geldi. Bebek gerçekten de çok fazla ısınmıştı.

Sahidin Korkusu

John hemen kararını verip ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Saksılardan birini kullanıp kapının camını kırdı ve elini uzatıp kilidi açtı. Büyük bir ev değildi. Uzun zamandır kullanılmadığından her yer toz içindeydi. Hızla mutfığa girip musluğu açtı. Ama su akıyordu.

"Lanet olsun."

Derken, musluktan garip bir ses geldi ve birkaç saniye içinde su akmaya başladı. İlk akan pasın geçmesini bekleyip avu- cuna su doldurdu ve uzun uzun içti. Sonra da yüzünü ve boynunu iyice ıslattı. Islak elleriyle Kevin'in da başını okşadı.

"Daha iyisin değil mi?" Ama Kevin'in içmeye de ihtiyacı vardı. John, Kendall'ın onu hep biberonla beslediğini hatırladı, ama şu anda öyle bir şey yoktu. Eğer bardaktan içirmeye kalkarsa boğulabilirdi. Bebeğin tek bildiği beslenme yöntemi emmektir. Parmağını ıslatıp bebeğin ağzına götürdü. Kevin parmak ağzına değer değmez emmeye başladı. Bunu birkaç kez daha tekrarladı. Arkadaşları onu bu halde görseler ne düşünürlerdi acaba? Ve tabii Lisa. Kadın onu bencillikle suçlamıştı. Değil bebek sahibi olmak, bu konuyu tartışmak bile istemiyordu.

"Bir bebek istiyorum, John. Babasının da sen olmasını."

"Teşekkürler, ama hayır. Ben bebek filan istemiyorum. Ne şimdi, ne de sonra."

"Neden?"

"Çok uzun bir hikâye, Lisa."

"Acelem yok. Dinliyorum."

"İlk olarak, bence biz bu işe pek uygun değiliz. İkimiz de sürekli şehir dışındayız."

"İzin alabilirim. Diğer gerekçeye gelelim."

"Ben..."

Onu sevmediğini söyleyecekti aslında, ama kendini tuttu. Bir bebek dünyaya birbirini seven bir anne babadan gelmeliydi. Kendi anne ve babası boşandığında daha iki yaşındaydı ve aile sevgisini hiç tadamamıştı. Büyüdükçe her iki taraf için de fazlalık olduğunu hissetmeye başlamıştı. Her ikisi de başarılı birer kariyere sahiptiler. Ama iyi bir anne baba değildiler. John yatılı okulda okumuş, zorunlu tatillerin dışında onlarla birlikte olmamıştı. Oğullarının hayatını etkilemek bir yana, ona herhangi bir tavsiyeleri bile olmamıştı. Birlikte oldukları ender zamanlarda hep kibar, ama mesafeliydiler. John onlara hep başarısız evliliklerini hatırlattığını düşünmüş, kendini kariyerleri için bir engel olarak görmüştü. Kırk üç yıl boyunca bu hiç değişmemişti.

Böyle bir ortamda büyümek, ister istemez ilişkilerinin kısa süreli olmasına yol açmış ve baba olmak için içinde hiçbir istek duymamıştı. Psikoloji dersleri alırken anne ve babanın bir çocuğun duygusal yaşamında ne kadar etkili olduğunu öğrenmişti. Lisa'yla böyle bir işe kalkışamazdı. Onunla birlikte yaşlanmayacağını çok iyi biliyordu.

Bütün bunlara ek olarak New Mexico'da yaşadığı o olay vardı. Lisa sanki düşüncelerini okumuş gibi, "O kötü olayla ilgisi var mı bunun?"

"Hayır."

"Bence var."

"Yok."

"Eğer bu konuda benimle konuşursan kendini daha iyi hissedersin, John."

"Bu konuda konuşacak hiçbir şey yok. Baba olmak istemiyorum, o kadar."

"Seni bencil orospu çocuğu!"

Ve şimdi bir bebek onun parmağından su emiyordu. Üç hafta öncesine kadar bir bebeğin yanına yaklaşmak, dokunmak istemezken şimdi bu hali ona rüya gibi geliyordu.

"Hayat sürprizlerle dolu, öyle değil mi, Kevin?"

Sandra Brown

Bebek rahatlamış gibiydi. John saatine baktı. Acele etmesi gerekiyordu. Musluğu kapatıp odaya döndü. Masanın üzerindeki telefonu görünce hemen üzerine atıldı. Ahizeyi kaldırırken mutluluktan gülüyordu, ama telefon hattının kesik olduğunu anlayınca gülmesi kesildi. Bunun da musluk gibi geç açılacağını düşünüp bir süre uğraştı ama hiç ses yoktu. Boşuna vakit kaybediyordu.

Kapıyı arkasından dikkatle kapatıp, "Cam için üzgünüm," diye mırıldandı. Hava hâlâ sıcaktı ve kasları felç olmuş gibiydi.

Yolun sonundaki posta kutusuna vardığında elini kutuya yaslayıp biraz dinlendi, ama birkaç saniye içinde demir kutu elini yakmaya başlamıştı. Birden aklına çok iyi bir fikir geldi. Bu gece bir not yazabilir ve evden gizlice çıkıp buraya koyabilirdi. Postacının dikkatini çekmesi için kutuya kırmızı bir bayrak koyarsa not yarın postacının elinde olurdu. Bu yeni planla kendini daha güçlenmiş hissedip hemen yola koyuldu. Dönüşü düşündüğünden çok daha kısa sürmüştü. Tam verandaya vardığında Kendall'ın arabasının sesini duydu. Hızla eve girip kendini banyoya attı ve kapıyı kilitledi. Çok heyecanlanmış, kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Bütün vücudu leş gibi ter kokuyordu. Kendall onu gördüğü anda ne olduğunu anlardı. Yorgunluktan titreyerek Kevin'ı askıdan çıkarıp yere, paspasın üzerine yatırdı. "Bu işe ikimiz birlikte bulaştık, tamam mı?"

Küveti tıkayıp suyu açtığında Kendall'ın eve girdiğini duydu.

"John?"

"Evet?" Kevin'ın bezini çıkarmaya çalışıyordu.

"Neredesin?"

"Kendall?" Bez çıkmıyordu. "Döndün mü?" Sonunda çıkmıştı. Kafasını lavaboya eğip iyice ıslatmaya çalıştı. "Gerçek bir ortaksın," dedi hiç sesini çıkarmayan bebeği kucağına alırken.

"John, ne yapıyorsun orada? Kevin nerede?"

"Suyun sesinden seni duyamıyorum, Kendall."

"Kevin nerede?"

"Burada, benimle birlikte." Bebeği ıslattıkça kollarını neşeyle sallıyordu.

"Seninle mi?"

"Tabii ki. Nerede olabilirdi sence?"

Kendall kapıyı açmaya çalışıyordu. "Kapıyı kilitlemişsin."

"Oh, affedersin."

"Kapıyı aç, John."

"Küvetteyim ve bu bacakla kalkıp açmam çok zor."

"Tamam, ben açarım."

John kadının sesindeki paniği farketmiş ve sevgili olmalarına rağmen ona güvenmediğini anlamıştı. Kendall elinde bir saç tokasıyla geri gelmiş ve kilitte oynamaya başlamıştı. Sonunda açtığında böyle bir manzarayla karşılaşmayı beklemiyordu doğrusu. John kırık bacağına dışarı sarkıtmış, göğsüne yatırdığı Kevin'la küvette uzanmış yatıyordu.

"Tam vaktinde geldin, sevgilim, hadi sen de gir."

"Ne yapıyorsun sen?" Kadının sesi endişeden titriyordu.

"Yıkamıyorum."

"Kevin'la mı?"

"Neden olmasın? Bu sıcakta serinlemek onun da hoşuna gider diye düşündüm."

Kendall klozetin üzerine çöktü. Yüzü ve dudakları bembeyaz olmuş, gözleri dolmuştu. Başını ellerinin arasına alıp masaj yapmaya başladı. John onun bu kadar kötü görünmesinin altında başka bir neden yattığını anlamıştı. Kasabada mutlaka bir şeyler olmuştu.

Kendall ellerini kucağına koyup başını kaldırdı. "Lütfen bunu bir daha yapma, John."

Sahidin Korkusu

Bakışları ve ses tonu John'a kendini suçlu hissettirmişti. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim, Kendall."

Kendall'ın bu telaşlı hali onun adam kaçırma ve tanıklık etmekten kaçma gibi iki federal suç işlediğini hatırlattı John'a. Onun görevi de başına bir şey gelmeden onu yerine teslim etmekti.

Bu şartlar altında elinden gelenin en iyisini yapmış, görevi için kendinden ödün bile vermişti; hafızasının düzeldiğini saklamak zorunda kalmış, bebekle yakınlaşmış, hatta Kendall'la sevişmişti.

İyi konuşma, McGrath, diye geçirdi içinden. Eğer bunu sık sık tekrar ederse, belki kendisi de inanabilirdi.

Onuz Altıncı Bölüm

Ricki Sue sabırsızca tırnağından bir parça kopardı. Yaşlı Bristol masasına yaklaşıp ona odasına gelmesini söylediğinde Ricki Sue hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Çalışanların meraklı bakışları altında patronunu izlemiş ve toplantı salonuna girip kapıyı kapatmışlardı.

"Burada bekleyin, Bayan Robb. Birazdan gelecekler."

Yine mi, diye geçirdi içinden. FBI ajanları Kendall'ın yakın arkadaşı olduğu için onu diğer çalışanların üç katı daha fazla sorgudan geçirmişlerdi. Tabii ki, hiçbir şey söylememişti Ricki Sue, söylememeye de kararlıydı.

Odaya gireli yarım saat olmuştu, ama kimsenin geldiği yoktu. Sıkıntıdan sinirleri iyice gerilmişken birden kapı açıldı ve iki ajanla birlikte Pepperdyne içeri girdi. Son derece kararlı ve ciddi bir havası vardı.

"Bayan Robb, ben Ajan Pepperdyne."

Yanındaki adamları da tanıştırmıştı, ama şefin otoriter havasından fazlasıyla etkilenen Ricki Sue onlarla ilgilenmemişti bile. Üstelik onları daha önceki sorgulardan tanıyordu. Demek başlarındaki adam buydu. Pepperdyne! Son derece hoş ve nazik görünüyordu.

"Fazla vaktim yok, Bayan Robb. O yüzden konuya hemen girmek istiyorum."

Masanın kenarına oturup dosyasını açtı. Bu belgelerde neler yazılı olduğunu Ricki Sue çok iyi biliyordu.

"Bilgisayarda Kendall Deaton'ın geçmişini ilk araştırmaya başladığımızda bazı arızalar olmuştu, bu yüzden öğrenmemiz biraz uzun sürdü. Ama şimdi her şeyi biliyoruz."

"Öyle mi?"

"Öyle. Gerçekleri saptırmak bir avukat için oldukça kolay olmuştur herhalde."

"Bunu kanıtlamanız çok zor ve sanırım Amerika'da aksi ispatlanana dek herkes masumdur."

Pepperdyne elini öfkeyle masaya vurunca Ricki Sue yerinden sıçradı. Bu adamın öfkesini yatakta görmeyi tercih ederdi.

"Bu dosya yalanlarla dolu. Ama tabii bunları size göstermeme gerek yok, siz zaten hepsini biliyorsunuz."

"Öyleyse beni neden özel olarak görmek istediniz?" Sesinde baştan çıkarıcı bir ton vardı. "Yoksa işle bir ilgisi yok mu bunun?"

Diğer ajanların kıkırdadığını duyan Pepperdyne dönüp sert bir bakışla onları uyardı, sonra da tekrar Ricki Sue'ya döndü.

"Bu durumu ciddiye almadığınızın farkındayım, Bayan Robb. Ama siz burada şakalaşırken Bayan Burnwood'un hayatı tehlikede. Federal bir görevli de onunla birlikte kayıp. Bakın bayan, ben ikisini de bulmak istiyorum ve siz de bana yardım edeceksiniz."

"Neden? Her şeyi bildiğinizi söylüyorsunuz, öyleyse size neden ben yardım edecekmişim?"

"Çünkü siz onun arkadaşısınız ve arkadaşınız fazla yaşa- yamayabilir."

"Beni böyle korkutarak bir şey elde edemezsiniz, Bay Pepperdyne. Beni fazla genç sandınız herhalde. Ben tam 14 Nisan 1962'de doğdum, tamam mı? Yetişkin bir kadıyım. Yani doğum tarihim aslında 1960, ama ne farkederek ki?"

Pepperdyne gözlerini kıstı. "Bunu hâlâ şaka sanıyorsun, öyle değil mi? Bak, arkadaşın bir müfettişi kaçırdı ve onu öldürüp cesedini sakladı."

"Böyle bir şey yapmaz o!"

"Müfettiş Fordham'ın boğulmasına neden oldu."

"O kadın zaten ölmüştü. Gazete her şeyi yazdı, otopsi raporunu bile. O yüzden beni kandırmaya çalışma. O bir sineği bile incitemez. Eminim o adamı onu koruması için yanına almıştır."

Sahidin Korkusu

"Öyleyse büyük bir hata yaptı." Pepperdyne'in sesi o kadar sakindi ki, Ricki Sue tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Çünkü Bayan Burnwood'un bulaşmaması gereken bir insan varsa, o da John McGrath'dir."

Ricki Sue diğer ajanlara baktı, ama ikisinin de yüzü ifadesizdi.

"İki yıl önce New Mexico'da bir kasabada bir adam elinde iki otomatik tüfek ve bir yığın cephaneye bir bankaya girdi ve veznedar olarak çalışan karısını görmek istediğini söyledi. Amacı, onu terkeden karısıyla konuşup onu dönmeye ikna etmekti. Ama kadın o gün hastaydı ve işe gelmemişti. Adam bunu öğrendiğinde daha da sinirlendi ve kendince iyi bir karar verdi: Bu kadar silahla bir kere buraya kadar gelmişti, öyleyse ya karısı onunla barışırdı ya da herkesi öldürürdü."

Ricki Sue sandalyesinde sıkıntıyla kıpırdandı. "Bu gerçekten çok etkileyici bir hikâye, Bay Pepperdyne, ama..."

"Sesini kes ve dinle."

"Tamam, dinliyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nasılsa iş vakti."

"Gün ilerledikçe iş daha da sıkıcı olmaya başlamıştı. Polis adamları anlaşılmaya çalıştı, ama adam buna yanaşmıyordu. Sonunda ciddi olduğunu göstermek için bankanın koruma görevlilerinden birini vurup ikinci kattan aşağıya attı ve işte o zaman beni çağırdılar. Ben de oraya büronun en başarılı arabulucusu Doktor John McGrath'le gittim."

"Biz oraya vardığımızda John haberleşme cihazını aldı ve adamları görüşmeye başladı. Bu konuda John'un olağanüstü bir yeteneği vardı. Adamları karısı hakkında konuştu. Karısı onun bu davranışından hoşlanacak mıydı acaba? Eğer öldürmeye devam ederse ona geri dönecek miydi? Bunun gibi şeyler işte. Adam yumuşamaya başlamıştı. John bu işi çok iyi götürüyordu ve biz başkaları ölmeden bu işi halledeceğimize inanmaya başlamıştık."

"Rehinelerden biri iki çocuklu genç bir kadındı. Bir bebek ve iki yaşlarında bir ufaklık. Önce bebek ağlamaya başladı, sonra da çocuk. Sesler adamı deliye döndürmüştü. Kadına onları susturmasını söyledi. Kadın elinden geleni yaptı, ama çocuklar aç ve yorgundular. Neyin içinde olduklarını anlayamayacak kadar küçüktüler, bu yüzden ağlamayı sürdürdüler. Adam eğer susmazlarsa onları öldüreceğini söyledi. Orada çocukların ağlayışlarını ve annelerinin yalvarışını dinlemenin nasıl bir şey olduğunu tahmin edemezsin."

"John'un nasıl o kadar soğukkanlı kalabildiğini bilmiyorum. Hepimiz delirmek üzereydik, ama o adamı ikna etmeye çalışıyordu. Eğer anneyi ve çocukları serbest bırakırsa istediği her şeyi yapacağına söz verdi. Evet, sesi çok sakindi, ama hayatımda hiç kimsenin o kadar terlediğini görmedim. O çocukları kurtarmayı deliler gibi istiyordu."

Sustu. Ricki Sue heyecanla yutkundu, "Sonra ne oldu?"

"Hepsini vurdu. Kadını, bebeği, oğlanı. Üç atışta hepsini temizledi. Sonuçta özel tim içeri girip adamı yakaladı, ne çare ki, onlar ölmüştü. Hepimize çok zor geldi bu, ama John kadar değil. Onun neler yaşadığını çok yakından gördüm. Bir süre sonra FBI'dan ayrıldı ve şerifin bürosunda çalışmaya başladı. Hâlâ kendisini suçluyor. Yapabileceğinin en iyisini yaptı, ama hepsi boşa gitti."

Salona ağır bir sessizlik çökmüştü.

"Bunu bana neden anlattınız?"

"Söylemek istediğim şey şu: Arkadaşınız John'u almakla zeki davrandı, ama onun kim olduğunu bilmiyor. O olaydan sonra kalbi kaya gibi sertleşti, özellikle de çocuklara karşı." Yüzünü kadınınkine iyice yaklaştırdı. "Ne demek istediğimi anladın mı, Ricki Sue?"

Ricki Sue önce şaşırdı, ama sonra başını geri çekip göz kırptı. "Beni oyuna getirmeye çalışıyorsun ama işe yaramaz bu."

Pepperdyne diğer ajanlara döndü. "Sizce de oyuna mı getirmeye çalışıyorum?"

Sandra Brown

İkisi de ciddi bir tavırla başlarını iki yana salladı. Pepperdyne kadına döndü. "John hafızasını kaybetmiş bile olsa, çocuklara olan fobisi hâlâ içinde gizlidir. Ne zaman bir çocuk görse tepesi atar. Denver'dan Dallas'a giderken görecektin onu. Bebek ağladıkça yerinde duramıyordu."

"Peki, öyleyse onları neden o adama teslim ettiniz?"

"Böyle olacağını bilmiyordum. Bayan Burnwood ve bebeğiyle kısa bir süre birlikte olmasının ona iyi geleceğini düşünmüştüm, ama o kadının böyle bir işe kalkışacağını bilseydim..." Bir an durdu. "Ve tabii John'un tepesinin atıp onları haklamadığından emin değiliz."

"Hayır, iyiler." Birden sustu. Oyuna gelmişti. "Kahretsin."

"Onunla konuştun demek."

"Hayır."

"Neredeler?"

"Bilmiyorum."

"Ricki Sue, onların yerini saklayarak onlara iyilik yapmıyorsun."

"Yemin ederim nerede olduklarını bilmiyorum." Ricki Sue adamın ona zerre kadar inanmadığını biliyordu. "Peki, tamam, onunla konuştum. Bu sabah ofisi aradı ve iyi olduklarını söyleyip kapattı. Sadece birkaç saniye konuşabildi, çünkü dinlemenizden korkuyordu."

Adamın yanıtını beklemek için sustu, ama o hiç sesini çıkarmadan ona bakıyordu.

"Evet, dinlediniz. Evimdekileri de tabii." Ayağa fırladı. "Seni orospu çocuğu! Benimle oyun oynadın."

"Yerine otur."

"Defol git."

"Yerine otur dedim." Pepperdyne onu sandalyesine geri itti. Ricki Sue çok sinirlenmişti, ama aynı zamanda adamın bu hareketi onu çok heyecanlandırmıştı.

"Sen onun en eski arkadaşısın, Ricki Sue. Nerede olduğu hakkında eminim bir fikrin vardır."

"Yok."

"Eğer bana yalan söylediğini öğrenirsem seni de suçortaklığı yapmaktan tutuklarım."

Ricki Sue kollarını iki yanına sarıp titredi. "Hiii, çok korktum."

Pepperdyne ona sinir olmuştu. "Çok sevimlisin."

"Öyle mi?" Gülümseyerek diğer iki ajana göz kırptı, sonra şefe döndü. "Bak, onun geçen şu bir yıl boyunca bile nerede saklandığını bilmiyordum. Yemin ederim doğru söylüyorum."

Pepperdyne elini, koltuğunun altında bir zarf tutan ajana uzattı ve içinden fotoğrafı çıkardığı süre boyunca gözlerini Ricki Sue'dan ayırmadı.

Kadın fotoğrafa bakar bakmaz dehşet içinde çılgık attı. Midesi bulandığı için hemen elini ağzına götürdü.

"Bunu Gibb ve Matt Burnwood yaptı. Üstelik Matt'in kendi sevgilisine, hapisten kaçmalarını sağlayan kadına. Kesik o kadar derin ki, baş neredeyse gövdeden ayrılmış."

"Lütfen!" Ricki Sue titriyordu.

"Lütfen ne? Eğer bana bilgi vermeni sağlayacaksa bir şeyler daha söyleyebilirim."

"Size söyledim," diye inledi. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bak, Ricki Sue, bu adamlar manyak ve arkadaşının peşindeler. Onları hiçbir şey durduramaz, çünkü kaybedecekleri hiçbir şey yok."

"Eve girenler de onlar mıydı?"

"Sanırım. Korkunç, değil mi?"

"O kadar yakınlar demek ki?"

"O kadar kararlılar. Kendall'ın ihaneti bir yana, bebeğin varlığını öğrendiler ve ne olursa olsun onu istiyorlar." Hafifçe gülümsedi. "Sen bebeği daha görmedin değil mi, Ricki Sue? Ben gördüm. Kucağıma aldım. Çok tatlı bir bebek. Tıpkı annesine, en yakın arkadaşına benziyor."

Sahidin Korkusu

"Yeter."

"İş hayatım boyunca yüzlerce olaya tanık oldum. Ama hiçbiri beni Burnwood'lar kadar korkutmamıştı." Ricki Sue ağlamaya başlamıştı. "Bayan Burnwood'un nerede saklandığını biliyorsan eğer, bunu söyleyerek onun hayatını kurtarmış olacaksın."

"Yemin ederim bilmiyorum."

"Düşün! Nereye gidebilir?"

"Bilmiyorum."

Pepperdyne doğrulup derin bir nefes aldı. "Aferin, Ricki Sue! Bana sakın güvenme. Sakın hiçbir şey söyleme. Bırak ölsünler, tamam mı?" Bir süre bir şey söylemeden kadına baktı. Sonra kartını masaya bıraktı. "Arkasında bana ulaşabileceğin telefon numarası yazılı. İstedğin zaman arayabilirsin. Bu arada eğer Bayan Burnwood ararsa, gelmesini söyle. Gelmesi için yalvar. Onu koruyacağıma yemin ederim."

Ricki Sue elinin tersiyle burnunu sildi. "Koruyacaksınız, öyle mi? Daha önce yaptığınız gibi mi?"

Ricki Sue bu son atışından memnun kalmıştı, odadan çıkarken adamın suratı on karıştı.

Onuz Yedinci Bölüm

"Annemiz kızışmış bir boğadan bile daha öfkeli görünüyor." Henry asık suratla telefonu kapatıp kardeşine döndü. Luthersa ilerde, kendi arabalarına gaz pompalayan üç genç kızı seyrediyordu.

"Etrafta böyle yarı çıplak gezmeleri gerekir. Etekleri o kadar kısa ki, neredeyse donları gözükecek."

Henry dönüp kızlara bir göz attı, ama bu manzaranın keyfini çıkaramayacak kadar bozuk çalışıyordu. Az önce annesinden dünyanın azarını işitmişti ve bu en az babasının kırbağı kadar acıtmaştı canını.

"Ne söylediğimi duydun mu, Luther? Annem bize çok kızgın."

"Niye ki?"

"Dün gece olanlar için."

"Onların evde olmadığını nereden bilebilirdik? Bence iyi bir fikirdi."

"Söyledim, ama dinlemedi bile. Deli gibi bağıyordu. Biliyorsun, kafasını bir şeye taktı mı kimseyi dinlemez."

Luther başını salladı, ama bir yandan da önünden geçen kızlara bakıyordu. Kızlar kendi aralarında konuşmaya o kadar dalmışlardı ki, onu farketmediler bile. Doğrusu buna çok içerle- mişti Luther. Zengin şehirli kızlar, diye geçirdi içinden.

"Luther, beni dinliyor musun? Annemizin dediğine göre ikimiz bir beyin etmiyormuşuz. O eve bakmanın çok saçma olduğunu bir aptal bile bilirmiş."

"Eğer anneme söylemeyeceğine söz verersen sana bir sır vereceğim, Henry?"

"Ne?"

"Dün gece o adamlar bize ateş ettiklerinde korkudan altıma işedim biliyor musun?"

"Aynen ben de, Luther. Şu anda ölmüş ya da hapiste olabilirdik."

Hapisten söz etmek akıllarına Billy Joe'yu getirdi. Yaşadıkları olaylar cesaretlerini kırmıştı, ama onu demirparmaklıkların arkasında, hem de tek kolla düşünmek intikam duygularını yeniden ateşliyordu.

"Burada böyle dikilerek vakit kaybediyoruz. Hadi gidelim."

Kendall Burnwood'un kasabasında, ona ait bir ipucu bulma umuduyla bir süre dolaştılar. Sonra da bir plan yapmak için Kendall'ın eski çalıştığı şirketin karşısına park ettiler.

"Niye buraya park ettik, Henry?"

"İzliyoruz."

"Neyi?"

"Ne görebileceğimize bakıyoruz. O fahişeyi kendi kendimize bulacağımız yok."

Henry dikkatle etrafı incelerken Luther başını arkaya yaslayıp ısıklık çalmaya başladı. Birden Henry'nin sarsmasıyla gözlerini korkuyla açtı.

"Hadi iniyoruz."

"Neden?"

"Binaya yaklaşan şu koyu renk giysili adamları gördün mü? İlerdeki polis merkezinden çıktılar ve buraya doğru geliyorlar. Sana neyi hatırlatıyorlar?"

"Hiçbir şey."

"Bak, içeri giriyorlar. Bence kesinlikle bu işle bir ilgisi var bunun."

Arabadan inip ajanların arkasından binaya girdiler. "İşte oradalar. Asansörün önünde."

Adamların yukarı çıkmalarını izledikten sonra lobide gezinip dikkat çekmemeye çalıştılar, ama diğer insanlardan o kadar farklı görünüyorlardı ki, binaya giren herkes dönüp onlara bakıyordu.

Sahidin Korkusu

Yaklaşık yarım saat bekledikten sonra üç heyecanlı adam asansörden inip lobiye doğru ilerledi. Öndeki adam çok sinirli görünüyor, yüksek sesle söyleniyordu, "Hâlâ diremiyor. Arkadaşına ihanet etmekten korkuyor."

Adamlar dışarı çıkana dek ikizler gözlerini ayırmadılar.

"Ne demek oluyor şimdi bu?"

Cevap olarak asansörün kapısı tekrar açıldı ve iriyarı kırmızı saçlı bir kadın telaşla dışarı çıktı. Gözleri ağlamaktan şişmiş ve kızarmıştı. Hiç bakmadan yanlarından geçip kapıya yaklaştı ve dışarı çıkmış olan, üç adamın ardından nefretle baktı.

"Bu da kim?"

"Bilmiyorum," dedi Henry düşünceli bir sesle. "Ama şu adamlarla bir ilgisi olduğu kesin. Ortak noktaları Kendall Burnwood olabilir mi?"

* * *

"Midemi bulandırıyor."

Gibb, Ricki Sue'nun masasının üzerinde duran *Playgirl* dergilerini eliyle yere süpürdü. "İğrenç. Tam bir pislilik. Bir fahişenin evinde başka ne beklenebilirdi ki zaten?"

Matt yere düşen dergilere baktı. Bunları o da iğrenç bulsaydı bile bir şey söylemezdi, çünkü moteldeki olaydan sonra hemen hemen hiç konuşmamıştı.

"Çok adi bir kadın bu. Düğünde bizi nasıl utandırdığını hatırlıyor musun?"

"Evet, baba."

Saatlerdir Ricki Sue'nun evinde Kendall'la ilgili bir ipucu bulmaya çalışıyorlardı. Bütün çekmeceleri boşaltmışlar, üzerinde yazı olan her şeyi okumuşlardı. Kendall'la ilgili hiçbir şey yoktu, ama Ricki Sue'ya dair çok şey öğrenmişlerdi. Dünya kadar makyaj malzemesinin yanı sıra, büyük bir erotik kitap ve kaset koleksiyonu vardı. Yatak odasındaki çekmecelerde bir eczaneyi aratmayacak kadar prezervatif ve çeşit çeşit iç çamaşırlarıyla jartiyerler bulmuşlardı.

Ancak işlerine yarayacak hiçbir şey yoktu.

"Bakmadığımız bir yer kaldı mı acaba?" Gibb dikkatle etrafa bakarken birden aklına geldi. "Yatağın altına baktın mı?"

"Hayır." Yatağın yanına gitti ve eğilip baktı. "Burada bir kutu var, baba."

Gibb hemen atladı. "Nasıl bir kutu?"

Matt kutuyu çıkarıp tozunu üfledi. Açtıklarında içinde bir yığın mektup ve kart olduğunu gördüler. Gibb birden heyecanlanmıştı. "Kendall'la ilgili bir şeyler bulabiliriz."

Kutuyu alıp salona döndüler. Tam araştırmaya başlayacakları sırada Gibb sesini çıkarmaması için parmağını dudağına götürdü, yavaşça pencereye yaklaşp dışarıya baktı.

"Geldi." Gözlerini garip bir pırıltıyla oğluna çevirdi. "Bu fırsatı kullanmalıyız, Matthew. Buraya belki de bunun için gönderildik. Olması gereken saatten önce geldi. Bunun tek bir anlamı var. Ne demek istediğimi anladın mı, evlat?"

Matt hiçbir yorum yapmadan başını salladı. Gibb kapının arkasına saklanmasını işaret edip olduğu yere çöktü. Buradan kapıyı rahatlıkla görebiliyordu. Ricki Sue anahtarı kapıya soktuğunda ikisinin de gözleri oraya dikilmişti.

"Hey, bayan!"

Ses sokaktan geliyordu. Matt merakla babasına bakarken Gibb kimin seslendiğini görebilmek için kalkıp perdenin arasından baktı.

"Ne var?" Kadın anahtarı bırakıp kimin seslendiğine baktı.

Sandra Brown

"Sunset Sokağı'nı arıyoruz. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Belki biliyorum, belki de bilmiyorum," diye yanıtladı cilveli bir sesle.

"Gelip tarif edebilir misiniz?"

Gibb birden kaskatı kesilmişti. Eliyle Matt'i yanına çağırdı. Dışardaki döküntü arabanın içindekiler Crook ikizlerinden başkası değildi.

"Ne işleri var burada?" diye fısıldadı Gibb.

Ricki Sue arabaya doğru eğilip yolu tarif etmeye başlamıştı. Onlarla açık açık flört etmesi ikizleri şaşkına döndürmüştü.

"Galiba bizim aradığımız şeyi arıyorlar," dedi tekrar Gibb. "İntikam için. Tıpkı bizim gibi, evlat. Ama bizim kutsal gücümüz onlarda yok." Sonra elini oğlunun omzuna koydu. "Gidelim. Tanrı fikrini değiştirdi. Doğru zamanı bize daha sonra gösterecektir."

Kutuyu da yanlarına alarak yatak odasındaki pencereden atlayıp uzaklaştılar.

Otuz Sekizinci Bölüm

Sheridan polisi aceleyle odaya girdi. "Sizinle görüşmek isteyen bir bayan var, efendim. Üçüncü hatta."

Bayan Burnwood muydu yoksa? Pepperdyne heyecanla telefonu açtı. "Buyurun, ben Pepperdyne." "Seni orospu çocuğu." "Efendim?"

"Ne dediğimi duydun. Aşağılık bir orospu çocuğusun sen." Pepperdyne içini çekti. "Peki, Bayan Robb. Sorun ne?" "Neden aradığımı biliyorsun, adi herif. O iğrenç serseriler evimi mahvetmiş."

"Hangi iğrenç serseriler?"

"Senin serserilerin. Bütün çekmecelerim, eşyalarım altüst olmuş. Her şeyim..."

"Bir dakika." Pepperdyne masaya eğildi. "Birisi evinize mi girmiş?"

"Evet, Bay Holmes."

"Ve sen benim adamlarımın yaptığını söylüyorsun, öyle mi?"

"Bana aptal numarası yapma. Onlar..."

"Şimdi geliyorum." Telefonu kapatıp iki adamını yanına aldı ve hızla binadan çıktı.

Beş dakika sonra Ricki Sue'nun evindeydiler. Kadın öfkeden titriyordu. "FBI'nın size görgü kurallarını öğretmesi gerek, Bay Pepperdyne. Önce evimi dağıttırdınız, sonra da telefonu yüzüme kapatıyorsunuz."

"Evinize ben dokunmadım." Etrafa göz atıp sorularına başladı. "Geldiğinizde tam olarak böyle mi buldunuz? Ne zaman farkettiler durumu? Kayıp bir şey var mı? Bir şeye dokundunuz mu?"

Pepperdyne hiçbir şeye dokunmadan ortalığa dağılmış eşyaların arasında gezinirken, Ricki Sue yumruklarını geniş kalçalarına yerleştirip karşısına geçti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Pepperdyne?"

"Hayır," dedi adam şaşırarak. "Sadece profesyonel olarak durum araştırması yapıyorum. Şunu bilin ki, bu olanların benimle hiçbir ilgisi yok."

"Peki, kim bunlar?"

"Bilmiyorum. Ama bulmaya çalışacağım. Kayıp bir eşyanız var mı?"

"Bakacak vaktim olmadı. İçeri girip de evin halini gördüğüm an tepem attı ve hemen sizi aradım."

"Bir bakalım o zaman."

Ricki Sue talan edilmiş evine umutsuzca bakıp adamı izledi.

"Bakın bayan, bu sıradan bir olay değil. Federal bir durum bu. Bayan Burnwood'la olan yakın ilişkiniz dolayısıyla bizim için çok önemlidir."

"Belki de basit bir hırsızlık olayıdır."

"Bu söylediğinize kendiniz de inanmıyorsunuz." Pepperdyne onun giderek artan endişesini gizlemek için böyle söylediğini biliyordu. Sesinin şiddeti azalmıştı. Belki korkusu onlara yardım etmesini sağladı. "Hırsızlık işi değil bu. Hiçbir şey alınmamış, televizyon, fotoğraf makinesi, müzik seti... Her kimse, tamamen farklı bir şeyin peşinde."

"Ne gibi?"

"Bayan Burnwood'un nerede olduğu gibi."

"Çok saçma."

"Bence bir kişinin işi değil bu. Ve eminim sen de öyle düşünüyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aklına kimin geldiğini biliyorum, Ricki Sue. Benim düşündüğümün aynısı."

Ricki Sue sinirle dudaklarını ıslattı. "Yani Matt Burnwood ve babası olabilir mi diyorsunuz?"

Sandra Brown

"Belki."

"Kahretsin! Benim o adamlarla hiçbir alıp veremediğim yok. Şu dergilerin haline bakın. Hele şuna bakın." Çıplak ve kaslı bir adam derginin kapağından sırtıyordu. "Yani sizce neden topuğuyla dergiye basıp parçalasın?"

Gerçekten de resmin bir kısmı ayakkabı topuğuyla yırtılmıştı.

"Kasıtlı olmayabilir."

"Hiç sanmıyorum, çünkü bir tane daha var. Bu gerçekten çok kötü oldu. İki yıl önce San Francisco'da elli papel saymıştım ona."

Adamı koleksiyonun olduğu yere götürdü. Kitaplar ve kasetler raflardan yerlere saçılmıştı. Pepperdyne kadının gösterdiği kitaba eğilip baktı. Kitabın açık olan sayfasında bir çiftin sevişmelerini gösteren kocaman renkli bir resim vardı ve resmin üzerini birisi topuğuyla çiğnemişti.

"İlginç bir pozisyon," dedi Pepperdyne.

"Bu yüzden kitabın en önemli resmi ya. Hayallerimin erkeği Jack-be-nimble bu. Sadece bu resim bile elli eder."

"Eğer bana Bayan Burnwood'un nerede olduğunu söylersen, sana istediğin bütün dergileri ve kitapları alırım."

"Beni anlamıyorsun değil mi? Dudaklarımı oku o zaman Allahın belası. Bilmiyorum!" Kollarını iyice açıp odaya döndü. "Bu evi kim bu hale soktuysa, tıpkı senin gibi yanlış ağacın altında havlıyor."

"Efendim, gerçekten onlarmış. İzler tutuyor."

Pepperdyne raporu kısa sürede getiren görevliye teşekkür edip polis şefine döndü. "Onu duydun. Gibb ve Matt Burnwood bugün öğleden sonra Bayan Rob'un evine girmişler. Yani buradalar. Bütün adamlarınızı harekete geçirin. Benim adamlarım da sizin emrinizdeler. O serserilerin bulunmasını istiyorum. Bu gece."

Komiser Pepperdyne'in dediğini yapmak üzere yerinden kalktı, ama ajan onu durdurdu. "O adamlar manyak. Adamlarına söyle, iyi görünüşlerine ve kibarlıklarına aldanmasınlar. Kendilerini Tanrı'nın elçileri olarak görüyorlar ve yollarına çıkan herkesi öldürüyorlar. Hepinizin çok dikkatli olması gerek."

"Tamam, efendim."

Pepperdyne sandalyesine dönüp avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. John kaybolduğundan beri doğru dürüst uyumamıştı. O ve kadın bulunana kadar da uzun bir uyku yasaktı ona. John'un düştüğü durumdan tamamen kendisi sorumluydu. Her şey şaka gibi başlamıştı aslında. Bayan Burnwood ve bebeğinin ona iyi geleceğini düşünmüş, ama onu son yılların en korkunç olayının tam da ortasına atmıştı.

Mutsuz bir ifadeyle ayağa kalktı ve pencereden dışarı bakmaya başladı. Sheridan kasabasına karanlık çökmüştü ve Burnwood'lar orada bir yerdeydiler. Ama nerede?

Peki, ya John? Nerede olabilirdi? Pepperdyne nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Bildiği tek şey, eğer Burnwood'lar onları daha önce bulurlarsa, her şey için çok geç olacaktıydı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

"...Ve daha dava başlamadan kadın AIDS'ten öldü. İsteddiği tek şey çocuklarını son bir kez daha görebilmektir."

Kendall bir yıl önce Matt ve Gibb'e anlattığı olayı şimdi John'a anlatırken o zamandan beri asırlar geçmiş gibi geliyordu.

"Her kaybettiğim dava beni çok etkiledi. Sanki savunduğum kişiyi bir de ben yıkmışım gibi."

"O yüzden mi en zor işleri aldın?"

"Belki de."

"Gerçekten üzücü bir öykü, ama bence başka şeyler de var. Başarı isteğinin kökeni eskiye dayanıyor."

Kendall başını onun göğsünden kaldırıp yüzüne baktı. "Geçmişimi mi merak ediyorsun?"

"Seninle ilgili hiçbir şeyi hatırlamıyorum ve evet, merak ediyorum."

Kendall içini çekip tekrar göğsüne yattı. Aslında anlatmayı o da istiyordu. Adamın sakın hali ona bir şeyleri itiraf etme isteği veriyor, kim olduğunu hatırlamasını istiyordu. Belki sonra...

"Neden bu kadar hırslısın, Kendall?"

"Kim demiş?"

"Yapma, Kendall, anlat bana. Ailene ne oldu?"

"Colorado'daki kayak merkezine giderken uçak kazası geçirdiler."

"Nasıldılar?"

"Coşkulu. Canlı. Komik. Birbirlerini ve beni çok seviyorlardı. Onların dünyadaki en harika insanlar olduklarını düşünürdüm."

"Çok erken ölmüşler, sen bu yüzden onların yaşayamadığı hayatı onlar için de yaşamak ve onlardan esirgenmiş olanı kazanmak istiyorsun. Hırsın bu yüzden."

Kendall başını kaldırdı. "Nesin sen, falcı mı?"

"Seni bu kadar kararlı ve dik kafalı bir kadın yapan ne, Kendall?"

"Anlattım ya..."

"Daha derine in."

"Peki doktor bey, nasıl isterseniz." Derin bir nefes aldı. "Colorado'ya doğru yola çıktıkları sabah, vedalaşırken babam beni kucakladı ve, 'Biz dönmeden önce bakalım odanı tamamen düzelterip seninle gurur duymamızı sağlayabilecek misin?' demişti. Ama hiç dönmediler. Sanırım hâlâ onların benimle gurur duymalarını sağlamaya çalışıyorum."

"İşte göze çarpmayan, ama en önemli kısım bu."

"Teşekkür ederim, doktor bey. Artık daha eğlenceli bir şeylerden söz edebilir miyiz? Doktor olmanın daha keyifli yanları var."

"Ölmüş birinin takdirini kazanamazsın, Kendall. Her şeyin en iyisini yapmak zorunda değilsin."

"Bunu daha önce de duymuştum."

"Kimden?"

"Kocamdan."

"Kocandan mı?"

Birden Kendall yaptığı hatayı farketti. Panik içinde, konuşmayı sürdürmesinin daha doğru olacağını farkedip aceleyle devam etti. "Yani, demek istiyorum ki, şimdi çok farklısın. Bana ihanet eden kocam sanki başka biri gibi geliyor."

"Ben zaten başka biriyim, öyle değil mi, Kendall?"

Sandra Brown

"Evet, öylesin. Buraya geldiğimizden beri bambaşka biri oldun. Evlendiğim adama hiç benzemiyorsun. O, sanki, başka bir yerde, başka zamanda gördüğüm kötü bir düşe ait."

Bir süre gözlerini genç kadından ayırmadan bekledi. "Yalan söylemeye ailen öldükten sonra mı başladın?"

"Yalan söylemiyorum."

"Tartışmaya bile yer bırakmayacak kadar başarılısın bu konuda."

"Eğer o kadar başarılı olsaydım, her şeyin yalan olduğunu düşünüyor olmazdın."

"Her şeyin değil, ama birçoğunun. Uzun yılların deneyimi var sende."

"Her zaman her şeyin olduklarından daha iyi olmalarını istedim. Çocukken gerçekleri... düzeltirdim, daha güzel yapardım. Örneğin, annemle babamın öldüklerine inanmak yerine, onların ilginç meslekleri benimle yaşamalarına engel olan olağanüstü insanlar olduklarını düşlerdim. Bir keresinde beni Hollywood'un kokuşmuşluğundan uzak tutmaya çalışan film yıldızlarıydı, diğerinde Kuzey Kutbuna giden araştırmacılarıydı. Sonra bir demirperde ülkesinde CIA adına çalışan ve bir sürü tehlikeli macera yaşayan iki ajan oldular."

"İyi bir hayalgücü."

"Bu hayalgücü öğretmenlerimin pek hoşuna gitmemişti ama. Buna yalancılık diyorlardı, oysa ben sadece daha dayanılır bir yaşam için gerçekleri yeniden düzenliyordum, o kadar."

"Sonra ne oldu, büyüdükten sonra yani? Dayanılmaz bir durum olduğunda, olayları yeniden mi düzenliyordun?"

"Örneğin?"

"Örneğin, kocan hafızasını yitiriyor ve seninle ilgili hiçbir şey hatırlayamıyor, ona olan duygularında içten davranır mısın?"

Gözleri doldu. "Haklısın. Sayamayacağım kadar çok yalan söyledim. Genellikle durumu iyiye çevirmek içindi. Bazen de kendimi kurtarmak için." Uzanıp onun saçlarına, kirpiklerine, dudaklarına dokundu. "Ama bazı şeylerde rol yapamaz insan. Aşk da bunlardan biri. Eğer seni sevmeseydim, seviyormuş gibi davranamazdım. Hatırlayamasan bile gerçeği bilirdin, hissederdin, öyle değil mi?" John'un elini tutup kalbinin üzerine bastırdı. "Hafızan geri geldiğinde, bu kez belki de kazadan sonra olanları hatırlamayacaksın. Bu evde birlikte geçirdiğimiz günleri unutacaksın. Ama her şeyi unutsan bile, sadece seni sevdiğimi hatırlaman yeter."

Elini dudaklarına götürüp öptü. John'un elleri tekrar vücudunda gezinmeye başlamıştı. Biraz sonra dokunuşları daha tutkulu oldu. Aşağı doğru kayıp kadının göbeğini hafifçe ısırdı. Kendall kendini içinde kabaran duygulara bırakıp zevkle kıvranmaya başladı. Dili ustaca geziniyor, hafif darbelerle onu deliye çeviriyordu. Kendall birden zevkten parçalara ayrıldığını hissetti.

John doğrulup üzerine eğildi ve onu öpmeye başladı. Kendall ellerini adamın saçlarına gömerek başını sıktı. "Gözlerini aç, John. Beni hep hatırla."

John onu hatırlıyordu, ama bunu kendine sakladı. Doyuma ulaşırken boğuk bir sesle, "Kendall," diye fısıldadı, sonra tüm vücudunu sarsan zevk dalgalarıyla kendinden geçti.

Yanına uzandığında Kendall'a sarılarak onu kendine çekti ve yüzünü boynuna gömdü. Kendall başını uzun süre okşayarak mırıldandı. "Hatırla beni, John. Hatırla beni."

Kırkuncu Bölüm

Ricki Sue dalgın dalgın bar taburesinde otururken, uzun boylu bir adam yanına yaklaştı. "Merhaba."
"Defol."

"Hiç de dostça bir tavır değil bu. Beni hatırlamadın mı? Bugün kardeşimle sana bir adres sormuştuk."

Son yarım saattir Ricki Sue kendini tamamen Pepperdyne'in söylediklerine vermişti. En yakın arkadaşının hayatının onun elinde olduğunu söylemişti. Kendini iyice köşeye sıkışmış gibi hissediyordu. Üstelik ev de darmadağınktı. Oraya dönecek olma fikri hiç hoşuna gitmiyordu.

Başını kaldırıp kendisiyle konuşmaya çalışan adama baktı. Hatırladığı an içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissedip adama gülümsedi.

"Sokağı bulabildiniz mi bari?"

"Evet. sayende. Ama aradığımız arkadaş oradan taşınmış." Omzunu silkti. "Ne yapalım, dert değil. Öylesine dolaşıyorduk ve ona da bir uğrayalım dedik."

"Kardeşin nerede?"

"Oyun salonunda. Bu arada, ben Henry."

"Ricki Sue."

"Tekrar karşılaşmamız ne güzel. Kader dedikleri bu olsa gerek."

"Kesinlikle."

Adamın çok hoş mavi gözleri ve sarı saçları vardı. Pek zeki gibi görünmüyordu, ama ne farkedirdi ki? Pepperdyne zekiydi, gelgelelim beş para etmez ukalanın tekiydi. Kırpiklerini kırpıştırarak adama baktı, "İçkim de tam bitmek üzereydi."

"Bir tane daha içmek ister misin?"

"Tabii. Viskisoda lütfen."

Henry bara gidip iki içki söyledi. Dönüp kadına utangaç bir tavırla gülümseyince Ricki Sue içinin kıpır kıpır olduğunu hissetti. Utangaç erkekler her seferinde başını döndürüyordu. Onlara öğreteceği çok şey vardı.

Adam elinde kadehlerle geri döndü. Ricki Sue içkisinden bir yudum alıp adama baktı. "Nerelisiniz?"

"Eee, Batı Virginia."

"Hmm. Daha çok güneylilere benziyorsunuz."

"Aslında Güney Carolina'da büyüdük, ama lisedeyken ailemiz o taraflara yerleşmeye karar verdi."

"Ne yapıyorsunuz orada?"

"Otomobil işi yapıyoruz."

"Ne kadar ilginç! Arabalara, motorlara, o tür şeylere bayılırım."

Tabii ki bayılmazdı, ama böylece adama doğru biraz daha eğilip göğüs dekoltesini gösterme fırsatı bulmuştu. Henry gözlerini bu manzaradan ayırmadan birasından bir yudum aldı. "Kardeşimle ben seni tekrar görmek istiyorduk."

"Yaa?"

"Evinin önünden geçtik, ama etraf polis kaynıyordu."

"Evet, birileri evime girmiş."

"Yapma ya? Ne çalmışlar?"

Biraz daha öne eğildi, "Henry, tatlım, bu konudan bahset- mesek olur mu? Çok canımı sıkıyor."

Elini adaminkine uzatınca, Henry bu fırsatı kaçırmayıp sıkıca kavradı. "Biz de öyle tahmin etmiştik. Senin evi gözetleyen dedektifleri görünce kötü bir şeyler olduğunu anladık."

Sandra Brown

Alkolün etkisiyle Ricki Sue biraz sersemlemişti, ama dikkatini hemen topladı. Elini adaminkinden çekip, "Ne dedektifi?" diye sordu. "Neden söz ediyorsun sen?"

"Hey, seni telaşlandırmak istemedim. Luther'la biz sadece bunu senin eski taraklardan birinin yaptırdığını düşünmüştük."

"Eski tarağım filan yok benim."

"Ya?" Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Neyse, her kim seni izletiyorsa, bu işi iyi yapıyor doğrusu. Seni buraya dek izlemişler."

"Nerede?"

"Şurada, sigara makinesinin yanında. Şimdi dönüp bakabilirsin. Buraya bakmıyorlar."

Ricki Sue adamın gösterdiği yöne doğru aceleyle baktı. İkisi de Pepperdyne'in adamıydı. Temiz ve ciddi giysileriyle dikkat çekecek kadar gülünç görünüyorlardı.

"Bok herifler!" diye tısladı. "İnanamıyorum. Suçlu benmişim gibi peşimi bırakmıyor."

"Kim? Sorun ne? Kim olduğunu söylersen eğer, kardeşimle hallederiz."

"Hayır, hayır. Hiç gerek yok."

"Bak, eğer başın beladaysa ..."

"Benimki değil, arkadaşımın belada. Bu adamlar FBI'dan. Onlardan bir şeyler gizlediğimi düşünüyorlar."

"Gizliyor musun peki?"

"Eğer bir şeyler bilseydim bile, onlara asla söylemezdim."

Böyle karışık bir işe bulaşmış olmasının adamı ürküteceğini sanmıştı, ama aksine bu konuyla ilgilenmiş gibi görünüyordu, "Hey! Çok heyecanlı bir hayatın var, küçük hanım."

Ricki Sue sıkıntısını gizleyip adama hınzırca gülümsedi. "Daha konuyu bile bilmiyorsun, tatlım."

"Bilmek isterdim."

"Öyleyse buradan çıkalım. Böyle özel konuşmalar için daha uygun bir yer biliyorum ben."

İçkisini bir dikişte bitirip kalkmaya hazırlandı, "Kahretsin, şu heriflerin peşimize takılmalarını istemiyorum."

Henry bir an düşündü, "Aklıma bir şey geldi. Kardeşim arka tarafta bilardo oynuyor. Birlikte oraya gideriz, sonra sanki bir şey olmamış gibi ben buraya geri gelirim. Sen de Luther'la arka kapıdan kaçarsın. Tabii ben de ön kapıdan çıkarım. Adamlar seni merak edip oraya gittiklerinde sen çoktan kaçmış olursun."

"Harika!" Ayağa kalkınca sendeledi. "Oops! Yürümek ne zor- muş."

Henry elini kadının beline dolayınca, Ricki Sue ona yaslandı. "Birlikte bayağı eğleneceğiz galiba."

* * *

Henry'nin planı işe yaramıştı. Yarım saatten kısa bir süre içinde onu sokağın köşesinde bekleyen Luther ve Ricki Sue'yla birlikteydi. Ricki Sue, Luther'ın da kardeşi kadar sevimli ve çekici olduğunu düşünüyordu. Hepsi arabanın ön koltuğuna oturmuşlar, neşe içinde yola koyulmuşlardı.

Ricki Sue elindeki viski şişesini tam başına dikmişken araba birden sarsılınca, içki üzerine döküldü.

"Bakın, ne yaptınız?" diyerek kıkırdamaya başladı.

"Hey, Luther," dedi Henry arabayı kullanan kardeşine. "Baksana ne yaptın? Üstü sıırıslıklam oldu."

"N'apalım, temizleriz biz de."

"Bence de."

Ricki Sue dönüp ikisinin de önlerini sıktı. "Sizi yaramazlar! Kafanızdan neler geçtiğini çok iyi biliyorum."

Sahidin Korkusu

Henry uzanıp kadının boynunu öpmeye başladı. "Öyle mi? Neler geçiyormuş?" Ricki Sue başını geri atıp inlemeye başladı.

"Bu hiç de adaletli değil ama," dedi Luther. Bir eli direksiyondayken diğeriyle de kadının kalçalarını okşamaya başladı.

Ricki Sue önünde durdukları motele bakınca buraya daha önce birçok kez gelmiş olduğunu anımsadı. Ama daha öncekilerden farklı olarak ilk kez ikiz bir çiftle geliyordu. Odaya doğru yalpalayarak ilerlerken bunu düşünüyor ve başı daha da çok dönüyordu.

Luther ya da Henry, ikisinden biri, çok komik bir şey söyleyince, kahrkaha krizine girip kendini yatağa attı. Bir tarafına Luther, diğerine de Henry uzanıp onu öpmeye başladılar. Kıkırdarak onları geri itti. "Durun. Beni dinleyin. Bir dakika. Durun dedim size."

Doğrulup oturdu. Oda deli gibi dönüyordu. Ciddi bir tavır takınıp devam etti. "Ara veriyoruz, çocuklar. Eğer devam etmek istiyorsanız, külâh kullanmanız gerekiyor." Çantasına uzanıp kon- dom pakedini ikizlere uzattı. Sonra tekrar yatağa uzanıp yarın kahve makinesinin başında toplayacağı ilgiyi düşündü. En heyecanlı öykülerinden biri olacaktı bu.

Kırk Birinci Bölüm

Matt arabayı bir süre sürdükten sonra Gibb az ilerideki park yerinde durmasını söyledi. Sheridan'dan yeteri kadar uzaklaşmışlardı ve Gibb kutuda neler olduğunu çok merak ediyordu. Bütün mektup ve kartları koltuğa boşaltıp ipucu aramaya başladılar. Ricki Sue erkeklerden aldığı bir tek notu bile saklamış olduğu için Matt bir süre sonra sıkılmaya başladı.

"İşe yarar hiçbir şey yok burada."

"Hepsine bakmalıyız," dedi Gibb. "Gözümüzden kaçan herhangi birinde bile aradığımız şey olabilir."

Bir yığın aşk mektubunun arasında Jeff adlı bir lise arkadaşının kötü bir elyazısıyla külotunu göstermesi için yazdığı bir not, asker olan kuzeni Joe'nun adresini bütün bekâr arkadaşlarına ileteneğine dair söz verdiği bir mektup, okul öğretmeni Bay Howard'dan gelen ve önceki gün okula gelmediği için onu özlediklerini yazan bir kart vardı.

Birden Matt elindeki kartın üzerindeki yazıyı tanıdı. "Bu Kendall'ın yazısı."

Sesinde en ufak bir coşku yoktu. Sadece kendinden isteneni yerine getiriyordu. Lottie'nin ölümüyle o da ölmüştü sanki. Ne gazetede işi aklına geliyor, ne de gelecek hayatıyla ilgili bir şey düşünüyordu. Babası küçük oğlunu bulduklarında kendini çok iyi hissedeceğini söylemişti, ama Matt bundan pek emin değildi.

Babası uzun yıllar önce Lottie'yle görüşmesini yasakladığında şimdiki kadar acı çekmişti, ama o zaman içinde ilerde bir gün yine biraraya geleceklerine dair bir umut vardı ve bu umuda dört elle sarılmıştı.

Oysa şimdi onu sonsuza dek kaybetmişti ve bundan sorumlu tuttuğu tek kişi Kendall'dı. Bunu görmesini babası sağlamıştı. Eğer Kendall onu ilgilendirmeyen işlere burnunu sokma- saydı, iyi ve sadık bir eş olsaydı, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Bunu her hatırladığında ona olan kini de büyüyordu.

Elindeki karta nefretle baktı. "Bu yazıyı çok iyi tanıyorum."

"Ne zaman yazılmış?"

"Damgası çok silik, ama oldukça eski gibi görünüyor."

"Oku bakalım."

"Sivrisinekleri ve korkunç sıcaklığı saymazsak harika vakit geçiriyoruz. Büyükanneyle dün her zamanki yerde piknik yaptık, hani o şelalenin olduğu yer. Neyse, sonra görüşürüz.' Bu kadar. İsim yerine bir kalp çizilmiş."

"Şelale ha? Bu bölgeye yakın bir tane biliyorum. Sana sözünü etmiş miydi?"

Matt hatırlamaya çalıştı. "Olabilir. Galiba büyükannesiyse yaz tatillerinde gittiği bir çiftlik evinden bahsetmişti."

"Şelalenin yakınındaki çiftlik evi demek!" İyice heyecanlanan Gibb yol haritasını çıkarıp kucağına yaydı.

"Vahşi doğa hakkında neler biliyorsun, Matthew? Yaralanmış ya da korkmuş bir hayvan ne yapar? Nereye gider sence?"

"Yuvasına."

"Yani evine. Kendall evine gidemediğine göre, en yakın bulduğu yere gitti. Orayı bulmamız gerek, evlat." Gözleri parıldayarak oğluna döndü, "iyice düşün, Matt. Sabah olmadan oğlun kucağında olabilir."

Matt içinde bir parça coşku uyandırmaya çalıştı. Kucağında bebeğiyle mutlu ve özgür olduğunu hayal etmeye çalıştı. Özgür? Hayatı boyunca asla özgür olmamıştı ki.

Birbirlerine sarılmış yatarken John anlaşılmasa bir şeyler sayıkladı.

"Ben banyoya gidiyorum," diye fısıldadı Kendall. "Şimdi dönerim."

Adamın uyumaya devam ettiğini görünce doğrulup öptü ve yüzündeki her ayrıntıyı ezberlemek istercesine uzun uzun baktı. Eğer her şey planladığı gibi giderse bu onu son görüşü olacaktı.

Sahidin Korkusu

Yataktan kalkıp sessizce giyindi. Çok vakit kaybetmişti, ama John'la son bir gece daha geçirmek istemişti. Sabah olduğunda John büyük olasılıkla ondan nefret edecek, ama öfkesi uzun sürmeyecekti.

Yakında onu kurtarmaya geleceklerine dair bir not yazdı. Kasabadan ayrılmadan önce FBI'a bir mektup yazmış, John McGrath'i nerede bulabileceklerini haber vermişti.

Sessizce Kevin'in odasına girip önceden hazırladığı çantayı aldı ve arka kapıdan dışarı süzüldü. Sabaha daha çok vardı, ama acele etmesi gerekiyordu. Evde bulduğu bir boyayla plakadaki 3'leri 8 yapmıştı, başka bir araba alana kadar bir süre böyle idare edebilirdi.

Tekrar eve dönüp yiyecek bir şeyler aldı. Yolda durmak için vakit bulamayabilirdi. Sonra da şömineye eğilip elini bacaya uzattı ve sakladığı tabancayı aldı. Matt'le Gibb'e karşı kullanabileceği tek şey buydu. Silahı özenle beline yerleştirdi. Birden aklına gelen bir düşünceyle irkildi. Ya Burnwood'lar, John kurtarılmadan önce buraya gelirlerse ne olacaktı? Onun birlikte kaçtığı adam olduğunu şüphesiz biliyorlardı ve hiç tereddüt etmeden onu öldürürlerdi. Tabancayı belinden çıkardı ve masaya, notun yanına koydu. Her şey olması gerektiği gibi, diye geçirdi içinden, adam kaza yerinde bilinçsiz yatarken almıştı silahı ve ondan aldığı ilk şeydi bu, ona verdiği son şey de yine bu olmuştu şimdi.

O günden bu ana dek çok şey değişmişti. Kendall gözyaşlarını tutmaya çalışarak gidip bebeğini aldı. Dayanamayıp John'a son bir kez daha baktı. Yatakta hiçbir kıpırtı yoktu. Parmaklarının ucuna basarak arka kapıya doğru ilerlerken artık gözyaşlarını tutamıyordu.

Ne John'u, ne de bu evi belki de bir daha asla göremeyecekti. Burada önce büyükannesinden, sonra da John'dan sevgiyi öğrenmişti. Sevdği herkese ve her şeye veda etmek zorunda mı kalacaktı hep?

Bebeğine sıkıca sarıldı. 'Herkeseye değil,' diye fısıldadı. Tam kapıya vardığı anda dışardan gelen parlak bir ışıkla gözlerini kısıtı. Kapı açılmış, bir gölge ona doğru yaklaşıyordu.

Kırk İkinci Bölüm

İkizler motelin banyosuna kapanmışlar, sessizce tartışıyorlardı. İçkiyi öyle ayarlamalıydılar ki, sızıp kalmadan ağzından laf alabilmeliydiler.

"Hey, çocuklar," diye bağırdı Ricki Sue içerden. "Ne yapıyorsunuz orada?"

Luther iyice pörsümüş penisine baktı. "Tekrar uyandırabileceğimi hiç sanmıyorum. Hiç bu kadar ateşli bir kadına rastlamamıştım."

"Bırak sızlanmayı şimdi. O kadının nerede olduğunu öğrenmemiz lazım."

"Nasıl olacak peki? Viskinin neredeyse hepsini içti, ama ateşini artırmaktan başka işe yaramadı."

Ricki Sue tekrar bağırmaya başlamıştı.

"Neyse, şimdi odaya dönelim. Bir şeyler düşünürüm ben. Sen sadece söylediklerime dikkat et yeter."

Ricki Sue yatakta somurtmuş yatıyordu. "Beni bırakıp gittiniz sandım."

Henry kadının dilinin iyice dolanmaya başladığını farketti. Yanına uzanarak, "Olur mu hiç, hayatım, seni bırakıp gider miyiz hiç?"

İkisi de şişeyi dikip içermiş gibi yaptılar, sonra kadına uzattılar. Ricki Sue gözlerini kısarak onlara baktı. "Siz ikiniz beni sarhoş mu etmeye çalışıyorsunuz yoksa?"

Ama cevabı dinlemeden bir kahkaha atıp şişeyi başına dikti. Sonra öfkeyle burnunu çekti. "O Pepperdyne denen herif kendini bir bok sanıyor. 'Biliyorsun,' deyip duruyor. Ne bildiğimi sadece ben bilirim, öyle değil mi?"

"Tabii ki. Senin en iyi arkadaşınla ilgili özel şeyler sormaya ne hakkı var?"

"Kendall'ı korumalıyım. O benim dostum. Nerede olduğunu bilseydim bile bunu o herife asla söylemezdim, ki zaten bilmiyorum." Şişeyi tekrar başına dikip boğulurcasına yudumladı, ardından parmağını sallayıp kıkırdamaya başladı. "Ama yine de çok iyi bir tahminim var."

Henry uzanıp kadının ensesini ovalamaya başladı. "Boşver şimdi Pepperdyne'i. Biz kendi partimize devam edelim."

Ricki Sue onu itekledi. "Boşveremem. O benim dostum ve onun nerede olabileceğini gerçekten biliyorum. Bunu bilecek tek insan da benim zaten."

"Tamam tatlım, sana inanıyoruz. Değil mi, Luther?" Kardeşine göz kırptı, ama Luther onun bu oyununu hâlâ anlayamamıştı.

"Uh... ee.. tabii. Çok doğru. Henry haklı."

"Kesinlikle biliyorum." Doğrulup oturmaya çalıştı. "Her yaz gittiği o çiftlik evinde olduğundan eminim."

"Tamam hayatım, tamam." Eliyle kalçasına hafifçe vurdu. "Öyle diyorsan öyledir."

"O evin nerede olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama sanırım Morton yakınlarında bir yerlerde. Bir şeyin yanında..."

"Neyin?"

"Hani su akar yüksek bir yerden?"

"Şelale mi?"

"Hah. o işte! Aferin!" Kucaklamak ister gibi kollarını açtı, ama bunu yapamadan yatağa düşüp olduğu yerde sızdı.

"İşte!" diye bağırdı Henry. "Başardık. Doğru Morton'a gidiyoruz."

"Neresi orası?"

"Bilmiyorum, ama haritadan bulabiliriz. Acele et, Luther, üstünü giy."

"O ne olacak?"

Sahidin Korkusu

"Annem ne dediyse o olacak."

Luther canı sıkılmış gibi kadına baktı, "Yazık olacak desene. İlk defa böyle bir kadına rastlamıştım."

"Ne dedin?" Pepperdyne'in parmakları telefonu sıkmaktan bembeyaz olmuştu. "Söylediğin şeyi tekrar eder misin?"

"Şey, biz onu kaybettik, efendim. O garip bara gitti. Önce tek başına oturmuş içkisini içiyordu, ama şey oldu..."

"Ne oldu?"

"O adam geldi."

"Hangi adam?"

"Bilmiyorum. Uzun, zayıf, sarışın bir adam. Ona içki ısmarladı ve bir süre konuştular."

"Adamın kim olduğunu öğrenemediniz mi?"

"Sorduk, ama hiç kimse tanıımıyordu."

"Ya araba?"

"Onu da sorduk. Ama kimse onların bara gelişini görmemiş, bu yüzden arabayı da bilmiyoruz."

"Onlar mı dedin? Başkası da mı var?"

"Evet, bir ikizi var."

"Tanrım." Pepperdyne masanın üzerindeki kutudan iki aspirin alıp yuttu. Her şey neden bu kadar karıştı? Kardeşi olsa neyse, bir de ikiz çıkmıştı başlarına.

"Tıpatıp aynılar mı?"

"Öyleymiş."

"Siz görmediniz mi?"

"Görmedik. Arkada bılardo salonundaydı." Nasıl atlatıldıklarını kısaca anlattı.

"İçkinin ücretini nasıl ödedi?"

"Nakit."

"Yani şimdi, kimse onları tanımıyor, öyle mi?"

"Evet, efendim, elimizde hiçbir ipucu yok. Buralı olmadıkları kesin. Bana kalırsa, efendim, kadın onlarla işi pişirip bardan birlikte çıktı."

"Bu çok belli değil mi zaten?"

"Yani demek istediğim, bence onların bu olaylarla bir ilgisi yok. Sıradan bir tavlama işi bu. Tanıkların dediğine göre Bayan Robb bu konuda çok hızlıymış."

Pepperdyne sinirlenmeye başlamıştı. "Beni iyi dinle. Bayan Robb'un meydanda güpegündüz elli erkekle yatması beni hiç ilgilendirmez. Ama o kadın bizim için çok önemli ve biz onu korumak zorundayız. Sizin göreviniz onu gözden kaçırmamaktır, ama bir bok beceremediniz. Bayan Robb şu anda kayıp ve biz onun kiminle ne yapmakta olduğunu bilmiyoruz. Ortada Bayan Burnwood'u öldürmek için her yeri arayan iki manyak var ve Bayan Robb da onun en yakın arkadaşı." Durup biraz nefes aldı. "Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet, efendim, çok iyi anlıyoruz."

"Öyleyse dua edin de başına bir şey gelmesin, yoksa ikinizi de duvara çivilerim."

"Peki, efendim."

Pepperdyne telefonu hızla kapattı. İkizlerin kim olduğunu araştırması için birkaç adamına daha görev verdi. Sonra oturup düşünmeye başladı. Evinin altüst edildiği gün, kim olduğu belirsiz iki adamla ortadan kaybolması tesadüf olabilir miydi? Kardeşler Birliği'nin üyelerinden miydiler? Pepperdyne olabilecek en kötü

Sandra Brown

olasılığa hazırladı kendini. Eğer bu ikizlerin Burnwood' larla ya da olayla bir şekilde bağlantısı varsa, artık endişe etmesi gereken dört hayat vardı.

Ricki Sue'yu yataktan arabaya taşımak o kadar kolay olmamıştı, ama uyandırmadan başarmışlardı. Ama arabadan indirirken o kadar şanslı değillerdi. Gözlerini açıp etrafa bakınmaya başladı.

"Hey, neler oluyor? Burası da neresi? Ne işimiz var bu Allahın belası yerde? Elbiselerim nerede?"

Luther şaşkın bir ifadeyle bakarken Henry sakın bir sesle kadını yatıştırmaya çalıştı. "Biz senin yüzmekten çok hoşlanacağınızı düşündük."

"Yüzmek mi?" Çevresine bakındı. "Hiç de öyle bir yere benzemiyor."

"Biz daha bu sabah buradaydık. Az ilerde ağaçların arasında küçük, sevimli bir göl var."

Ricki Sue'nun tek gördüğü derin, karanlık bir ormandı. Gecenin bir yarısında çıplak ıssız bir ormanda dolaşmak hiç de iyi bir fikre benzemiyordu, ama aslında böyle hoş iki adamla suyun içinde sevişmek te hiç fena değildi doğrusu.

"Hadi öyleyse," dedi neşeyle.

"Şimdi kızılderili dansı yapıyoruz ve Luther başa geçiyor," dedi Henry keyifle. Kadının arkasına geçti ve çıplak kalçalarını çimdikleyerek yürütmeye çalıştı. Ricki Sue zevkle kıkırdadı ve kalçalarını kıvırtarak Luther'ın beline sarıldı. Hep birlikte karanlık ormana doğru yürümeye başladılar.

Göle vardıklarında suyun sesini duyan Ricki Sue heyecanla inledi, "Çok mu romantik, yoksa ben mi çok sarhoşum?"

Henry yanında bir şişe daha getirmeyi unutmamıştı. "Yok canım, daha yeteri kadar içmedik bile."

Şişe bir kez daha elden ele dolaştı, ama nedense ikizler onun kadar etkilenmiş benzemiyordu. Ricki Sue yavaş yavaş onlardaki gerginliği farketmeye başladı. Özellikle de onları kollarından tutup göle sokmaya çalıştığında sinirli bir tepkiyle karşılaşmıştı.

"Neyiniz var, çocuklar? Benimle başa çıkamamaktan mı korkuyorsunuz yoksa?"

"Yoo, biz sadece, şey... bizim küçük kardeşimiz suda boğulmuştu. Çok küçüktük, ama bir türlü unutamadık. O gün bu gündür sudan ödümüz kopar."

Eğer bu kadar sarhoş olmasaydı, tabii ki, "Öyleyse neden yüzmeye geldik?" diye sorardı, ama şu anda bunu düşünemeyecek durumdaydı. Aksine, kalbi şefkatle dolmuştu.

"Oh, zavallı küçük bebekler. Gelin Ricki Sue'nun kollarına." İkisinin de başını yakalayıp göğsüne bastırdı. "Merak etmeyin. Ben yanınızdayım. Onun minik ruhu şimdi cennette huzur içinde dolaşıyor."

Bu şefkat dolu yakınlık nedense, Ricki Sue'yu tahrik etmeye başlamıştı. Onlara daha sıkı sarıldı. "Tatlı kuşlarım benim," diye fısıldadı. "Bu gece ikiniz de suya bayılacaksınız. Her şeyi Ricki Sue'ya bırakın siz."

Suya doğru yürürken birden durdu. "İyi de çıplak olan yalnız benim."

Luther dönüp kardeşine baktığında, onun soyunmaya başladığını gördü. Omuz silkip o da soyunmaya başladı. Henry üzerindeki her şeyi çıkarıp dizlerine kadar suda olan Ricki Sue'nun yanına gitti.

Ricki Sue "Bebeğim benim," diyerek Henry'nin orasını okşamaya başladı, ama hiçbir hareket yoktu.

"Kusura bakma," dedi Henry sıkıntılı bir sesle. "Motelde biraz abarttık galiba. Ama şimdi suyun içinde kendine gelir."

Ricki Sue kıkırdarak dizlerinin üzerine çöktü; küçük Henry'yi uyandırmaya çalışıyordu ki, birden başına yediği sert bir darbeye soluğu kesilerek suya devrildi. Bayılmak üzere olduğunu hissederek başını son bir gayretle kaldırdı ve o anda elinde kalın bir sopayla başında bekleyen Luther'ı gördü. Adam sopayı iyice kaldırıp olanca gücüyle başına doğru indirirken, Ricki Sue korkudan çok, şaşkınlık içindeydi.

Kırk Üçüncü Bölüm

"John!"

"Evet, John. Adım konusunda yalan söylememiş olman çok akıllıcaydı."

Kendall'ın kanı donmuştu. "Hatırlıyorsun."

"Evet, her şeyi hatırlıyorum." İkisi de gözlerini kırpmadan birbirine bakıyordu.

"Senin... senin uyuduğunu sanıyordum."

"Öyle sanmanı istedim."

"Gideceğimi nereden biliyordun?"

"Çok zor olmadı bunu anlamak."

Masaya doğru ilerleyip tabancasını aldı ve beline yerleştirdi. "Nasıl oldu da tabancamı bıraktın?"

"İhtiyacın olacağını düşündüm."

"Ne kadar nazıksın." Koltuk değneğine dayanarak sandalyeye uzandı ve ona doğru itti. "Otur."

Sessizce sandalyeye çöktü, "Her şeyi hatırlıyor musun?"

"Her şeyi. Kazadan öncesini de, sonrasını da. John McGrath. 23 Mayıs 1952'de Kuzey Carolina'da doğdum. On sekiz yaşına dek orada kaldım. 1979'da psikoloji doktorası yaptım."

"Psikoloji mi?"

"Yıllarca FBI'da rehine kurtarma ekibinde Ajan Jim Pepperdyne'le birlikte çalıştık. İki yıl önce oradan ayrıldım ve Birleşik Devletler Şeriflik Bürosu'na katıldım." Bir an durdu. "12 Haziran 1994'te de kaçırıldım."

"John, açıklayabilirim."

"Tabii ki açıklarsın. Ama önce Kevin'la ilgilenen iyi olur."

Bebek rahatsız rahatsız kıpırdanmaya başlamıştı.

"Altı ıslanmış, değiştirmem gerek."

Kalkıp John'un yanından geçmek istedi, ama adam kolundan yakaladı. "İyi fikir, ama boşuna. Burada değildir."

"Mutfak masasında mı?"

"Artık üzerinde yemek yemeyeceğimize göre, değiştir hadi."

Bebeği masaya yatırıp ıslak bezi çıkardı, "Bezler arabada kaldı."

"Git getir."

"Kaçmamdan korkmuyor musun?" dedi iğneleyici bir tonla.

"Kevin'ı bırakıp kaçamazsın değil mi? Hadi git de bezleri getir." Kendall dönüp altı ıslak olan bebeğine, sonra da adama baktı. "Ya gidip alırsın ya da böyle kalır."

Kendall kapıyı hızla çarpıp çıktı.

Kadın yataktan kalktığından beri uyanıktı John. Bu gece bir şeyler olacağını hissetmişti. Bu onu öfkelenlendirmekten çok üzmişti. Aklına gelecek en son şey tutuklusuna âşık olmaktı, ama sonuçta başına gelen buydu.

Kendall elinde çantayla geri döndü ve sesini çıkarmadan bebeği bezledi, sonra dönüp sandalyesine oturdu. "Evet, Müfettiş McGrath, şimdi hapis hayatım başlıyor değil mi?"

"Saçmalama, Kendall." Bir süre kadının yüzüne baktı. "Kocan olduğumu söylemeye ne zaman karar verdin? Ambulansta mı?"

"Hayır. Doktor neyim olduğunu sorunca bir anda öyle deyiverdim. Her şey çok uygundu. Bebeğim vardı. Arabada birlikteydik. Yaşlarımız da tutuyordu."

"Ve ben karşı çıkacak durumda değildim."

Sandra Brown

"Doğru. Karşı çıkamazdın."

"Peki, Müfettiş Fordham için ne söyledin?"

"Kız kardeşin olduğunu."

"İkna etmeyi nasıl başardın? Melezdi o."

"Ama onlar bunu bilmiyordu."

"Ha, doğru. Arabayla birlikte suya gömülmüştü. Her şey senin lehineydi yani. Ölmesi senin için iyi oldu demek?"

"Saçmalama."

"Ölmüş müydü?"

"Nasıl yani?"

"Araba yuvarlandığında ölmüş müydü?"

Kendall başını çevirip gözlerini duvara dikti. Öfkeden çenesi titriyor, gözyaşlarını zor tutuyordu. "Allahın belası."

"Cevap ver, Kendall! Araba yuvarlandığında ..."

"Evet! Evet. Çoktan ölmüştü. İstersen raporlara bakabilirsin."

John buna inanmayı çok istiyordu, ama diğer yandan onun çok iyi bir yalancı olduğunu biliyordu.

"Beni neden kurtardın? Bırakıp gitseydin senin için çok daha iyi olacaktı."

Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı. "Benimle uyudun. Seviştin. Ve şimdi seni neden kurtardığımı soruyorsun. Sence ben bir insanı ölüme terkedecek birine benziyor muyum? Beni bu kadar cık bile tanımıyor musun?"

Kadının üzerine doğru eğildi. "Tanımıyorum, Kendall. Seni ilk gördüğüm günkü kadar yabancısın bana. Bana bir yığın yalan söyledin. Artık neyin doğru, neyin yalan olduğunu bile bilmiyorum."

"Kevin'ı emzirmem gerek."

"Peki. Emzir hadi." ,

Daha bir iki saat önce sevişmişlerdi. Oysa şimdi kadının, bluzunu açıp bebeğini emzirmesini seyretmeye dayanamayacaktı. Bu görüntü karşısında sakın kalması mümkün değildi.

"Lisa kim?"

"Nereden biliyorsun?"

"Uyurken sayıkladın. Karın mı?"

Kendall'ın yüzündeki endişeli ifade gülmesine neden oldu, "Federal bir görevliyi kaçırmaktan değil de zina yapmaktan mı korkuyorsun?"

"Evli misin?"

"Hayır."

"Öyleyse Lisa kim?"

Kendall'ın gözlerini kırpmadan baktığını görünce Lisa'yla olan ilişkisini kısaca anlattı. "Ve sonunda beni bırakıp gitti. Üzölmedim. Benim için önemli bir ilişki değildi."

"Yalnızca sarılıp yatabileceğin sıcak bir bedendi."

"Evet, tam da öyleydi. Ama sen onun varlığını öğrendiğin halde benimle yatmaktan kaçınmadın."

"Bunda senin de payın var."

"Pek sayılmaz. Senin hayatına girmek benim tercihim değildi. Neden beni bu işe bulaştırdın, Kendall?"

"Başka çarem yoktu. Hastaneden kaçarken beni yakalayan ve gelmek isteyen sendin."

"Ama beni ekmek için bir sürü fırsatın oldu. Neden kaçmadın?"

"Ne zaman bunu düşünsem hemen vazgeçiyordum. Yaralı olmana rağmen senin yanında kendimi güvende hissediyordum." Düşünceli bir ifadeyle adamın yüzüne baktı. "Neden hoşlanmıyordun Kevin'dan?"

"Sorun sadece Kevin değil, bütün bebekler."

Sahidin Korkusu

"Neden?"

John konuyu kapatmak için, "Neredeyiz?" diye sordu.

"Morton. Kuzey Carolina sınırında bir yer. Benimle büyükannem dışında kimse bilmez burayı, bu yüzden saklanmak için iyi bir yer." Başını kaldırıp John'a baktı. "John, Güney Carolina' ya geri dönemem."

"Onları tutuklayabilmek için senin tanıklığın gerekiyor."

Başını salladı. "Eminim Pepperdyne, Denver'daki dairemde bir sürü belge bulmuştur. Bir yıl boyunca Kardeşler Birliği hakkında araştırma yaptım. İşledikleri cinayetler bir yana, daha bir yığın suçları var ve FBI hepsini ispatlayabilir. Onların neler yapabileceğini tahmin edemezsin." Başını eğip gözlerini yere dikti. "Büyük bir bedel ödedim, John. Aylardır kaçak hayatı yaşıyorum. Artık mesleğime geri dönemem. Oysa çok iyiydim." Gözleri dolmuştu. "Yaptığım şeye inanıyordum. İnsanlara yardım etmek istiyordum, ama o adamlar bunu elimden aldılar. İnan bana onların hapse tükülmesini herkesten çok ben istiyorum. Bunun için her şeyi yaparım. Ama ölmek istemiyorum." Sıkıca bebeğine sarıldı. "Kevin'ın benim gibi öksüz kalmasını istemiyorum. Eğer oraya geri dönersem beni öldürecekler."

John onu çok iyi anlıyordu. "Sana zarar veremezler Kendall. Şu an hapisteler."

"Artık değil. Üç gün önce kaçmışlar."

John'un şaşkınlıktan soluğu kesilmişti, "Nereden biliyorsun?"

"Bugün Ricki Sue'yla konuştum."

"Demek döndüğünde onun için o kadar sinirliydin."

"Neler olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ricki Sue kaçtıklarını söyler söylemez telefonu kapattım."

John parmaklarını saçlarından geçirdi ve bu son gelişmeyi düşünmeye başladı. Her şey daha da zorlaşıyordu. Tekrar Kendall'a döndüğünde kadın bluzunun düğmelerini kapatıyordu. Kevin annesinin kollarında derin bir uykuya dalmıştı.

"Büyükannenin evi buradan ne kadar uzakta?"

"Doksan mil kadar."

"O kadar yakın mı?"

"Evet. O adamlar oradalar. Birileri büyükannemin evine girmiş. Yakalayamamışlar, ama onlar olduğundan eminim."

"Bu gece gitmek istemekte haklıymışsın. Eğer kaçtıklarını daha önceden bilseydim, sizi buradan günler önce götürürdüm. Daha güvenilir..."

"Ne dedin sen?" Kendall yavaşça ayağa kalktı. "Günler önce mi götürürdün? Yani... yani hafızan... şimdi düzelmedi öyle mi?" Bir süre sesini çıkaramadı. "Her şeyi biliyordun, ama yine de..." Adamın yüzüne sert bir tokat indirdi.

"Kendall," dedi kadının bileğini tutarak. "Bir dakika dinle beni. Boşuna vakit kaybediyoruz."

"Oh, evet, Doktor McGrath, haklısınız. En iyisi ben şu divana rahatça uzanayım ve siz de biraz psikoloji yapın. İyi bir vakayım, değil mi? Özellikle de yattığım zaman."

"Doğru, yattığın zaman gerçekten iyi oynuyorsun."

"Seni orospu çocuğu."

"Bak Kendall, bir yabancıyla karı koca oyunu oynamaya kalkan sensin ve kesinlikle de çok inandırıcıydın. Kocan gibi davrandım diye sakın beni suçlamaya kalkma. Ben sadece senin bana uygun gördüğün rolü oynadım, Kendall."

"Bana karşı kullanabilmek için sırlarımı öğrendin. Hadi git hepsini Pepperdyne'e anlat. Beni oyuna getirdin, John."

"Senin oyunundan daha fazla değil, Kendall."

"Hafızan ne zaman düzeldi? Söyle, ne zaman?"

Sandra Brown

"Kendall, hâlâ bana neler yaptığını anlamıyorsun değil mi? Benim karım olduğuna inanmıştım. Hayatım boyunca gördüğüm en çekici kadındın. Başımı döndürdün, Kendall. Benim olmanı istedim. Üstelik Kevin'ı da istedim. Hayatımda ilk kez böyle bir şey yaşadım. Hiç kimsenin bana bu kadar yakın olmasına izin vermedim. Ama şimdi birine ihtiyaç duyanın ve bana ihtiyaç duyulmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve artık geçmişte bıraktığım o adama geri dönmek istemiyorum." Gözleri dolmuştu. Başını kadıninkine dayadı. "Seninle yatarak mesleğime ve kurallara karşı geldim. Bu olaydan sonra beni orada tutmazlar. Onlara içinde bulunduğum şartlar yüzünden böyle davrandığımı söyleyeceğim, ama buna inanmayacaklarını biliyorum. Seni kandırdım, evet, ama senden çok kendimi kandırdım, Kendall. Görevle bir ilgisi yok bunun. Seninle her gece seviştim, çünkü seni istedim."

Kendall'ın onu gerçekten anlamasını istiyordu, ilk kez bir kadına özel duygularını açıyordu. Kendall parmağıyla adamın dudaklarına dokundu, "Ben de oyun oynadım, doğru. Ama yemin ederim, seninle birlikte olduğum her an gerçektir."

Dudakları tutkuyla birleşti. Uzun uzun öpüştükten sonra isteksizce ayrıldılar. "Seni seviyorum, John," diye fısıldadı. "Ama hem Kevin'ı, hem de seni korumalıyım. Bu yüzden beni asla affetmeyeceğini bildiğim halde bunu yapmak zorundayım."

John daha ne olduğunu anlayamadan, Kendall onun tabancasını belinden çekip kabzasını hızla başına indirdi. Adam acı içinde yere yığılırken Kendall koltuk değneğini alıp öteye fırlattı. "Üzgünüm, John. Çok üzgünüm, ama beni geri götürmene izin veremezdim." Kucağında Kevin'la aceleyle kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Olduğu yerde yığılı kalan John olanca gücünü toplayıp, "Kendall!" diye bağırdı. Geri dönmeyeceğini biliyordu.

Birden kapının açıldığını görünce gözlerine inanamadı. Dönmüştü. Ama yalnız değildi.

Kırk Dördüncü Bölüm

Elmo Carney son derece programlı ve dakik biriydi. Her sabah 4:30'da kalkar, kahvesini içer ve havanın nasıl olduğuna aldırmadan pikabına atlar, sağdığı sütü kasabaya satmaya götürürdü. Yolda, sadece her gün aynı saatte açılan kafede kahvaltısını yapmak için dururdu. Karısı öldüğünden beri Elmo günlük ritmini hiç bozmamıştı. Ama cumartesi kafe geç açıldığı ve pazar günleri de kiliseye gitmesi gerektiği için programını istemeyerek değiştiriyordu.

O sabah da diğerlerinden farksızdı. Sütleri sağmış, kasabaya doğru yollanmıştı. Birden çalılıkların arasından fırlayan bir hortlak yola atlayıp kollarını sallamaya başlamıştı. Elmo panik halinde frene bastı ve eski arabayı güçlükle durdurdu. Hortlağın arabaya doğru koşup kapıyı açışını izlerken korkudan bayılmak üzereydi.

"İyi ki size rastladım." Kamyonete atlayıp kapıyı kapattı. "Saatlerdir burada birilerini bekliyorum. Hiç kimse yaşamıyor mu buralarda?"

Elmo serseme dönmüş, elleri direksiyonda donup kalmıştı. Hortlak yürüyor ve konuşuyordu. Hatta kokuyordu. Ama yine de gerçek olduğuna inanamıyordu yaşlı adam.

Hortlak iyice sinirlenmeye başlamıştı. "Çok güzel. Başıma gelenler yetmiyormuş gibi, şimdi de rastladığımı tek insan birden donuverdi." Ellerini Elmo'nun yüzüne doğru salladı. "Hey! Sana söylüyorum. Orada mısın? Neyin var senin? Daha önce çıplak bir kadın görmedin mi? Yoksa sorun kırmızı saçlarım mı?"

Pepperdyne içerden gelen seslerle uyandı. Bir saat kadar önce günlerin yorgunluğuna dayanamamış ve kanepenin üzerinde uyuyakalmıştı. Tam doğrulup oturduğunda, bir polis telaşla odaya daldı. "Bay Pepperdyne, dışarı gelseniz iyi olur."

"Ne oldu? Bulundular mı?"

Dışarı çıktığında polislerden biri zayıf bir çiftçiyle konuşuyor, diğerleri ise pencerenin önüne dolmuş dışarı bakıyordu.

"Neler oluyor burada?"

Çiftçi sesin geldiği yöne bakıp şapkasını çıkardı. "Bay Pepperdyne, siz misiniz?"

"Evet, benim. Sen kimsin?"

"Adım Elmo Carney. Aşağıdaki kadın buraya gelip sizi bulmamı istedi. Ama size yemin ederim benim bu konuyla hiçbir ilgim yok. Ben yalnızca kahvaltı yapmaya gidiyordum, ama o kadın birden anadan doğma yola fırlayıp arabanın önünü kesti ve..."

"Dur biraz. Kim kesti?"

"Kırmızı saçlı bir kadın. Dedi ki..."

Pepperdyne hemen kapıya doğru atıldı. "Bana bir şeyler verin, ceket filan."

Polislerden birinin uzattığı sarı yağmurluğu aldığı gibi sokağa fırladı.

"Nerede kaldın?" Ricki Sue kapıyı açarken çok öfkeli görünüyordu. "Adamların dakikalardır beni dikizliyor."

Pepperdyne başını kaldırıp bakınca penceredeki gözler birden kayboldu. Tekrar Ricki Sue'ya dönerek yağmurluğu uzattı. Kadının vücuduna dikkatle baktığında bir yığın yara bere olduğunu farketti. Başının yan tarafında da kurumuş kan lekeleri vardı.

"Bir doktora görünmen gerekiyor."

"Bekleyebilir. Şimdi konuşmamız gerek."

Sandra Brown

"Kötü görünüyorsun."

"Ciddi misin?" dedi sert bir sesle. "Sabahları çok güzel görünmediğimi biliyorum, haklısın, ama bu sabah gerçekten kötü görünüyorum galiba." Yüzünü adaminkine yaklaştırdı. "Az kalsın ölüyordum ben, anladın mı?"

"İkizler mi?"

"Adamların mı söyledi? Neden beni izletiyorsun, Pepperdyne?"

"Senin iyiliğin için yaptım, ama işe yaramadı. Bu yaşta nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun?"

"Nereden bilebilirdim ki?" Aniden öfkesi sönüverdi ve yüksek sesle ağlamaya başladı. "Bana bunu yapacakları aklıma bile gelmedi."

Pepperdyne cebinden bir mendil çıkarıp ona uzattı.

"Temiz mi?"

Adam soruyu duymazdan gelip kadını inceledi. Ricki Sue bir süre daha ağlayıp burnunu temizledi. Pepperdyne onun makyajsız çok daha güzel göründüğünü farketti.

"Ölebilirdim. Beni kesinlikle öldürmek istediler."

"Kim olduklarını biliyor musun, Ricki Sue?"

"Henry ve Luther. Tek bildiğim bu." Sonra motelde olanları anlattı. "Beni arabadan çıkardıkları zaman kendime geldim. O zaman anlamalıydım, ama çok içmiştim. Sonra suya girdik ve birisi, sanırım Luther, sopayı kafama indirdi. Tekrar vuracağı sırada ayak bileğimi onunkine dolayıp suya düşürdüm. Onlarla boğuşacağımı beklemiyorlardı galiba."

"Nereye gittiler peki?"

"Gitmek mi? Boğuk bir kahkaha attı. "Hiçbir yere gidemediler. Hâlâ oradalar, yani ben bıraktığımda oradaydılar. İkisini de bayılttım ve kendi çamaşırlarıyla ağaca bağladım."

Pepperdyne dayanamayıp kahkahayı bastı. "Bayan Robb, bizim büroda sizin gibi birileri olmalıydı."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Sırrımı bekâretim kadar bile tutmayı beceremedim."

"Ne sırrı?"

"Sanırım o serserilerin Burnwood'larla yakından ilgisi var."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum, ama öyle düşünüyorum. Beni o kadar sarhoş ettiler ki, ağızımdan bir şeyler kaçırmış olabilirim. Belki sen de aynı yolu denemeliydin, Pepperdyne."

"Kimseyle konuştuklarını farkettin mi? Herhangi bir telefon görüşmesi filan?"

"Hayır, farketmedim."

"Onlara ne anlattın, Ricki Sue? Bilmek zorundayım."

"Önce bana söz ver. Arkadaşımı bulduğunda hapse atmayacaksın."

"Bu benim elimde değil." Ricki Sue kollarını göğsünde kavuşturup inatçı bir ifadeyle adamın yüzüne baktı. "Peki, tamam, elimden geleni yapacağım."

Ricki Sue biraz daha bekledi. "Eğer ona ya da bebeğe bir şey olursa..."

"Benim önlemeye çalıştığım da bu zaten. Şimdi lütfen her şeyi anlat bana."

"Karşılığını isterim."

"Ne istersen yaparım."

"Akşam yemeği ve dans."

"Seninle ben mi?"

Ters ters baktı adama. "Hayır, Fred'le Ginger."

Pepperdyne gülümseyerek başını salladı. "Tamam, anlaştık. Hadi anlat."

Kırk Besinci Bölüm

Kendall adamların zoruyla mutfığa doğru ilerledi. Matt'in Kevin'ı kucağından kapmasıyla, Gibb'in sırtına vurup yere düşürmesi bir oldu. Şimdi o da John'un yanında yerde yatıyordu.

"Merak etme Müfettiş McGrath. Hiçbir yere gitmiyor." Sonra Kendall'a döndü. "Kendall, neden bize kahve yapmıyorsun? Ben de, Matt de çok yorulduk doğrusu."

Adamın yüzündeki şeytani ifadeyi neden ilk tanıştıklarında farkedememişti? Geçirdiği şok dizlerinin bağını çözdüğü halde yerinden kalkıp kahve yapmaya gitti. Gibb av tüfeğini kucağına yerleştirerek sandalyeye oturdu ve gözlerini yerde oturmakta olan John'a dikti.

"Adım Gibb Burnwood. Sizinle daha önce karşılaşmadık, ama son zamanlarda sizden o kadar çok bahsedildi ki, tanımış kadar oldum. Nasılsınız?"

John yaşlı adamın bu inceliğini karşılıksız bırakmanın onun tarafından çok büyük bir hakaret ve aşağılanma sayılacağını bilemezdi tabii.

"Sanırım bizi görmekten pek hoşlanmadınız. Bu çok garip, çünkü ben sizi ruh hastası olan gelinimin elinden kurtardım. Ama bunun için sizden teşekkür beklemiyorum tabii. Ne kadar kaba davranırsanız, vakti geldiğinde sizi öldürmek o kadar kolay olur." Keyiflenmiş gibi dizine hafifçe vurdu. "Kahve hazır mı, Kendall?"

Onun bu sıcak tavrı Kendall'ın kanını daha çok donduruyordu. Gerçek canilerde çok yakından gözlediği bir özellikti bu. Birliğin diğer üyeleri cinayetleri büyük olasılıkla kendi çıkarları için işlemişlerdi, ama Gibb için durum çok daha farklıydı. O kendini insan ırkını temizlemek için yaratılmış bir kurtarıcı olarak görüyordu.

Kendall elinde kahveyle Gibb'e yaklaşırken, bir anda üzerine dökülürse ne olacağını düşündü. Aniden yerinden fırlayacaktı ve o karışıklıkta Kendall bebeğini Matt'ten kapabilecek, John da Gibb'i halledecekti. Dönüp John'a baktı. Adam onun ne düşündüğünü anlamış gibiydi. Ve tabii Gibb de.

Ona bakmaya gerek bile görmeden, "Umarım aptalca bir şey yapmaya kalkışmazsın, Kendall." Sonra gözlerini ona çevirdi. "Beni yeteri kadar üzdün zaten. Sevgili arkadaşını vurmak zorunda bırakma beni."

"Vur öyleyse," dedi Kendall kahveyi sertçe masanın üzerine koyarak. "Benim arkadaşım filan değil o. Eğer benim de bir silahım olsaydı, onu çoktan vururdum." Küçümseyerek John'a baktı. "Bana oyun oynadı. Hafızası yerine geldiği halde, hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi davranarak beni kandırdı."

Koltuk değneği ulaşamayacağı bir yerde olduğu için John yanındaki bir sandalyeye tutunarak kalkmaya çalıştı.

"Baba?" Matt endişeli bir ifadeyle ileri doğru bir adım attı.

Gibb elini kaldırarak onu durdurdu. "Telaşlanma, evlat. Bir şey yapamaz."

"Haklısın, Burnwood. Bir şey yapamam. Kaçırıldığımdan beri hiçbir şey yapamadım zaten. Beni buraya kapattı ve..." Bakışlarını Matt'e çevirdi. "Kocası olduğumu söyledi. Söylediği her şeye inandım, çünkü hafızamı kaybetmişim. Sonuçta ben de bir koca olarak her görevimi yerine getirdim."

Matt öfkeyle üzerine yürüdü, ama Gibb onu durdurdu, "McGrath'in bir suçu yok, evlat. Her şeyi Kendall yaptı."

"Baban haklı, Matt, ben yalnızca bana anlatılanlara inandım, o kadar. Evli olmadığımızı nasıl bilebilirdim?"

"Biliyordun," diye bağırdı Kendall. "Uzun zamandır farkındaydın bunun, ama rol yaptın."

John, Matt'e bakarak konuşmasını sürdürdü. "Sanırım yatakta ne kadar iyi olduğunu anlatmama gerek yok. En azından benimleyken öyleydi. Belki anne olunca hormonları filan değişti, olur ya?"

Sandra Brown

"Seni sürtük." Matt bir anda Kendall'a döndü. "Oğlumun önünde mi yaptın bunları?"

John hemen atıldı. "Tabii, birçoğunda bebek yatakta bizimle beraberdi."

Matt elinin tersiyle Kendall'ın yüzüne sert bir tokat indirdi. Onun böyle bir tepki göstereceğini ne Kendall, ne de John tahmin etmişti. Matt ona tekrar vurmak için elini kaldırdığında John üzerine atılıp gırtlığını sıktı.

"Seni manyak herif. Eğer ona bir daha dokunacak olursan seni gebertirim."

John kendini kavgaya iyice hazırlamıştı, ama yerden koltuk değneğini kapam Gibb hızla sırtına indirince yere yığıldı. Gürültülerden korkan Kevin ağlamaya başlayınca Gibb bebeği Matt' ten aldı, ama bu Kevin'ı sakinleştirmeye yetmemişti. Kendall bebeği için üzülmekten başka hiçbir şey yapamıyordu. Ağzının kenarından kan sızmaya başlamıştı. Başını kaldırıp nefretle Matt'e baktı. Bir zamanlar bu adamın karısıydı ve onu seviyordu. Oysa şimdi ne kadar yabancıydılar. Ölmeden önce onun için artık ne kadar değersiz olduğunu ona söylemeliydi.

"Şu son birkaç haftada, seninle evli kaldığım süre boyunca yaşayamadığım mutluluğu ve sevgiyi buldum."

"Tanrı'nın katında sen hâlâ benim karımsın."

"Bırak oyunu, Matt? Beni boşadığını biliyorum."

"Çünkü sen beni terkettin."

"Ben kendimi ve bebeğimi korumak için kaçtım."

"O benim bebeğim."

"Nasıl bir baba olacağın belli. Katiller grubunun üyelerinden ve metresi olan bir baba."

Birden Matt omuzları çökerek derin bir iç çekti. "Lottie öldü." Elleriyle yüzünü örterek ağlamaya başladı. Kendall, John'a dönüp baktığında onun da kendisi kadar şaşkın olduğunu gördü.

"Kes şunu, Matthew!"

Matt ellerini yüzünden indirip yaşlı gözlerle babasına baktı, "Neden öldürdün onu?"

Kendall inanamıyordu. Demek Gibb, Lottie Lynam'ı öldürmüştü! Ne zaman? Neden?

"Tıpkı bir kadın gibi davranıyorsun, gurursuz ve basit bir kadın gibi. Kes şu zırlamayı."

"Onu öldürmek zorunda değildin."

"Bu konuyu konuşmuştuk, evlat, hatırlamıyor musun? O bir iblisti. Yapmamız gerekeni yaptık."

"Ama ben onu seviyordum. O... O..."

"O bir fahişeydi."

"Onun hakkında böyle konuşamazsın!"

Bütün vücudu titriyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuş, ağzından tükürükler saçılmaya başlamıştı. Gözyaşları artık kontrol edemeyeceği bir halde sel gibi akıyordu.

"Onu seviyordum. Çok seviyordum. O da beni seviyordu. Ama artık yok. Beni anlayan tek insandı o."

"Yanılıyorsun, evlat," dedi Gibb sakin bir sesle. "Seni anlayan tek kişi benim."

Sonra da tüfeğini doğrultup Matt'in göğsüne doğru ateşledi. Kurşun tam kalbine isabet etmiş, Matt şaşkınlığa bile fırsat bulamadan yere yıkılıp ölmüştü. Gibb kısa bir süre oğluna baktı, sonra tüfeğini tekrar koltuğunun altına yerleştirdi. Kevin avaz avaz ağlamaya başlamıştı. Dehşetle onu izleyen Kendall'la John'a döndü.

"Gerçekten onu tek anlayan bendim. O kaltak oğlumu zehirledi ve bütün gücünü aldı. Zayıflık asla affedilmez, en sevdiklerimiz dahi olsa." Duygusuz bir ifadeyle oğluna baktı. "Diğer bakımlardan ideal bir oğuldu. Sadık ve uysaldı. Birliğimiz için çok iyi bir üyeydi. Yapmasını istediğim her şeyi yaptı. Çok yetenekli bir avcıydı. İyi bir dövüşçüydü."

"Doğru," dedi John. "Bir kadını dövmekte üstüne yoktu."

Gibb buz gibi bakışlarını ona dikti, "Beni tahrik etmeye çalışarak nefesini tüketme, müfettiş. Oğlumu etkilemiş olabilirsin, ama bana vızgelir." Kendall'a döndü. "Sana gelince, kiminle yattığın beni hiç

Sahidin Korkusu

ilgilendirmiyor. Benim için önemli olan tek şey bu küçük adam." Dakikalardır hiç ara vermeden ağlayan bebeği havaya kaldırdı. "Seni küçük yaramaz. Ne kadar güçlü ağlarsa, o kadar kuvvetli demektir. Şu yumruklara bakın hele." Sesi gururla doluydu. "Onu gerçek bir erkek yapacağım."

"Asla," diye bağırdı Kendall. Artık ondan korkmuyordu. Garip bir cesaret gelmişti ve bunu kullanmaya kararlıydı. "Ona istediğin şeyi yapamayacaksın, Gibb. Bizi öldürsen bile FBI peşini bırakmayacak. Seni hapse tıkacaklar ve Kevin'ı elinden alacaklar. Bir daha onu asla göremeyeceksin."

"Matt'i istediğin hale getiremedin, Gibb. İstedğin kadar aptal çıkmadı. Normal bir insan gibi âşık oldu ve onu seni sevdiğinden daha çok sevdi. Senin dayanamadığın da buydu zaten. Kevin'la da olmayacak, Gibb. Tanrı'ya şükür, seni asla tanımayacak."

"Tıpkı karım gibi konuşuyorsun, Kendall. O da senin gibi birliğe karşı gelmişti ve yine senin gibi Matt'i alıp gitmekle tehdit etmişti beni, ama gördüğün gibi işe yaramadı." Sandalyelerden birini işaret etti. "Otur, Kendall. Torunumun şu anda annesine ihtiyacı var."

Kendall, Gibb'in ne düşündüğünü bilemiyordu. Ama annelik içgüdüğü ağır bastı ve bebeğini alarak sandalyeye çöktü. Kevin annesinin kucağını tanımış ve ağlamayı kesmişti. Bebeğin bu hali Gibb'in gözünden kaçmamıştı.

"Sana bir şans tanıyorum, Kendall. Oldukça cömert bir teklif bu." Bir an bekledi. "Bana alışıp güvenmesi, sonra da tamamen benim olması için biraz zaman gerekli ve ne yazık ki, o süre içinde annesine ihtiyacı var. Bu yüzden sana bir önerim var. Ya şimdi sevgilinle birlikte ölürsün ya da benimle gelir, bir süre bebeğine bakarsın."

"Her iki durumda da ihanetinin bedelini ödeyeceksin, ama en azından bebeğinle biraz daha kalma şansın olacak. Bunu sana iyilik olsun diye değil, torunum için yapıyorum."

"Seçeneklerim bunlar mı?"

"Kararını hemen ver, Kendall. Her ne kadar beceriksiz olsalar da FBI buraya gelmeden gitmek istiyorum."

"Peki Gibb, kabul ediyorum. Ama karşılık olarak John'u bırakmanı istiyorum."

Gibb kaşlarını çatı. "Üzgünüm, Kendall. Ama bu imkânsız. Oğlumun karısıyla zina yaptığı için cezalandırılması gerekiyor."

"Ama o zaman biz Matt'le boşanmıştık, Gibb, biliyorsun."

"Farketmez. Siz Tanrı'nın katında evliydimiz." Tüfeğini John'a doğrulttu.

"Dur, Gibb, lütfen beni dinle. John benim kocam olduğunu •..iniyordu. Hepsi benim suçum."

"Ama hafızasının düzeldiğini ve seni kandırdığını kendin söyledin."

"Yalan söyledim. Hafızası daha bu sabah düzeldi."

"Bu doğru değil, Burnwood," diye atıldı John. "Bir haftadır her şeyi biliyorum. Ama yine de onunla yatmaya devam ettim, çünkü çok zevkliydi."

"Yalan söylüyor, Gibb."

"Neden yalan söylesin?"

"Beni ve Kevin'ı korumak için. Onun görevi bu."

"Onun ne kadar yalancı olduğunu sen de biliyorsun, Burnwood."

"Yalan söylemiyorum, Gibb. Her şeyi daha bu sabah hatırladı ve onu kandırdığım için deliye döndü. Beni teslim edecekti, o yüzden siz geldiğinizde kaçmak üzereydim. Eğer onu öldürür- sen masum birini öldürmüş olacaksın. O da en az senin kadar onurlu ve o da yaptığı işe inanıyor. Gibb, yemin ederim doğru söylüyorum."

Gibb, John'a uzun uzun bakarak düşündü. Sonunda derin bir nefes aldı. "Kendall, yalan söylemekte eskisi kadar başarılı değilsin. Söylediklerinin bir tek kelimesine bile inanmadım."

Sandra Brown

Parmağını tetiğe yerleştirdi ve tam çekecekken birden tanıdık bir sesle irkildi. Buz gibi bir bakışla Kendall'a döndü.

"Eğer onu öldürürsen, ben de bu tetiğe basarım, Gibb." Sesi sakın ve kararlıydı.

"Tanrım," diye fısıldadı Gibb. Yüzü bir anda bembeyaz olmuştu.

Kevin ağlamaktan yorgun düşerek annesinin göğsünde uykuya dalmış, gözyaşları pembe yanaklarında kuruyup kalmıştı. Başına dayanmış tabancadan habersiz, derin derin soluk alıyordu.

"Blöf yapmıyorum, Gibb. Onu senin ellerine bırakmaktansa öldürmeyi tercih ederim."

Gibb şaşkınlığını atmış, gülümsemeye başlamıştı. "Bunu asla yapamazsın."

"Yanılıyorsun, Gibb. Yaparım."

"Onu çok seviyorsun, Kendall. Şu ana dek yaptığın her şey onu korumak içindi."

"Doğru, senden korumak için. Eğer John'u vurursan..."

Gibb kılı kıpırdamadan tetiği çekti. Kendall birden kanının donduğunu hissetti.

"Eğer John'u vurursam, eee?"

Kendall gözlerine inanamayarak John'a baktı. Küçük bir kan gölünün içinde yatıyordu.

"Evet?" Gibb tam önüne gelmişti. "Torunumu ver."

Kendall ne yapacağını bilemiyordu. Kevin silah sesiyle tekrar uyanmış ve ağlıyordu.

John öldü. Onu öldürdü. John artık yaşamıyor. Gibb avına yaklaşan bir avcı gibi bir adım daha attı. Kendall tabancayı daha sıkı kavradı, ama elinin titremesine engel olamıyordu.

"Bunu yapmak istemiyorum, Gibb. Lütfen."

"Bebeğini asla öldüremezsın, Kendall."

"Haklısın, Gibb. Bebeğimi asla öldüremem."

Ani bir hareketle tabancayı Gibb'e çevirdi ve üçüncü bir silah sesi evin içinde yankılandı.

Kirk Altıncı Bölüm

"John!"

Kendall, Gibb'in üzerinden atlayıp John'un yanına koştu. "John? John?"

"O orospu çocuğu öldü mü?"

"Tanrı'ya şükür yaşıyorsun." Bebeğine aldırmadan sımsıkı sarıldı ona. "Ya o?"

Kendall dönüp Gibb Burnwood'a baktı. Artık yaşamadığı çok belliydi. "Evet."

"Oh, John, şu haline bak. Çok kötü yaralanmışsın." Kendall ağlamaya başladı.

"İyiymi ben." Ama hiç de öyle görünmüyordu. "Bebek nasıl? İyi mi?"

Kevin her zamankinden daha çok bağırmaya başlamıştı. "Zor bir gece oldu onun için."

John zorla güldü. "Hepimiz için."

O sırada adamlarıyla birlikte Pepperdyne gürültüyle odaya daldı. John'un durumunu görünce bir küfür salladı, sonra etrafa bakıp, "Herkes buradaymış," dedi.

"Nerede kaldın, Jim? Sen gelmeden öleceğimi sandım. Orada durup adamın beni vurmasına izin verdin."

Kendall şaşkındı. "Onların orada olduğunu biliyor muydun?"

"Geldiklerini pencereden gördüm. O yüzden Burnwood'lari meşgul etmeye çalıştım."

"Matt'e saldırmam hataydı ama. Seni o anda öldürebilirlerdi."

"Aklıma bile gelmedi. Sana vurduğunu görünce..."

İlkyardım ekibi gelene dek gözlerini birbirinden ayırmadılar.

"Şimdi birisi bana burada neler olduğunu anlatsın bakalım," dedi Pepperdyne vakit kaybetmeden.

Kendall, Matt'i kontrol eden sağlık görevlilerini izliyordu. Eski kocasının ölmüş olmasına değil, hayatının Gibb'in ellerinde ziyan olmasına üzülüyordu.

"Matt'i Gibb vurdu."

"Dışardan gördük. Bayan Lynam yüzünden mi oldu?"

"Evet. Matt, Gibb'i onu öldürmekle suçladı."

"Doğru. Bayan Lynam'ı bir motel odasında boğazı kesilmiş olarak bulduk. Neyse, keskin nişancılarımızdan biri Gibb'i vurmak üzereydi, ama kucağında bebek olduğu için bunu göze alamadık. Sonra da sen girdin ateş hattına ve yine edemedik. Derken John'u vurdu." Sonra John'a dönüp sızlanmayı kesmesini söyledi ve devam etti. "İyi blöf yaptın doğrusu. Neyse ki, nişancımız iyi bir zamanlamayla ateş edip Gibb'i vurdu."

Parçalanmış kafasıyla yerde yatmakta olan Gibb'in bu görüntüsünü uzun zaman unutamayacaktı Kendall.

"John'un silahını nasıl aldın?"

Kendall duraksayınca, "Ben verdim," diye atıldı John.

"Peki senin hafızan ne zaman düzeldi? Her şeyi hatırlıyor musun? Yani..."

"Yeter artık, Jim, biraz mola ver. Kendall daha sonra her şeyi anlatır sana."

Pepperdyne kenara çekilip sedyeyle dışarı taşınan arkadaşına yol verdi.

"İyileşeceksin, değil mi?" diye sordu Kendall endişeyle.

"Merak etme." Dönüp Kendall'a gülümsedi. "Sen bebeğe bak."

"Hatırlamayacak bile."

"Bense hiç unutmayacağım. Hiçbir şeyi."

Sağlık görevlileri sedyeyi taşıyıp ambulansa yerleştirene dek bakışlarını ayırmadılar. Kendall ambulans gözden kaybolana dek ardından baktı.

"Bayan Burnwood, arabam ilerde. Artık kasabaya dönelim mi?"

Sandra Brown

"Olur."

Birlikte arka koltuğa oturdular. Arabayı Pepperdyne'in adamlarından biri kullanıyordu.

"John çok güçlüdür. İyileşeceğinden eminim."

"Biliyorum."

"Neyi? İyileşeceğini mi, güçlü olduğunu mu?"

"İkisini de."

Bir süre konuşmadılar. Sonra Pepperdyne tekrar ona döndü. "Sanırım hâlâ tek tanıgımız olduğunuzu hatırlatmam gerekiyor, Bayan Burnwood."

"Merak etmeyin, Bay Pepperdyne. Görevimi yapacağım."

Adam bir an sustu, sonra devam etti. "Tabii bir de federal bir görevliyi alıkoyma suçunuz var."

"Doğru."

"Hükümetin hoş göremeyeceği bir durum bu."

"Eski eşimden ve babasından çok korkuyordum, gördüğünüz gibi korkmakta haklıymışım. Kaçmak zorundaydım. Yine olsa aynı şeyi yaparım, Bay Pepperdyne, ama bu kez onu yanıma almam. Onun hayatını tehlikeye soktuğum için kendimi hiç affetmeyeceğim."

"Bayan Burnwood, ne oldu da hafızası düzeldi?"

"Bunu bilmeyi ben de isterdim, ama bilmiyorum."

"Bayan Burnwood..."

"Bu isimden nefret ediyorum. Lütfen bunu söylemeyin."

Birden Pepperdyne'in bakışları sertleşti. "Haklısınız, belki de artık gerçek isminizi kullanmamız gerekiyor."

Kendall kızarak bakışlarını pencereden dışarı çevirdi.

"Crook kardeşler," dedi Kendall.

Ricki Sue boynundaki parlak boncuklarla oynayan Kevin'ı kucığında sallayarak, "O serseriler beni öldürmeye çalıştı," dedi. ikizler gerçekten de çıplak olarak ağaca bağlanmış ve sivrisineklerin istilasına uğramış bir halde bulunarak hapse atılmışlardı Şimdiyse Pepperdyne'in odasında oturmuş, olanları konuşuyorlardı.

Kendall kısaca Billy Joe olayını anlattı. "Ailesi benden intikam almak istiyordu. Bu yüzden beni Burnwood'lardan önce bulmaya çalıştılar."

"Benim yüzümden neredeyse başaracaklardı," dedi Ricki Sue gözleri dolarak. "Neler olabileceği aklıma geldikçe..."

Kendall uzanıp arkadaşının kolunu sıktı. "Aynı şekilde senin sayende Bay Pepperdyne ve adamları gelip bizi buldular."

Ru arada hastanede bir geceden fazla kalmayı reddeden John, eski yaralarıyla birlikte bir de omzu sarılmış olarak orada onlarla birlikteydi. Kurşun omzundan girmiş, önemli bir damarı ıskalayarak çıkmıştı. Kendall onun neredeyse öleceğini düşündükçe kalbi duracak gibi oluyordu.

Pepperdyne duygusal bir anı engellemek için boğazını temizledi ve konuyu değiştirdi. "Hükümet tanıklık yapmanız karşılığında diğer suçlarınızı affediyor."

"Bu kadarını beklemiyordum," dedi Kendall şaşırarak.

"Eğer kaçırılan kişi, kaçırılmadığını ve isteyerek kaldığını söylüyorsa, yapacak bir şey kalmıyor tabii." John'a bakıp gülümsedi, sonra dosyayı kapatıp Ricki Sue'ya döndü. "Yardımlarınız için size de çok teşekkürler, Bayan Robb."

"Benden bu kadar kolay kurtulamazsın, Pepperdyne. Mahkeme boyunca Güney Carolina'da olacaksın değil mi?"

Sahidin Korkusu

"Gidip geleceğim."

"İyi, ben de Kendall'ın bebeğine bakmak için mahkemede bulunmak zorundayım."

"Öyle mi?"

"Hemen suratını asma öyle. Hem ayrıca bana bir borcun var, unutma."

"Her on beş dakikada bir hatırlattığın sürece unutmam mümkün değil zaten."

Birden ofisin kapısı açıldı ve genç bir adam içeri girdi. Kendall şaşkınlıktan donup kalmıştı.

Ricki Sue, "Olamaz, şimdi eğlence başlıyor işte," diye inledi.

Genç adam kadınlara baktı. "Merhaba kızlar."

"Merhaba."

"Merhaba."

"Nasılsınız bakalım?"

"İyiyiz."

"Bu da kim?" diye sordu John.

"Burada yetkili kim?" diye sordu genç adam.

Pepperdyne öne çıktı. "Benim."

"Neden buradayım ben? Lütfen biri bana neler olduğunu anlatsın."

"Sakin olun," dedi Pepperdyne.

"Sakin mi olayım? Roma'da, o güneşli dairemde mis gibi İtalyan makarnamı yemek üzereyken dedektif olduğunu söyleyen iki adam gelip beni alıyor ve uçağa atıp buraya getiriyor. Bunu bana açıklar mısınız?"

"Açıklama yapılması gereken biri varsa o da John sanırım," dedi Pepperdyne ve arkadaşına döndü.
"Doktor John McGrath, size Kendall Deaton'ı tanıştırayım."

Kırk Yedinci Bölüm

"Bunu açıklamam biraz zor."

"Dene."

Kendall ve John ofiste yalnızdılar. Ricki Sue, Kendall Deaton'ı alıp dışarı çıkarmıştı.

"Kendall, Bristol ve Mathers Şirketi'nde benim gibi avukattı. Aldığı bir davada karşı taraf onu gerçekleri saptırmakla suçladı. Bu suçlama doğrudu aslında, ama aleyhinde hiçbir kanıt yoktu. Sonuçta işten çıkarıldı ve aylar boyunca başka hiçbir firma tarafından kabul edilmedi. Bütün cesareti kırılmıştı, böylece bir süreliğine Avrupa'ya gitmeye karar verdi. Bu arada benden posta işlerini yürütmemi rica etti.

"Birkaç ay sonra Prosper kasabasından bir mektup geldi. Yaptığı başvuru kabul edilmişti. Ben de bunu hemen Kendall'a haber verdim. Ama o bu işle ilgilenmeyeceğini, Roma'da keyifli bir hayat sürdürdüğünü söyledi.

"Ben Bristol ve Mathers Şirketi'nin en parlak avukatıydım, ama yaşadığım o kötü davadan sonra artık bu şirkette kalmak istemiyordum. Bu yüzden Kendall'a gelen mektubu ben yanıtladım.

"Büyükanmem ve Ricki Sue çılgın olduğumu düşünüyorlardı, ama yine de denedim. Başardım da. Şimdi Prosper'dan neden olumlu bir yanıt geldiğini daha iyi anlıyorum. Onların tek istediği geçmişi kirli bir avukattı. Kendall'ın dosyası tam istedikleri dibi. Her neyse, yaptığım şey yanlıştı. Büyükanmemin söylediği gibi yalan üzerine bir hayat kurulamaz. Haklıydı."

Göklerini camdan dışarı dikmiş, dalgın dalgın sokağa bakıyı udu Koltuk değneğinin o tanıdık sesinden John'un ona yaklaştığını farketti. Tam arkasına gelip kolunu beline dolayınca kalbi heyecanla çarpmaya başladı.

"Kimliğin ortaya çıktığında hiçbir yetkilinin ve jürinin sana İnanmayacağını biliyordun."

"Böyle birine kim inanır ki? Kaçmaktan ve saklanmaktan başka çarem yoktu. Önce Denver'da tek başıma, sonra da... " Omzunun üzerinden adama bakarak fısıldadı. "...Seninle."

John onu yavaşça kendine çevirdi. Ellerini kırpık saçlarına dolayıp bir süre yüzüne baktı, sonra sımsıkı sarıldı.

"Seni öldüreceklerdi. Gözlerimin önünde öleceğini sandım."

Genç kadın kollarını onun boynuna dolayıp başını omzuna yasladı. "Ya son ölseydin ben ne yapardım?"

Bir süre hiç konuşmadan öylece kaldılar. Sonunda John iioi çekilerek, "Bana olanlar yüzünden kendini suçlama," dedi yumuşak bir sesle.

"Sen de başına gelen olaylar yüzünden kendini suçlama."

"Bakalım. Bunu birlikte halledeceğiz."

"Birlikte mi?"

"Bence artık bir aile oluşumuzu kutlamanın vakti geldi. Ne dersin?"

"Sanırım Kevin'ın da, benim de sana ihtiyacımız var. Senin de bize. Yalan söyleyerek hiçbir yere varılamayacağını öğrendim John. Şu anda tek bir gerçek var, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Gözlerinin içine baktı. "İsminizi öğrenebilir miyim artık?"

"Tabii. Ama önce sen hafızanın ne zaman düzeldiğini söyle."

John'un yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve başını eğip onu uzun uzun öptü. Kendall kendini kaptırmamayı başarak başını geri çekti. "Eee John?"

John hâlâ gülümseyerek onu tekrar öptü.

SON

SANDRA BROWN

şahidin korkusu

Roman Dünyası

Kendall Deaton, feci bir araba kazasından bebeğiyle birlikte sağ kurtulur. Kazada belleğini yitiren yanındaki yabancıнын ve kendinin gerçek kimliğini yetkililere açıklamak istemez.

İyi bir savunma avukatı olan Kendall, kentin en ünlü erkeklerinden biriyle evlidir. Ama evlilik yaşamı cehennemden farksızdır. Can güvenliğini yitirdiğini anlayan genç kadın, panik içinde bebeğinin hayatını kurtarmaya çabalamaktadır.

Bildiği tüyler ürpertici sırlar bebeği ve kendi için ölümcül bir tehdit oluşturmaktadır.

“İtiraflar” yazarı Sandra Brown’dan yine elinizden bırakamayacağınız güçlü bir yapıt.

Only

ALTIN KİTAPLAR

ISBN 975-405-779-6

9 789754 057799

